COLECTIA ROMANTIC

400

Jo Donnell

LUPTA PENTRU DRAGOSTE

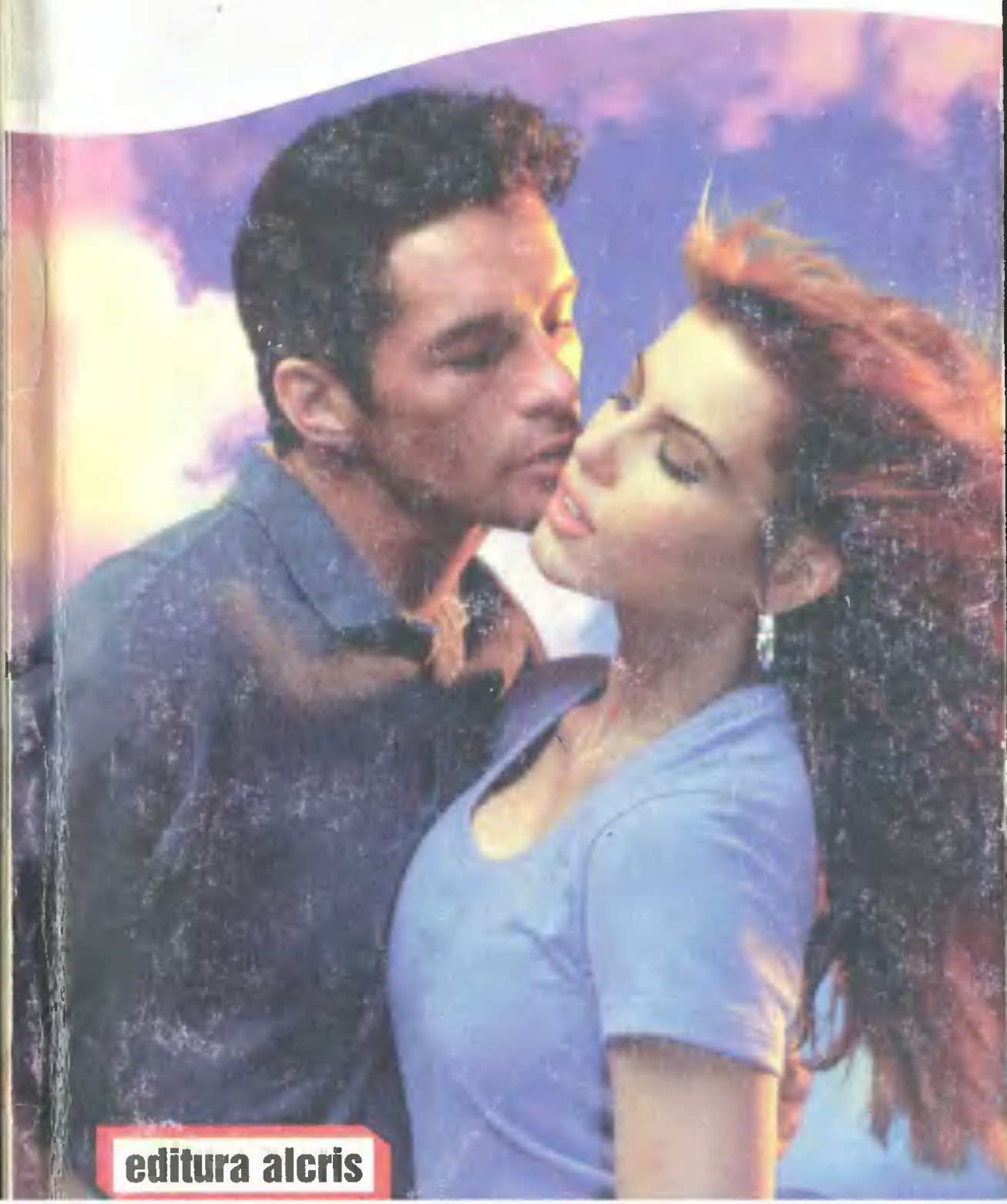

editura alcris

Editura ALCRIS, prin romanele colecțiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi și vă rămân alături o viață întreagă.

THE BEST

Când Natasha s-a împrietenit, la Londra, cu acel texan în vârstă, nu se gândise că acesta îi va lăsa o moștenire. În plus, testamentul avea niște clauze neobișnuite – de pildă, va pierde moștenirea dacă nu se va duce personal la Dallas, la ferma lui. Mai mult, pentru a primi banii trebuia să devină co-tutore al strănepoatelor lui, două gemene.

Dar șocul cel mare l-a avut atunci când a aflat ce anume îi lăsase moștenire – nu atât ea, cât Jay Travers, nepotul lui, care se aștepta să fie singurul beneficiar.

Mult mai târziu a înțeles Natasha care erau adevăratele motive ale bătrânului – dar în calculele lui se strecurase o singură eroare...

ISBN 973-646-103-3

21.000 LEI

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
DONNELL, JO
Lupta pentru dragoste / Jo Donnell
Bucureşti: Alcris, 2002.
p.; cm. – (Romantic)
Tit. orig. (eng): Love is for ever
ISBN 973-646-103-3
821.111. 31=135.1

Colectia .. ROMANTIC "

JO DONNELL

Lupta pentru dragoste

Traducerea și adaptarea în limba română de

FLAVIA VOINEA

ALCRIS

Vă recomandăm ultimele apariţii în colecţia „ROMANTIC"

OPERAŢIUNEA „ÎMPĂCAREA"	- Linda Hughes
UNDEVA, DEPARTE	- Patricia Lynn
DE DOUĂ ORI SFIOASĂ	- Martha Schroeder
DRUMUL SPRE IUBIRE	- Anne Laurence
RĂSĂRIT DE SOARE LA VENEŢIA	- Kate Nevins
MARIGOLD	- Kathy Rung
TRANDAFIR PRINTRE SPINI	- Pamela Macaluso
UN BĂRBAT DUR	- Debra Dixon
DRAGA DEBORAH	- Judy Christenberry
COPIA PERFECTĂ	- Marie Bourdon

Capitolul 1

Scrisoarea sosi într-o dimineață mohorâtă și umedă de la mijlocul lui iunie. Natasha studie timbrul poștal și stampila unui oficiu din America, gândindu-se cu invidie la verile adevărate, pline de soare și de căldură.

Texas – câte nume pot avea un efect atât de puternic asupra imaginației oamenilor? Dar nu știa pe nimeni în statul călăreților singuratici, doar... Se încruntă ușor, încercând să-și aducă aminte.

Cunoscuse, anul trecut, un american. Un zâmbet ușor îi apăru în colțul buzelor când își aminti de bărbatul respectiv. Dur precum câmpiile texane, afișase în permanență o încăpățânare specifică. Îl salvase, în ultima clipă, de un taxi londonez care era cât pe ce să îl calce. Încercase să nu audă șuvoiul de înjurături și să nu bage de seamă pălăria lui, specific texană, pe care o purta cu un impecabil costum albastru.

Avea să afle că trebuia să ajungă la o întâlnire de afaceri la Connaught și îl îndrumase. El insistase să îi afle numele și adresa, iar Natasha se gândise că nu era nici un pericol. La urma urmei, arăta de peste șaptezeci de ani.

Totuși, fusese surprinsă când o invitase la cină. Șeful ei, directorul prestigioasei galerii de artă de pe Bond Street, o sfătuise să accepte.

Poate de aceea o făcuse. Și ea era foarte încăpățânată – moștenire de la niște strămoși foarte îndepărtați, de origine rusă, a căror prezență se mai făcea simțită în unele familii de fermieri din comitatul Cheshire.

Lăsă scrisoarea și se uită pe fereastră la priveliștea deloc îmbietoare, reprezentată de acoperișuri de case și antene de televiziune. Era una din acele zile în care ar fi schimbat cu bucurie orașul acesta apăsător cu cerul senin și câmpiile întinse din Cheshire.

Crescuse la o fermă care aparținuse familiei tatălui ei de generații. După moartea tragică a părinților ei, într-un accident de mașină, proprietatea fusese vândută. În acel moment, avea șaisprezece ani și i-ar fi fost imposibil să se ocupe singură de fermă. Principala preocupare a tatălui ei fusese creșterea unor rase noi de vite – activitate foarte costisitoare și care necesita cunoștințe mult mai serioase decât putea să aibă o adolescentă de șaisprezece ani.

Chiar și acum, după nouă ani, îi simțea lipsa și avea un sentiment de nostalgie de câte ori trecea pe lângă

terenurile agricole bine îngrijite. În adâncul ei, va fi veşnic legată de pământ, ca o adevărată fiică de fermier.

Oftă uşor, gândindu-se la cât de şocat ar fi Adam dacă i-ar putea citi gândurile. Şeful ei era întruchiparea perfectă a omului crescut la oraş. Natasha ştia că ar fi fost bucuros ca relaţia lor să depăşească stadiul strict profesional. Nu aştepta decât un semn din partea ei.

Mai ştia şi că mulţi dintre prietenii ei îl considerau o partidă bună. Avea o situaţie financiară de invidiat, era proprietarul unei case în Chelsea şi, dacă zvonurile se vor adeveri, în cinci ani va face parte din consiliul de administraţie al galeriei unde era director.

Atunci, de ce îl ţinea la distanţă? Avea vârsta potrivită pentru ea, arăta bine, era chiar în pas cu moda. Însă ştia că nu va înţelege dorinţa ei lăuntrică de a locui la ţară, de a munci din nou la o fermă.

Probabil că înfăţişarea ei era de vină. Pur şi simplu nu arăta aşa cum îşi imaginau oamenii că trebuie să arate o fiică de fermier. Era de înălţime medie, suplă şi avea părul lung, roşcat, ondulat. Când era la lucru, îl purta strâns în coc. Avea ochii mari şi migdalaţi, căprui cu reflexe aurii, ca ai unei pisici sălbatice. Structura osoasă a feţei era foarte potrivită pentru un manechin. De fapt, în adolescenţă i se sugerase să fie model, dar nu o interesase. Atunci era îndrăgostită.

Zâmbi amar la amintirea acelor vremuri. Băiatul pe care îl iubea era fiul unui fermier din zonă, dar Rob, un

flăcău robust cu capul pe umeri, nu răspunsese sentimentelor ei. Pasiunea s-a stins după ce părinții i-au murit și ea a plecat să locuiască la Londra împreună cu mătușa și unchiul ei care o luaseră în îngrijire. Cei doi s-au retras după un timp în Spania, astfel că rămăsese singură și stăpână pe viața ei.

Și atunci, de ce nu-l încuraja pe Adam? Ar fi fost un soț și un tată perfect, iar ea își dorea atât de mult o familie... Și copii... Poate pentru că știa că nu este o provocare! Zâmbi în sinea ei și își întoarse privirea spre scrisoare.

Din fericire, nu trebuia să ajungă la galerie decât la ora prânzului.

În mod sigur scrisoarea era de la Tip Travers, deși habar nu avea de ce o căuta...

La rugămintea lui, acceptase să-i fie ghid prin Londra, arătându-i majoritatea locurilor pentru care orașul era renumit. După ce s-a obișnuit cu firea lui mai brutală, chiar i-a plăcut compania lui și a refuzat categoric toate încercările de a-i plăti pentru timpul petrecut împreună.

La finalul ședерii lui, cei doi se cunoscuseră destul de bine și se respectau. Ea îi vorbise despre accidentul părinților și despre cât de mult își dorea să trăiască din nou la fermă. La rându-i, el îi vorbise despre imensul ranch de lângă Rio Grande al cărui proprietar era, despre petrolul pe care îl găsise în zonă și despre vrajba care apăruse între fiii lui din acest motiv.

Unul dintre ei devenise președintele companiei petroliere, iar celălalt rămăsese să se ocupe de fermă. Ascultându-l, Natasha înțelesese că, asemeni ei, prima dragoste a lui Tip fuseseră pământul și vitele.

Amândoi băieții lui muriseră, iar compania petrolieră trecuse în proprietatea altcuiva. Ferma era condusă acum de nepotul lui. Din tonul vocii, Natasha își dăduse seama că erau multe probleme nerezolvate în familia lui.

Îi plăcuse foarte mult compania lui și nu regretase că renunțase la vacanța pe care intenționase să și-o petreacă în Spania, la mătușa și unchiul ei. Dar nu se așteptase să mai audă vreodată de el. I se păruse un bărbat dur, care evita sentimentalismele.

Deschise scrisoarea și începu să o citească, din ce în ce mai șocată cu fiecare rând pe care-l parcurgea. Nu fusese trimisă de Tip, ci de avocații lui, care o informau că era beneficiara unei părți din avere, în conformitate cu testamentul lui. Îi cereau să se ducă în Texas, la ferma familiei, unde i se va explica întreaga situație.

Se așeză, uimită și supărată în egală măsură. Îi era greu să accepte că Tip murise. Îi făcuse impresia unui bărbat plin de viață, în ciuda faptului că avea o inimă slăbită. Avusese încredere în ea și, într-unul din puținele lui momente de slăbiciune, îi mărturisise că nu avea de gând să părăsească această lume, pentru că mai avea multe de făcut.

– E vorba de nepotul meu...

Clătinase din cap, iar Natasha înțelesese că între cei doi bărbați existaseră conflicte. Nu era proastă! Se vedea clar că nu era ușor să trăiești lângă Tip. Avea propriile lui păreri, nu făcea compromisuri, dar dusese o viață grea, luptând din greu pentru tot ce-și dorise. Bunicul lui construise ferma de la zero și fusese nevoit să lupte, la propriu, pentru a o păstra și a o transmite urmașilor lui.

Era un bărbat pe care trebuia să-l respecți și căruia trebuia să-i recunoști meritele, deși era prima care recunoștea că nu era deloc ușor să stai cu el zi de zi. Văzuse de câteva ori cum se purta cu personalul de la hotel și rămăsese fără cuvinte. Crezul american spunea că toți oamenii erau egali, dar se părea că cei cu bani erau mai egali decât cei fără.

Și totuși, îl plăcuse. Din multe puncte de vedere îi amintea de bunicul ei, care murise când ea avea doar șase ani. Amândoi erau încăpățânați, erau duri și își iubeau pământul.

După ce află de moartea lui, ziua i se părea chiar mai mohorâtă. Cercetă din nou scrisoarea. *Texas*... Chiar și cuvântul i se părea incitant. Nu-i trecea prin minte ce ar fi putut să-i lase moștenire. Și nici de ce. Nu i păruse un tip sentimental.

Atunci când îl salvase de la accident, avusese intenția să-i ofere bani, dar a fost plăcut impresionat de refuzul ei

dur. Mai târziu, ea a bănuit că slăbiciunea afișată a fost exagerată, doar ca să-l ajute să ajungă până la hotel. În toate celelalte zile cât au stat împreună nu a mai dat nici un semn că ar avea nevoie de ajutorul ei.

Dacă se gândea la ce se întâmplase atunci, n-ar putea spune cum a convins-o să-i fie ghid prin Londra. Îi spusese că, inițial, trebuia să-l însoțească nepotul lui, dar, din pricina unor probleme de ultimă oră de la fermă, nu a mai putut pleca, astfel că a venit singur. Și chiar se simțea singur.

Da, asta a atras-o la el, recunoscu ea. Singurătatea lui. Ea însăși fusese prea mult timp singură și nu-i putea întoarce spatele unei alte persoane aflate în aceeași situație.

Dar să-i lase ceva moștenire... Nu-i venea să creadă. Nu, era mult prea șiret și ținea prea mult la familia lui ca să lase ceva unui străin. Așa ceva ar putea face numai un bărbat sentimental, ceea ce nu era cazul lui.

Oare ce primise? Se încruntă și îi apăru o cută pe frunte. Tenul ei era alb ca zăpada și avea probleme de câte ori voia să se bronzeze. Când pleca în străinătate, cheltuia o avere pe creme protectoare și purta întotdeauna pălărie, ca să nu facă insolație.

Sigur, putea să refuze să meargă la fermă, dar în acest caz ar pierde moștenirea. Și mai era și clauza aceea ciudată... Se încruntă din nou. Îi spusese adevărul despre situația ei financiară, de aceea el știa că...

Alungă acest gând, pentru că îi aducea aminte de moartea părinților ei și de vânzarea fermei. Dar dacă s-ar fi dus în Texas, și-ar fi plătit singură drumul, iar Tip știa cu siguranță ce însemna asta...

Dacă s-ar fi dus! Nu putea să se ducă! Hotărâse deja să-și petreacă două săptămâni de vacanță în Spania, la unchiul și mătușa ei pe care nu-i mai văzuse de mai bine de un an. În plus, se gândea din ce în ce mai serios la propunerea lui Adam de a petrece împreună două săptămâni, navingând în jurul Greciei pe iahtul unui prieten.

Ar trebui să se ducă. Dar chiar îi datora asta lui Tip? Sau folosea această ocazie pentru a amâna luarea unei decizii în privința relației ei cu Adam? În sufletul ei, regreta deja că îi promisese că va merge cu el și cu prietenii lui. O prinsese într-un moment de slăbiciune și acum se simțea prinsă într-o situație fără ieșire.

Se ivise, însă, scăparea.

Da, aceasta era soluția, oferită chiar de destin. De fapt, știa că Adam nu era bărbatul potrivit pentru ea. Era mai bine să-i dea de înțeles acest lucru prin înmânarea demisiei.

Îi plăcea munca ei, dar știa că nu dă tot ce poate, că nu-și folosește la maxim cunoștințele acumulate cu atâta trudă în timpul facultății. După absolvire, urmase cursuri de artă în Italia – un cadou primit de la unchiul

și mătușa ei la împlinirea a douăzeci și trei de ani. Îi plăcuse și își făcuse în acest fel intrarea în lumea artistică.

Londra era plină de femei tinere asemeni ei, se gândi ea cu ironie. Dacă n-ar fi fost atât de frumoasă, elegantă și decorativă, Adam n-ar fi angajat-o niciodată, în ciuda diplomelor ei impresionante.

Își aminti de viața pe care o dusese în Cheshire și de laudele pe care le primeau femeile pentru că munceau alături de soții lor, nu pentru înfățișarea lor. Dar acolo se aplicau alte reguli și tabuuri. Femeile erau nevoite să se adapteze la stilul de viață al bărbatului, nu să-și formeze unul propriu. O nevastă de fermier care dorea să scrie sau să picteze n-ar fi câștigat prea ușor aprobarea tovarășilor ei. Acolo bărbații făceau regulile, iar femeile se supuneau.

Se plimbă agitată prin micul ei apartament, fără să poată spune cu exactitate ce anume o neliniștea. Poate era din pricina povestirilor pe care i le spusese Tip despre Texas. Îi spusese că era o regiune care cerea multe de la locuitorii săi și, pentru că nu știa aproape nimic despre acea zonă, o considera oarecum magică.

Familia ei era de multă vreme în Cheshire. Bunicul ei îi povestise despre rusoaica aprigă pe care un strămoș de-al ei, londonez, o iubise. Fusese servitoarea unei prințese din Rusia, dar, pentru că era liberă, renunțase la tot pentru a-l urma pe bărbatul iubit. Oare ea dusese dorul pământului natal? Oare ea, ca și Natasha, tânjea

după altceva? După ceva ce nu apăruse niciodată în viața ei? Oare și în ea clocotea același spirit sălbatic? Natasha învățase să-l controleze, dar știa că nu-l poate alunga definitiv. Simțea că îi lipsește...

Ce anume? Libertatea? Ce o făcea să creadă că o va găsi în Texas? Doar nu fusese atât de ridicolă încât să creadă poveștile spuse de Tip! Călătorise destul și știa că, peste tot în lume, oamenii erau la fel – cu emoțiile, speranțele, temerile lor...

Știa toate astea, dar va merge în Texas.

Într-un elegant restaurant de pe Bond Street, Adam o privea înmărmurit.

– Doar nu vorbești serios! obiectă el.

– Trebuie să mă duc pentru a afla ce mi-a lăsat, îi explică ea, cu calm.

Adam se încruntă.

– Sigur că de asta, dar să știi că n-o să fie mare lucru. Îi știu eu pe texanii ăștia, Natasha. Pun familia pe primul plan! Și pe al doilea, și pe al treilea...

Ea zâmbi, văzându-l cum distruge ultima șansă de a avea o relație adevărată. Adam nu știa prea multe de viața pe care a dus-o înainte de a veni la Londra. Dacă o cunoștea atât de puțin încât credea că putea fi vorba de lăcomie, atunci într-adevăr nu putea fi nimic între ei.

Din obișnuință, nu spuse nimic și afișă un zâmbet de convenință.

– Dacă pleci, înseamnă că va trebui să renunți și la slujba de la galerie, îi spuse Adam. Nu pot să-ți dau câteva zile libere tocmai acum! Și, oricum, sunt destule alte tinere care își caută de lucru.

Era o amenințare pe care Natasha o înțelegea foarte bine, dar nu-i dădu satisfacție.

– Îmi pare rău, Adam. Chiar trebuie să plec. După cum spui, nu pot să-mi iau câteva zile libere, așa că e mai bine pentru amândoi dacă îmi înaintez demisia.

Adam rămase fără cuvinte, iar ea era surprinsă de senzația de eliberare care o cuprinsese. Lucra la galerie de doi ani și nu-și dăduse seama până atunci că nu-i mai plăcea slujba.

– Presupun că speri că ți-a lăsat o moștenire importantă, astfel încât n-o să mai ai nevoie de un loc de muncă, zâmbi el batjocoritor. Sau poate că ai alte planuri. De pildă, poate vrei să pui mâna pe un milionar în viață, nu-i așa?

Adam o privi fix, cu aceeași privire ironică.

– Ai grijă, Natasha. Petrolul nu e totul. Iar femeile de acolo reprezintă o competiție serioasă. În plus, oamenii bogați se căsătoresc între ei.

Ea reuși să se abțină și îl lăsă să plece. Nu avea nici un chef să se certe cu el și nici să iasă în seamă remarcile lui răutăcioase. N-avea decât să creadă ce voia.

Un soț, copii, un cămin – da, acestea erau lucrurile pe care și le dorea. Dar nu avea de gând să se vândă pentru ele. Când se va căsători, va alege un bărbat pe care să-l respecte, cu care să-și împartă viața, un bărbat care să o respecte la rândul lui...

Respect? Un zâmbet trist îi apăru pe buze. Dar cu dragostea cum rămâne? Sau, la douăzeci și cinci de ani, era prea bătrână ca să mai alerge după o himeră? Văzuse cum se îndrăgostiseră prietenii ei, iar apoi văzuse cum dragostea dispare... și apare mai târziu alături de altcineva. Cuplurile căsătorite își schimbau partenerii într-un mod ciudat, pe care nu-l înțelegea. Din acest motiv era precaută și prefera să stea deoparte.

Probabil că era de modă veche – în mintea ei, căsătoria se făcea pentru toată viața. Cel puțin, așa voia să fie în cazul ei. Dacă nu se putea, atunci mai bine să nu se căsătorească niciodată!

După ce s-a hotărât să plece în Texas, întreaga călătorie a început să semene cu o aventură. Mătușa și unchiul ei împărtășeau părerea lui Adam și îi spuseseră la telefon că nu o mai recunosc pe fata sensibilă și cu simț practic care fusese.

Poate că aceasta era problema – fusese prea sensibilă, se gândise mai mult la cei din jur decât la propria ei persoană și încercase să alunge dragostea de viață care o caracteriza.

Era foarte mâhnită din pricina morții lui Tip, dar trebuia să recunoască faptul că toate pregătirile pentru călătorie și gândul că merge într-o zonă total necunoscută o incitau. Era o agitație plăcută și complet necunoscută Natashei.

Adam o acuzase că se comportă copilărește.

– Ce te aștepți să găsești acolo? o întrebase el, făcând o ultimă încercare de a o împiedica să plece. Pasiune? Dragoste? Crezi că tot statul e plin de cow-boy care abia așteaptă să-ți succească mințile? Asta crezi?

Bineînțeles că nu credea așa ceva, dar tabloul zugrăvit de Adam îi era pe plac și era un motiv în plus ca să plece. Cinstit vorbind, nu știa ce o îndemnase să plece. Sigur, unul din motive era Tip, dar era mai mult decât atât – mult mai mult.

Chiar își cumpărase haine noi pentru această călătorie. Imediat după ce s-a hotărât, și-a inspectat garderoba, găsind numai costume sobre și rochii de mătase. Amintindu-și de anii adolescenței și de blugii pe care îi purta în acea perioadă, se hotărî să dea o raită prin magazine în căutarea unor haine potrivite pentru o fermă texană.

Nu știa cât avea să stea. Scrisoarea pe care o primise o anunța doar că pentru a intra în posesia moștenirii trebuia să îndeplinească niște condiții care îi vor fi explicate la fața locului. Dar era hotărâtă să cântărească bine condițiie cuprinse în testament.

Își cumpără un bilet, numai dus, și își rezervă o cameră la un hotel din Dallas. Verifică dacă permisul ei de conducere era valabil în Texas și fu asigurată că va putea închiria fără probleme o mașină. Avea nevoie de un mijloc de transport pentru că, așa cum își amintea din poveștile lui Tip, ferma era la mare distanță de oraș.

Cine conduce acum ferma? se întrebă ea.

Probabil că nepotul lui Tip, cel care refuzase se însoare, așa cum își dorea bătrânul.

– Un singur nepot, atâta am, se văitase el. Și e atât de încăpățânat, că nu vrea să se așeze la casa lui.

De fapt, Tip vorbise despre el în termeni destul de direcți, astfel că ea roșise. Se vedea clar că bunicul era mândru de performanțele tânărului în materie de cuceriri feminine, dar s-ar fi bucurat să vadă că face o alegere și să-i ofere strănepoți.

În mod ciudat pentru un american, Tip nu avea la el nici o fotografie cu membrii familiei, dar Natasha avea impresia că nepotul era copia lui Tip. Credea chiar că, dacă se vor întâlni, nu l-ar plăcea. Ceea ce pare acceptabil la un bărbat de peste șaptezeci de ani, nu e ușor de trecut cu vederea la un bărbat mult mai tânăr!

Termenul de „șovin" era prea puțin pentru a-i descrie pe bărbații din familia Travers sau cel puțin așa înțelesese Natasha din cât îi povestise Tip despre el și nepotul lui.

Aroganța le fusese transmisă încă de la naștere. Sigur, s-ar putea înșela. Nepotul lui Tip s-ar putea dovedi cu totul diferit față de cum și-l imaginase ea.

Își făcu rezervare la avion pentru sfârșitul săptămânii, ceea ce însemna că abia avea timp să-și pună lucrurile în ordine. Merse la bancă pentru a-și ridica banii și cecurile de călătorie de care avea nevoie. Ca și unchiul și mătușa ei, directorul băncii fu surprins să audă ce intenționa să facă. Natasha se întrebă dacă era îngrijorat pentru ea sau pentru suma pe care o avea în cont. Era o femeie foarte bogată, dar prefera să nu facă mare caz de asta. Tip aflase adevărul, dar nu erau mulți care știau.

După ce părinții ei muriseră, tutorii ei primiseră o ofertă din partea unei mari companii care dorea să cumpere ferma pentru a extinde orășelul care se construiește în apropiere. Aceștia fuseseră de acord și, pentru că erau oameni precauți, avuseseră grijă de averea ei până la majorat. Acum ar putea să spună că era milionară – lucru pe care nici Adam nu-l știa.

La început, nu dorise să se gândească la averea ei, pentru că îi trezea amintiri mult prea dureroase. Dar după ce crescuse, văzuse cum erau tratate fetele tinere și vulnerabile care aveau bani. De aceea se hotărâse să treacă acest lucru sub tăcere.

Făcuse câteva donații, dar întotdeauna anonime, și preferase să trăiască simplu, doar din salariul pe care îl

primea de la galerie. Singurul lucru pe care şi-l cumpărase era apartamentul, unul modest în comparaţie cu veniturile ei. Nu-şi cumpărase nici măcar maşină – considera că nu era strict necesar, având în vedere circulaţia din Londra. Hainele erau singura ei extravaganţă, dar mergea la cumpărături destul de rar. De obicei, aştepta perioadele cu reduceri sau cumpăra un articol scump la care asorta accesorii mai ieftine.

Tip aprobase comportamentul ei din toată inima. Îi spusese, cu francheţea lui uneori brutală, că nu era de acord ca femeile să moştenească bani sau proprietăţi, dar că ea era, evident, o excepţie. O considera o femeie foarte raţională.

Natasha se gândi că era o ironie a sorţii că tocmai el era motivul pentru care ea se revolta acum împotriva acelei caractristici. Oare ce ar spune dacă ar şti că este responsabil de o schimbare atât de importantă în viaţa ei?

Capitolul 2

Natasha a plecat din Londra într-o dimineață rece de sâmbătă. Zborul urma să fie lung, dar era pregătită. Își luase o mulțime de reviste, iar bagajul de mână era puțin voluminos.

Alesese pentru călătorie un costum de culoarea piersicii, dintr-un bumbac subțire. Sacoul căptușit era potrivit pentru vremea răcoroasă din Londra, iar bluza subțire îi era suficientă pentru căldura din Dallas. În mod excepțional, părul nu era strâns în coc, ci lăsat liber pe umeri.

Nu mai era acea tânără elegantă care lucrează într-o galerie importantă, ci arăta mai degrabă ca o adolescentă care îndrăgise foarte tare viața la fermă. Câțiva bărbați întorseseră capul după ea atunci când trecuse pe lângă ei cu un mers de felină de care nu se credea capabilă.

Se eliberase de restricțiile impuse de viața la Londra, astfel că apăruse dintr-o dată o forță feminină pe care încă nu o conștientiza. Era ca esența de mosc – invizibilă, dar suficient de puternică pentru a atrage privirile și atenția bărbaților.

Spre norocul ei, avionul nu era plin și își puse bagajul pe locul de alături. Se așeză, pregătindu-se pentru un zbor lung, și începu să citească.

La prima vedere, Dallas-ul o dezamăgi, dar își spuse că era normal ca aeroporturile să semene între ele.

Un vameș înalt și cu părul roșcat îi examină pașaportul, privind-o cu atenție.

– Miss Ames, i se adresă el cu un puternic accent texan. Vă așteaptă cineva în holul de la "Sosiri". Vă doresc o zi bună!

Venise cineva să o întâmpine? se întrebă ea. Oboseala pe care o simțea după un zbor atât de lung dispăru ca prin farmec, făcând loc unui sentiment plăcut de optimism. Auzise de ospitalitatea americanilor și se părea că o va simți pe propria-i piele.

Așteptă să-i sosească bagajele, cu ochii spre ieșire. Spre norocul ei, valizele ei apărură primele. Un bărbat singur, care călătorise cu ea, se oferi să o ajute, dar îl refuză cu un zâmbet de gheață.

Se încruntă ușor văzând că holul era foarte aglomerat. Știa că o așteaptă cineva, dar cum avea să-l găsească în acea mulțime? Cum să-l recunoască?

Până la urmă, n-a fost nevoie. Simți că cineva o prinde de mână și se întoarse brusc, foarte uimită. O pereche de ochi cenușii și reci o priveau, cu un dispreț vizibil.

– Natasha Ames.

Era o afirmație, nu o întrebare, făcută pe un ton plat, fără nici o inflexiune, asemănător cu cel folosit de vameși. Bărbatul purta o pălărie trasă pe ochi și avea părul negru ca tăciunele. Acestea erau primele impresii despre cel care o ținea de mână.

Încercă să se elibereze, dar nu reuși, pentru că strânsoarea lui deveni și mai puternică. Era mult mai înalt decât ea și se simțea dezavantajată deoarece, pentru a-i înfrunta privirea, trebuia să-și lase capul pe spate.

Nu schimbaseră nici un cuvânt, dar era clar că bărbatul nu o plăcea. Simțise acest lucru din atingerea lui și îl citise în privirea lui dură.

Cine era? Și de ce venise să o întâmpine? Doar putea să se descurce și singură!

Spiritul ei de independență o făcu să se îndepărteze puțin de el și să i se adreseze cu o voce de gheață.

– S-ar părea că sunteți în avantaj... Se vede că știți cine sunt, în vreme ce eu nu vă știu numele, domnule...

Răceala ei nu-l impresionă deloc. Un zâmbet ironic îi apăru pe buze.

– Bunicul meu mi-a spus că ești foarte drăguță. Dar n-ar fi prima oară când s-ar înșela asupra unei persoane. Tu așa te-ai caracteriza, domnișoară Ames?

Ochii lui cenușii o fixau în continuare, spunându-i că descrierea lui n-ar fi deloc măgulitoare. Natasha refuză să fie dominată de comportamentul lui arogant, tipic masculin.

– Nu, cred că nu, răspunse ea calm. Uite ce e – zborul a fost foarte lung. Ești foarte amabil că m-ai așteptat, dar am o cameră rezervată la hotel, așa că te rog să mă scuzi.

Vocea ei fusese la fel de rece. Încercă să se depărteze de el, dar strânsoarea lui o împiedică să se miște. Era șocată, dar, în egală măsură, prea mândră ca să-i arate.

– Hai să terminăm o dată cu farsa asta, domnișoară Ames! Ai venit aici doar ca să vezi ce ți-a lăsat bătrânul. N-are rost să joci rolul unui turist. Avionul meu este pregătit să ne ducă la fermă. Pe aici, te rog...

Era foarte furioasă și rezistă încercării lui de a o trage după el.

– Hei! Așteaptă puțin! Nu merg nicăieri cu tine. În primul rând, habar nu am cine ești. Și apoi eu...

– Tu ce?

Vocea era calmă, dar privirea era tăioasă.

– Nu te duci acasă la bărbați necunoscuți? Bătrânul ne-a povestit altceva.

Își strânse buzele, străduindu-se să nu rostească acele cuvintele grele care-i stăteau pe limbă. Tip fusese genul de bărbat căruia îi plăcea să se laude. Chiar dacă nu se prezentase, acum era clar că bărbatul din fața ei era nepotul lui. Oare ce povești le spusese Tip celor de acasă? Chiar

dacă avea peste șaptezeci de ani, era evident că-i plăcuseră femeile. Observase asta și chiar se amuzase, deși îi spusese foarte limpede că relația lor era strict prietenească. Știa că îi câștigase respectul, dar nu putea să-l împiedice pe Tip ca, o dată ajuns acasă, să se laude cu succesul pe care-l avusese în Anglia. Fusese genul ăsta de bărbat...

Spre deosebire de nepotul său, se gândi ea, studiindu-i pe furiș profilul dur. Bărbatul acesta n-ar discuta niciodată, absolut niciodată, despre relațiile lui amoroase. Presupunând că ar exista o femeie în stare să-i topească inima de gheață!

Supărarea ei începea să dispară. Ce conta părerea lui sau a altora despre ea? Relația ei cu Tip fusese complet nevinovată! Ar trebui să fie amuzată, și nu supărată, că un bărbat ca cel din fața ei, atât de cinic și de monden, fusese păcălit de un bătrân.

Și totuși, avea de gând să-l mai chinuie puțin.

– Crezi că sunt genul de femeie interesată de bărbații în vârstă? îl întrebă ea zâmbindu-i dulce și privindu-l printre gene.

Încercarea ei de a-l ironiza nu avu efect.

– Da, răspunse el. Cu condiția să fie suficient de bogați. Bunicul ne-a spus că lucrai într-o galerie de artă, unde aveai un salariu foarte mic. Hainele astea moderne pe care le porți n-au fost tocmai ieftine, domnișoară...

Ea rămase fără respirație și, de uimire, nici nu observă că deja o trăgea după el prin hol.

Oare ce i se întâmplase acestui bărbat, de era atât de cinic la adresa femeilor? Părea că are... puțin peste treizeci de ani. Chipeș, genul dominator, cu trăsături dure. Chiar foarte chipeș, recunoscu ea uitându-se din nou la chipul lui impasibil. Judecând după tenul lui, avea strămoși indieni sau mexicani. Nu-și amintea ca Tip să-i fi povestit ceva despre nevestele fiilor lui. Era clar că, pentru el, rolul femeilor era acela de a-i oferi fii, nepoți, strănepoți...

– E foarte frumos din partea ta că ai făcut atâta drum doar ca să mă întâmpini, domnule...

Sarcasmul ei îl atinse.

– Nu-i adevărat. Trebuia să vin ca să iau fetele.

Fetele! Se gândi că nu va fi singură cu el în zborul spre fermă.

– Merg la școală la Dallas și cum școala s-a închis pe perioada verii...

– Înțeleg, aprobă ea.

Nu înțelegea, dar voia să afle cât mai multe despre familia lor.

– Sunt fiicele tale?

Aproape că-i simțea privirea pe care i-o aruncase și se străduia să-i reziste.

– Ale fratelui meu.

Oare de ce îi era atât de greu să recunoască acest lucru? se întrebă ea. Se încruntă, încercând să-și amintească puținele lucruri pe care Tip i le spusese despre familia lui. Mai avusese un nepot, dar murise, ca

părinții ei, într-un accident rutier împreună cu soția lui. A, da! își aminti ea. Avusese loc o ceartă, dar nu știa cine se certase și de ce.

Tip nu-i spusese nimic despre strănepoatele lui, dar era explicabil... erau fete și puteau fi ignorate ușor.

Mergeau pe pista de decolare. El încă o ținea de braț și o proteja de vântul tăios care bătea în spațiul deschis. Îi era clar, însă, că nu stătea atât de aproape pentru că voia să fie politicos. Ostilitatea lui era evidentă dar, în loc să fie înspăimântată de acest lucru, îl socotea provocator. Se înfioră ușor. Spera ca el să pună acest lucru pe seama disprețului, pentru că părea de necrezut să fie interesată de acest bărbat care o ura dinainte de a o cunoaște.

Probabil că a recunoscut-o din puținele fotografii pe care Tip insistase să le facă la Londra. Se apropiară de avionul lui, un Cessna alb și înspăimântător de mic.

– Tot nu mi-ai spus cum te cheamă, îi reaminti ea când se opriră.

– Jay – Jay Travers, răspunse el laconic. Sunt sigur că bunicul meu ți-a vorbit despre mine.

Un zâmbet îi apăru pe buze când făcu acea remarcă ironică.

– Da, sigur, contraatacă ea. Dar îți spunea "nepotul meu", nu ți-a menționat niciodată numele.

Îl pusese la punct! se gândi ea. I se păruse un bărbat foarte mândru și independent, care detesta să fie pus pe o treaptă inferioară.

Nu o ajută să urce la bordul avionului, spre ușurarea ei. Nu-i plăcea faptul că nu mai judeca foarte clar atunci când o atingea.

Când intră în cabină, văzu că mai erau doi ocupanți.

– Ai găsit-o, unchiule Jay! Bun, atunci putem pleca! Mor să ajungem mai repede...

– Nu mai vorbi așa, Rosalie... Știi că Bunu' ne-a trimis la școală ca să învățăm să vorbim cum se cuvine și să devenim adevărate doamne.

Două voci – una pusă pe șotii, alta aproape prețioasă. Două fețe identice, cu câte două codițe blonde. Două năsucuri pistruiate și două perechi de ochi cenușii care semănau uimitor cu ochii unchiului lor.

Fetele erau gemene și o studiau pe Natasha cu un interes vădit.

– Ea e, unchiule? Drăguța lui Bunu'?

Amândouă chicotiră, așteptând răspunsul.

Deși se străduia să nu arate, Natasha era îngrozită. Toată familia lui Tip credea asta despre ea? Dacă da, trebuie să le scoată ideea asta din cap cât mai repede. Deschise gura, hotărâtă să le pună la punct, când observă că fetițele tăcură, înspăimântate. Întoarse capul, încercând să afle ce le speriase, și îl văzu pe Jay în spatele ei.

– Cere-ți scuze imediat, Rosalie, îi ceru el. Nu așa ne purtăm cu oaspeții noștri.

Fetița roși brusc și Natasha o compătimi. La urma urmei, repeta ce auzise de la cei mari. Ar fi vrut să-i spună asta lui Jay, dar își dădu seama că nu are curaj.

– Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă, domnișoară Ames.

Două perechi de ochi cenușii o priviră nesigure, apoi Cherry izbucni.

– Dacă te-ai fi căsătorit cu Bunu', ai fi devenit străbunica noastră? Ne-ar fi plăcut, nu-i așa, Rosalie? Bunu' spunea mereu că e nevoie de o femeie la fermă. Presupun că de-aia te-a chemat aici...

Pe Natasha o trecură fiorii, dar știa că tensiunea care umplu se spațiul închis nu venea din partea ei.

Oare ce anume spusese Cherry de devenise Jay atât de încordat? Orice ar fi fost, nu avea de gând să afle. Și oricum, avea alte probleme de rezolvat.

– Cherry, eu și bunicul tău am fost doar prieteni – nimic mai mult, îi explică ea aplecându-se ușor spre fetiță. Și nu el m-a adus aici, am venit pentru că...

– Pentru că ți-a lăsat jumătate din fermă! Da, știm deja!

– Cherry!

Vocea puternică o amuți pe fetiță.

Natasha se întoarse, albă la față. Nu se putea să fie adevărat! Probabil că fetița înțelesese greșit. Încercă să-l întrebe pe Jay, dar acesta se întorsese deja cu spatele.

– E timpul să decolăm... Cherry, te rog să-i arăți domnișoarei Ames cum să-și prindă centura de siguranță.

– Stai puțin...

Era prea târziu, pentru că el ridică avionul în aer, făcând-o să se prăbușească în scaunul ei.

– Nu-ți face griji, domnișoară Ames, o liniști Cherry. Unchiul Jay e un pilot foarte bun. Să știi că ești pe mâini bune.

Natasha închise ochii, încă șocată. Nu se putea ca Tip să-i fi lăsat jumătate din fermă. Pur și simplu nu era posibil! Poate că gemenele au înțeles greșit...

Se uită pe ascuns spre ele. Oare câți ani aveau? Zece? Nouă? Păreau destul de mari și de inteligente și era puțin probabil să facă o asemenea greșeală. Trebuia să găsească o explicație. Trebuia să coboare din avion.

Nu-și dădu seama că se chinuia să se ridice din scaun până nu simți mâna mică a lui Cherry .

– E în regulă, domnișoară Ames, pe cuvânt, o asigură fetița. Zborul o să dureze cam o oră. Totul o să fie bine... Nici lui Rosalie nu-i place să meargă cu avionul, nu-i așa?

Sora ei aprobă cu o mișcare a capului.

– Și nici să meargă cu mașina – mai ales după accidentul în care au murit mama și tata. Bunu' ne-a spus că și părinții tăi au murit într-un accident de mașină, ca și ai noștri.

Cherry o privi, neîncrezătoare.

– Așa e?

– Da, așa e. Aveam șaisprezece ani atunci.

– Și unde te-ai dus? Ce ai făcut?

– Am locuit cu unchiul și mătușa mea.

– Cum locuim noi cu unchiul Jay. Are grijă de noi, dar nu are o soție, nu-i așa, Rose?

Se uită spre sora ei, cerându-i ajutorul.

– Bunu' dorea să-l vadă însurat. Tot timpul vorbea despre asta. "Ferma are nevoie de urmași", obișnuia el să spună.

– Ti-a spus că străbunica noastră a fost indiancă?

Deci așa se explica părul negru și tenul măsliniu! se gândi ea. Era pe punctul de a o întreba mai multe despre familie, când Rosalie o întrerupse.

– Era a doua soție a lui. Mai avusese una... din New York... Era foarte bogată, dar a murit.

– Da, și Gary, fiul ei, s-a certat cu Bunu' pentru că voia să vândă ferma, așa că Bunu' i-a dat puțurile de petrol. Apoi s-a însurat din nou și a mai avut un fiu, căruia i-a lăsat pământul.

Tip îi vorbise de o ceartă în familie, dar nu insistase să afle detaliile. În Cheshire, oamenii nu erau foarte deschiși în legătură cu istoria familiilor lor. Se vedea că în Texas lucrurile stăteau cu totul altfel.

– Mămica noastră a plecat și ne-a părăsit, dat tati s-a dus să o aducă înapoi...

– Atunci au avut accidentul... Tot timpul se certau, nu-i așa, Rose? Dar ne e tare dor de ei...

Fetele erau într-adevăr foarte emoționate și Natasha simți că i se umplu ochii de lacrimi.

– Bunu' zicea că avem nevoie de o femeie care să ne iubească și că bărbații nu înțeleg treburile femeiești... Credeam că vrea să spună că unchiul Jay o să se însoare. Femeile roiesc în jurul lui ca muștele la miere... Dar el nu le bagă în seamă, nu, Rose? Bunu' zicea că este un mis... un miș...

– Un misogin, completă Natasha strâmbându-se.

Conversația fetelor era uimitoare – un amestec de bârfe pe care le surprinseseră, fără îndoială, la fermă. Deși Tip nu-i vorbise despre ele, era foarte clar că fetițele îl iubiseră foarte mult și că el ținuse la ele. Destul de mult încât să știe că aveau nevoie de o femeie în viața lor.

– Înainte să moară, Bunu' ne-a spus un secret. Ne-a pus să promitem că n-o să spunem nimănui...

Ochii cenușii ai puștoaicei străluceau, implorând-o pe Natasha să-i ceară amănunte.

Dar ea clătină din cap. Simțea că deja aflase prea multe despre familia lor, chiar dacă o făcuse fără voia ei.

– Dacă e un secret, atunci așa trebuie să rămână. Bunicul vostru nu vi l-ar fi spus dacă n-ar fi fost sigur că o să-l păstrați.

Văzu că încântarea din ochii lor dispăru, dar știa că așa era cel mai bine. Era clar că fetițele încearcă să se apropie

de ea, atât pentru că doreau să-și înlocuiască mama pe care o pierduseră, cât și pentru că Tip fusese foarte grijuliu cu ele.

Nu era un secret faptul că el își dorea ca Jay să se însoare. Și credea că o să-l determine să se grăbească dacă o să-i dea cele două fetițe spre îngrijire! O mamă pentru ele, o nevastă pentru Jay și un strănepot pentru Tip... Da, fusese un om foarte hotărât! reflectă Natasha. Dar tot nu înțelegea comentariul lui Cherry referitor la testament.

I se părea imposibil ca bărbatul pe care-l cunoscuse la Londra să renunțe la un centimetru din pământul să în favoarea unui străin. Nu, probabil că fetele interpretaseră greșit! Judecând după primirea pe care I-o făcuse Jay, fusese deja catalogată ca o femeie care aleargă după bani. Era sigură că fetele auziseră niște cuvinte spuse de unchiul lor la adresa ei și născociseră restul.

Când ajunsese la Dallas, se înserase. Acum se întunecase de-a binelea. Nu era întunericul cu care se obișnuise la Londra, ci unul mult mai dens, în care se vedeau clar stelele, mai strălucitoare ca niciodată.

În ciuda oboselii, a șocului pe care i-l provocase ostilitatea lui Jay și dezvăluirile fetelor, era foarte emoționată. Chiar dacă se afla în avion, simțea mirosul uscat al pământului, ca o vrajă care se țesea în jurul ei.

Se întrebă cât de aproape de Rio Grande era ferma. Tip nu-i spusese, deși îi mărturisise că ferma supraviețuise în

primii ani pentru că avusese propria rezervă de apă, care nu se terminase nici în timpul celei mai lungi secete.

Avionul își micșoră viteza.

– Nu-ți face griji, nu mai e mult, o liniști Cherry.

Natasha se uită pe fereastră, către luminițele aliniate de pe pământ.

– Acelea sunt puțurile de petrol ale unchiului Pete, îi explică Rosalie.

– Au fost, o corectă Cherry. Bunu' spunea că majoritatea aparțin acum unchiului Sam.

Rosalie ridică sprâncenele, curioasă.

– Dar noi nu avem nici un unchi Sam...

– Nu, prostuțo! Bunu' se referea la guvern!

Natasha zâmbi.

Aterizară fără nici o problemă. Cherry și Rosalie își desfăcură rapid centurile de siguranță și își strânseră lucrurile, la fel de liniștite de parcă ar fi călătorit cu metroul. Dar știa că avionul făcea parte din stilul lor de viață.

Natasha se îndreptă spre ieșire, după ele. Îl văzu și pe Jay Travers, cu nelipsita-i pălărie. Natasha se întrebă dacă o purta tot timpul. I se părea că este prea cinic și prea modern și ia oarecum în bătaie de joc imaginea de cowboy. Văzuse, la aeroport, că majoritatea bărbaților purtau

pălării texane, însă erau îmbrăcați în costume elegante sau haine specifice zonei, dar perfect curate. El, în schimb, avea niște blugi jerpeliți și cizme prăfuite.

- Sunt fermier care muncește, domnișoară Ames, îi spuse el deschizând ușa. Îmi pare rău dacă hainele mele nu sunt pe placul tău, dar aici timpul înseamnă bani.

– Si nu merita să faci un efort și să te schimbi doar pentru mine, nu-i așa? îi răspunse ea ironic.

Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar se opri când văzu că fetele îi ascultă atent. Jay, îi schimb, nu se jena.

– Bunu' a avut dreptate când ne-a spus că te aprinzi repede.

În mod sigur nu era un compliment. Natasha roși de furie. dar coborî din avion fără să mai spună nici un cuvânt.

Spre uimirea ei, era foarte frig. Dar își aminti că erau destul de aproape de deșert și că, în acea zonă, temperatura scădea simțitor în timpul nopții.

Fetele alergară spre mașina care îi aștepta, dar Natasha ezită. Valizele ei era la bordul avionului și nu credea că se poate baza pe cavalerismul lui Jay. Aerul rece o făcu să se înfioare.

– Ar fi mai bine să intri în mașină. Bunu' nu ți-a spus nimic despre vremea de aici? Sau erai atât de nerăbdătoare să vii și să-ți ceri drepturile încât ai uitat?

Crezu că e mai bine să-i ignore sarcasmul.

– Valizele mele sunt încă la bordul avionului.

– Mă ocup eu. Du-te cu fetele.

Chiar dacă ar fi vrut să nu ia în seamă tonul lui poruncitor, își dădu seama că nu are rost să tremure, așteptând să-i aducă bagajul.

Mașina care îi aștepta era imensă. De fapt, era un camion cu partea din spate descoperită. Interiorul, însă, era foarte confortabil și foarte bine echipat.

– Ce mai camion! spuse ea încet.

Fetele o auziră și începură să râdă.

– Unchiul Jay îl folosește atunci când colindă ferma. Are stație radio, ca să fie în legătură cu ferma. Iar dacă e nevoie să rămână peste noapte, scaunele se pot transforma în pat. Grozav, nu?

Era grozav, recunoscu Natasha, deși nu se simțea foarte bine în fața acelui lux opulent. Tatăl ei străbătuse ferma într-un Land Rover prăpădit, cu cele mai incomode banchete din lume și în care te topeai de căldură. Adesea se mira că nu se dezmembra în timpul mersului. Fermierii din Cheshire nu considerau necesar să cheltuie bani pe echipamente noi dacă cele vechi încă mai funcționau.

Din fericire, bancheta din spate era suficient de încăpătoare, așa că se așeză lângă fete. Pentru nimic în lume nu avea de gând să stea lângă Jay și să-i asculte comentariile tăioase.

Drumul spre casă dură cam douăzeci de minute, pe cea mai dreaptă șosea pe care o văzuse Natasha vreodată și cu o viteză care o îngrozea. Stătea lipită de spătarul banchetei și nu îndrăznea să vorbească.

– E în ordine, n-o să se întâmple nimic, o asigură Cherry, apoi strigă spre unchiul ei. Nu poți să mergi mai încet? Natashei îi e frică!

– Și nouă ne-a fost, mai ales după ce au murit părinții noștri. Dar cui pe cui se scoate, așa ne-a zis Bunu'.

Probabil că așa le-a zis, se strâmbă Natasha. Era genul!

– Nu-ți fie teamă! Uite, ține-mă de mână! O să te simți mult mai bine. Unchiul Jay mă ține de mână ori de câte ori mi-e frică.

Deci are o urmă de omenie! Aproape că nu-i venea să creadă. Se uită în direcția lui, dar abia îl distingea din pricina întunericului. Jay își întoarse capul brusc, parcă simțind privirea cercetătoare, iar Natasha deveni conștientă de tensiunea și resentimentele lui. Se întrebă dacă nu avea alt motiv pentru ostilitatea evidentă decât faptul că se împrietenise cu bunicul lui și acesta îi lăsa ceva moștenire, ca semn de apreciere.

Nesigură, își cercetă propriile sentimente. Nu era în firea ei să reacționeze așa de puternic față de un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Ce se întâmplase cu răceala ei, atât de binecunoscută în rândul prietenilor ei? Ce se întâmplase cu masca sub care își ascundea de obicei adevăratele sentimente?

– Aproape am ajuns, anunță Cherry.

Natasha se uită spre punctul pe care fetița i-l arăta cu degetul.

– Uite, acolo sunt grajdurile. Știi, unchiul Jay încearcă să dezvolte o nouă rasă de vite Benhaim, care va...

– Pe domnișoara Ames n-o interesează astea, Cherry, o întrerupse el pe un ton tăios.

Pentru Natasha era clar că nu-i păsa ce simte ea, dar ar fi putut să se gândească la fetițe! Sau semăna cu bunicul lui și credea că femeile erau bune doar în bucătărie și în dormitor?

Interveni Rosalie, cu picătura care umplu paharul.

– Bunu' zicea că ar fi mai bine să se ocupe de creșterea unor copii decât de o nouă rasă de...

– Ajunge!!

Se așternu o tăcere apăsătoare. În acele momente, Natasha își dorea să fie la mii de kilometri depărtare de Texas și, mai ales, de bărbatul care conducea camionul. Venise aici plină de speranțe, cu gândul că va fi o adevărată aventură, dar în doar câteva ore el distrusese totul. Acum simțea...

Ce? Frică? Ostilitate? Compasiune pentru nepoatele lui și pentru celelalte femei care aveau ghinionul de a trăi în jurul lui... Antipatie față de Tip, pentru că o pusese în această poziție... Și o multitudine de alte sentimente pe care încă nu le înțelegea.

De plidă, avusese o senzație ciudată atunci când o atinsese. Nevoia, care durase o secundă, de a-i vedea zâmbetul pe buze și privirea plină de pasiune. Clipa aceea îngrozitoare în care îl privise și îi citise singurătatea pe chip.

Probabil că își imaginează, își spuse ea. Cu siguranță, suferea de rău de avion și reacționa ciudat din acest motiv. Da, asta trebuia să fie!

Respiră ușurată când camionul se opri. Fusese atât de absorbită de propriile gânduri, că nu-și dădu seama când ajunseseră la intrarea principală a casei.

Rămase fără cuvinte, plăcut impresionată de ceea ce vedea. Pentru că făcuse câteva călătorii în Andaluzia, putea să-și dea seama că impozanta clădire fusese construită în stil spaniol. Era lungă și nu foarte înaltă, cu pereți albi și verandă. La etaj avea balcon.

– Hai, domnișoară Ames, am ajuns, o trase Cherry de mână.

Brusc, Natasha avu senzația că a ajuns acasă. Încercă să o alunge și coborî din mașină.

– Intrați în casă. Dolores, menajera noastră, ți-a pregătit o cameră, domnișoară Ames.

– Unchiule Jay...

El nu luă în seamă protestele fetelor și rămase lângă mașină.

– Am treabă, copii, iar ora voastră de culcare a fost de mult depășită. Ne vedem mâine dimineață.

Era valabil și pentru ea? se întrebă Natasha. Dacă da, ar fi trebuit să fie mulțumită. Era atât de obosită, încât ar fi dormit afară, pe pământul tare și rece.

– Presupun că se duce la hambar. Hai să intrăm.

Cherry preluă conducerea și deschise ușa masivă.

– Dolores, am ajuns!

Auzind strigătele, le ieși în întâmpinare o mexicană. Le îmbrățișă pe fete, zâmbindu-le din toată inima, apoi se întoarse serioasă spre Natasha.

– Probabil că vrei să mergi în camera ta, domnișoară Ames, îi spuse ea rece. Am să spun unei fete să-ți aducă o tavă în cameră... Jay mi-a spus să-ți transmit că micul dejun se servește la ora opt, iar avocatul va sosi la nouă. Tomas o să se ocupe de bagajele tale. Dacă vrei să vii cu mine...

Ce făcuse ca să merite un asemenea tratament ostil din partea personalului? Prea mândră pentru a-i arăta că fusese jignită de atitudinea ei, o urmă pe menajeră în tăcere pe scara elegantă, cu balustradă.

– Jay a hotărât să stai în camera de oaspeți – cel puțin pentru moment...

Ultimele cuvinte îi sunară ca o amenințare. Când era în Londra, abia așteptase să ajungă aici. Acum își dorea să nu fi venit.

Dolores îi deschise ușa și o lăsă singură.

Era, de fapt, un apartament foarte elegant, alcătuit dintr-un dormitor, o cameră de zi și baie. Era decorat

puțin cam pretențios și oarecum nepotrivit cu stilul simplu al unei case spaniole. Mobila era prea modernă, iar canapelele din piele verde-deschis făceau notă discordantă. În locul cuverturii de mătase imprimată de pe pat, ea ar fi ales una rustică, din Spania sau Mexic. În mod sigur ar fi evitat decorațiunile delicate, aurite, în stil franțuzesc.

Mobila din casa ei din Cheshire fusese adunată generații de-a rândul. Obiectele erau solide și aveau o utilizare clară. Aici, simțea că încăperea nu se potrivește cu ambianța casei.

Oare cine alege mobila și obiectele de decor? Cu siguranță, nu un bărbat – erau mult prea delicate. Trebuia să fie o femeie care iubea luxul...

Iar se lăsa purtată de gânduri! Poate că Tip angajase un decorator!

Natasha era în baie când auzi ușa deschizându-se. Când reveni în camera de zi, observă că i se aduseseră bagajele, iar pe măsuță o aștepta o tavă cu sandvișuri și cafea. Își turnă o cană și mâncă vreo două sandvișuri, apoi încercă să despacheteze. Dar era prea obosită. Mai bine un duș și – la culcare!

De asta avea nevoie...

Capitolul 3

– Trezește-te, domnișoară Ames! E trecut de ora șapte și Dolores o să se facă foc și pară dacă întârzii la micul dejun.

Vocile îi erau cunoscute, dar camera nu. Precaută, Natasha deschise ochii.

Sigur, Texas... Era în Texas!

Gemenele purtau pantaloni și tricouri în carouri și nu mai aveau părul împletit, ci doar strâns în coadă.

– Ce-ar fi să-mi spuneți Natasha? sugeră ea, încă somnoroasă. Când mă strigați domnișoara Ames mă simt ca o profesoară. Acum lămuriți-mă – care e Rosalie și care Cherry?

– E foarte simplu, pentru că Rosalie are o aluniță aici, îi explică Cherry, arătându-i un punct negru de pe gâtul surorii ei.

– Eu o să cobor să o anunț pe Dolores că vii imediat, zise Rosalie.

Își aminti de tot ce se întâmplase în ziua precedentă și, fără să vrea, oftă adânc.

– Nu-ți face griji, o consolă Cherry. Mie și surorii mele ne place de tine...

Natasha se străduiá să nu-și arate adevăratele sentimente. Vru să le întrebe pe fete de ce se purtase Jay așa de urât cu ea, dar se opri în ultimul moment. Nu putea să se folosească de ele! Dacă într-adevăr voia să știe, trebuia să îl întrebe chiar pe Jay...

Dar oare i-ar spune? Alungă acest gând și se ridică din pat.

– Vai, ce frumoasă e cămașa ta de noapte! exclamă Cherry. Știi, noi purtăm pijamale. Iar unchiul Jay nu poartă nimic. Din cauza asta nu avem voie să intrăm în dormitorul lui. Oricum, el se trezește foarte devreme.

Fetița vorbea fără întrerupere.

– Înainte intram în dormitorul părinților noștri. A trecut mult timp! Pe atunci nu se certau... asta era înainte să ne mutăm aici.

Natasha tresări. Ea crezuse că fetele s-au născut și fuseseră crescute la fermă.

– Trebuie să te grăbești, continuă Cherry. Mama avea nevoie de ore întregi ca să fie gata, iar tata se enerva foarte tare. Mereu îi spunea că nu trebuia să se gătească

atâta, că tot n-o vedea nimeni. Știi, mamei noastre nu-i plăcea să locuiască la fermă... Dar nouă da. Mama noastră era ca tine. Și ea era din Anglia...

Fetița se opri, auzind sunetul unui clopoțel.

– S-a sunat pentru micul dejun, o lămuri ea. O să fie servit în jumătate de oră. Ar fi mai bine să coborâm.

Așadar, mama gemenelor era englezoaică, reflectă ea când rămase singură. Tip nu-i vorbise despre asta... Dar nici n-ar fi avut de ce!

Nu știa cu ce să se îmbrace. Judecând după hainele fetițelor, blugii erau la ordinea zilei. Dar se gândea că ca să-l întâlnească pe avocatul lui Tip, astfel că blugii nu erau foarte potriviți.

Ce greu era să-ți schimbi obiceiurile! se certă Natasha. Avocații americani nu semănau cu cei din Anglia – chiar și un simplu telespectator al posturilor americane putea să spună asta. Si totuși, Natasha alese un costum gri și o bluză albă de mătase. Fusta îi scotea în evidență șoldurile subțiri și picioarele lungi.

Era unul din puținele costume convenționale pe care le adusese cu ea, gândindu-se că îl va purta dacă va avea ocazia să meargă la Dallas, poate la cumpărături.

Nu avea timp să-și strângă părul în coc, așa că nu făcu decât să și-l prindă în părți cu două agrafe cu perluțe, pe care le găsise într-un mic magazin de antichități din Knightsbridge.

Puțin luciu de buze și puțin rimel care să-i accentueze genele lungi – era gata să coboare și să înfrunte lumea. Dar era într-adevăr pregătită să-l înfrunte pe Jay?

Nu-și lăsă timp să răspundă și coborî scările.

Din fericire, una din fete o văzu și o conduse în camera spațioasă și luminoasă în care se servea micul dejun.

Dolores își ridică sprâncenele, uimită de ținuta adoptată de Natasha.

– Presupun că astăzi trebuie să mă întâlnesc cu avocatul lui Tip. Acasă, ne îmbrăcam destul de elegant pentru astfel de ocazii și cred că nu mă pot dezvăța de acest obicei.

În ciuda explicației ei amabile și a zâmbetului prietenos, nu primi drept răspuns decât o privire dură.

– Unchiul Jay a mâncat deja și s-a dus la vite, îi spuse Rosalie văzând că privește ezitant către ușă.

Nu era frumos din partea ei să fie atât de ușurată, dar recunoștea că nu era în largul ei atât de dimineață. În plus, încă se resimțea după răul de avion și ultimul lucru de care avea nevoie erau aluziile răutăcioase ale gazdei ei.

– Stai aici, lângă mine, o invită Rosalie, trăgându-i un scaun. Avem napolitane. Or să-ți placă...

Nu dorea decât o ceașcă de cafea proaspătă. De fapt, i-ar fi trebuit mai multe.

– Cred că trebuie să mă întânesc cu avocatul lui Tip la ora nouă, zise ea nesigură. Când vine...

Voia s-o roage să o anunțe, dar Dolores o întrerupse.

– E aici, îi spuse ea pe un ton plat. E aici de patru zile.

Natasha n-ar fi putut spune dacă vocea menajerei era dispreţuitoare numai din cauza ei sau şi a avocatului.

– A mâncat cu Jay, pentru că au avut ceva de discutat. Te aşteaptă în birou la ora nouă. Am să-ţi arăt unde e.

Natasha refuză napolitanele, dar îşi turnă cafea şi ascultă flecăreala fetiţelor. Înţelese din discuţia lor că se simţeau foarte singure. De pildă, vorbeau despre câteva evenimente şcolare la care familia lor nu luase parte. Deşi era clar că-l adorau pe Jay, avea impresia că fetele se temeau puţin de el.

La ora nouă fără un sfert, Natahsa se ridică de la masă şi duse la bucătărie ceaşca şi farfuria pe care le folosise. Dolores fu surprinsă să o vadă acolo şi rămase de-a dreptul fără grai când o întrebă dacă avea nevoie de ajutor.

– Oaspeţii acestei case nu ajută la treburile gospodăreşti, fu răspunsul ei sec. Jay are destui angajaţi...

Înţelegând că a fost pusă la punct, Natasha se retrase. Ce Dumnezeu făcuse pentru a merita o atitudine atât de ostilă? Doar nu era din pricină că Tip îi lăsase o mică moştenire! Dar familiile puteau fi foarte avare şi posesive cu lucrurile pe care le considerau ale lor.

Intră din nou în camera în care luaseră micul dejun. Fereastra dădea spre spatele casei, către o grădină cu multe flori colorate. În mijlocul acesteia era o mică fântână în stil spaniol. Prin poarta de fier forjat se vedea o porţiune întinsă cu iarbă şi o piscină. Poate că mai târziu fetele îi vor arăta întreaga proprietate.

Tip îi vorbise mult despre eforturile făcute pentru a ridica această casă, dar nu i-o descrisese aproape deloc. Descoperise cu plăcere că este o clădire foarte elegantă, la decorarea și îngrijirea căreia se simțea o mână de femeie.

Urcă din nou în camera ei, pentru a-și verifica ținuta. La nouă fără cinci, coborî și o găsi pe Dolores așteptând-o. Femeia o conduse printr-un hol lung și se opri în fața unei uși de dimensiuni mici. În mod surprinzător, camera era foarte spațioasă, dar semăna mai degrabă cu vizuina unui om necivilizat decât cu biroul unui om cultivat, care iubește luxul și arta, ca Adam.

Pereții erau curați, dar nezugrăviți. O bibliotecă masivă, stil spaniol, ocupa un perete întreg și era ticsită cu volume legate în piele, cărți broșate și reviste. Deasupra șemineului era o muschetă antică. În cameră mai erau două canapele mari, de piele, separate de un covor mexican, de lână.

Camera mirosea a piele și a petrol. Era atât de masculină, încât Natasha se simți o intrusă. Spre uimirea ei, văzu că fereastra dă spre aceeași curte ca și cealaltă cameră. Ușa – de fapt o fereastră de dimensiuni mari – era deschisă și se auzeau voci de bărbați.

Pe măsură ce aștepta, devenea conștientă de o mulțime de senzații – zgomotul făcut de vechiul ventilator din tavan, mugetul vitelor, cântecul păsărilor, sunetul făcut de apa din fântână. Toate îmblânzeau cumva masculinitatea frustă din jurul ei.

Pe un perete erau grupate câteva tablouri care reprezentau vite și o poză mare făcută din avion. Cineva fotografiașe ferma și celelalte clădiri de pe proprietate. Vru să se apropie și să le studieze mai de aproape, când îi văzu pe cei doi bărbați în cadrul ușii.

Ca și în ziua precedentă, Jay purta o pereche de blugi decolorați și un tricou de bumbac, în carouri. Cizmele erau acoperite cu un praf roșu. Când intră și-și dădu pălăria jos, Natasha văzu că avea același praf și pe față. O dată cu el intră în cameră și un miros neplăcut de animale.

Bărbatul care îl urma era îmbrăcat la fel, doar că nu era la fel de înalt. Spre deosebire de Jay, avea părul alb la tâmple. Și tot spre deosebire de el, îi zâmbi.

– Mă bucur că m-ai lăsat să intru pe aici. Nu cred că Dolores s-ar fi bucurat dacă i-am fi umplut toată bucătăria cu praful ăsta roșu. Cred că ea era singura persoană care îl putea face pe bunicul tău să se șteargă pe picioare înainte să intre în...

– Nimeni nu-l putea determina pe Bunu' să facă asta, îl repezi Jay. Numai că o lăsa să creadă asta, ca să evite un scandal. Nici măcar pe doctorul Reilly nu l-a ascultat. După ce i-a spus că trebuie să renunțe la țigări și la băutură, obișnuia să vină aici și să se servească din proviziile pe care și le făcea.

– Și n-ai încercat să-l oprești?

– Ba da, dar eu cred că fiecare om are dreptul să decidă dacă vrea să trăiască sau să moară.

Bărbatul în vârstă puse punct discuției și se întoarse spre Natasha.

– Îmi cer scuze, dar cred că n-am făcut cunoștință. Eu sunt Harvey Goldstein, avocatul lui Tip. Tu trebuie să fii Natasha. Arăți mai bine decât în fotografii, știai? Nu-i așa, Jay?

Un mârâit ținu loc de răspuns. Natasha roși puternic, nu atât din pricina complimentului care i se făcuse, ci din pricina disprețului pe care îl manifesta Jay.

– Să înțeleg că ai primit scrisoarea pe care ți-am trimis-o...

– Da, da... A fost un adevărat șoc. Sigur, știam că Tip are o problemă cu inima, dar... țineam la el...

Jay scoase un sunet plin de ironie, astfel că ea se opri. Ar fi vrut să se întoarcă spre el și și să-i spună cât îi era de greu. La urma urmei, nu se afla acolo pentru că așa voia ea. Și nici nu putea să le spună cât de rău îi părea, de teamă că el o va lua în derâdere.

Dacă Jay s-ar fi purtat altfel, ar fi putut să-i spună cât de mult i-a plăcut compania lui Tip. I-ar fi spus că știe ce înseamnă să pierzi pe cineva la care ții foarte mult și cât de singur și speriat te simți după aceea.

Dar așa, avea senzația că, orice ar fi spus, tot nu era potrivit.

– Ce e sigur e că el ținea la tine, îi spuse Harvey Goldstein. Ce-ar fi să luăm loc? Și poate că Dolores ne aduce niște cafea. Ce spui, Jay?

În ciuda blugilor, se purta ca un adevărat avocat, așa că Natasha se pomeni ascultându-l. Ba chiar îi și zâmbi lui Jay când acesta o întrebă dacă mai dorea ceva de băut.

– Cafeaua e suficientă, mulțumesc.

Jay ieși din cameră.

– Îi e foarte greu, să știi, îi luă apărarea Harvey. Bunicul lui era totul pentru el și...

Se întrerupse pentru că Jay intră în cameră.

– Dolores aduce cafeaua în cinci minute. Hai să terminăm o dată!

Natasha se gândi că era omul cel mai grosolan pe care-l întâlnise.

Harvey își drese glasul și începu.

– Natasha, cred că ai înțeles din scrisoarea mea că ai fost trecută în testamentul lui Tip...

– Sigur că a înțeles, Harvey. Doar de aceea a venit aici – ca să adune roadele muncii ei. Apropo, atunci când te-ai culcat cu el nu te-ai gândit la vârsta lui? Ai închis ochii și ai încercat să nu bagi de seamă?

Natasha era îngrozită. Înțelesese că Jay bănuiește că ea și Tip fuseseră amanți, dar n-ar fi crezut niciodată că va spune cu voce tare asemenea grozăvii. Și mai ales de față cu altcineva...

Tremura, albă la față de furie, și îl săgeta cu privirea.

– Nu e adevărat! Eu și bunicul tău n-am fost amanți, indiferent ce v-a povestit el!

– Nu ne-a povestit nimic, răspunse el calm. Dar nici nu era nevoie. De ce altceva ți-ar fi lăsat jumătate din fermă? De ce altceva ar fi renunțat la lucrul pentru care a muncit

toată viața, în favoarea unui străin? Ce i-ai dat? Cu siguranță a fost mai mult decât trupul tău! Cu siguranță... I-ai promis un fiu? Ăsta e motivul?

– Jay!

Vocea lui Harvey opri discursul extrem de dur al lui Jay.

Șocată, Natasha se prăbuși în scaun. Nici nu văzu când intră Dolores și nu observă ceașca de cafea așezată în fața ei.

Nu se putea! Era imposibil că Tip să fi făcut așa ceva! Să-i lase jumătate din fermă! Abia o cunoscuse. Iar ea era convinsă că pentru el nimic nu este mai important decât familia. Era convinsă că nu va lăsa nici un centimetru din pământul familiei sale unui străin.

Probabil că totul era o glumă... O glumă macabră... Nu putea fi adevărat!

Acum înțelegea de ce făcuse Jay acele afirmații. În locul lui... Dar nu era în locul lui!

– Nu știai? o întrebă Harvey, privind-o atent. Nu ți-a mărturisit nimic?

– Nimic!

Vocea ei îi trăda uimirea.

– Absolut nimic! Iar eu niciodată...

– Foarte frumos, o întrerupse Jay. Poți să faci pe inocenta, dar nu ține. Bunicul meu a muncit toată viața ca să construiască această fermă, s-o dezvolte și s-o protejeze. Nu ți-ar fi lăsat niciodată o parte din ea dacă n-ar fi avut un motiv serios.

– Jay, lasă-mă să-i explic toate condițiile din testament.

Se întoarse către ea.

– Tip ți-a lăsat jumătate din avere, cuprinzând ferma, animalele și casa. Condiția este să locuiești aici cel puțin șase luni, în fiecare an. Jay va conduce ferma și va lua toate deciziile pentru bunul ei mers. În plus, vei împărți cu Jay tutela gemenelor.

Făcu o pauză.

– Cum a putut face așa ceva fără să mă întrebe? îngăimă ea.

– Nu contează! A făcut-o, spuse Jay sever. Spune-i și restul, Harvey.

– Pe scurt, acestea sunt condițiile din testamentul lui Tip. Dar Jay este de acord să-ți ofere o sumă de bani dacă vei renunța. Este vorba de două milioane de dolari.

O tăcere apăsătoare umplu încăperea. Parcă nici ventilatorul nu mai funcționa.

Nu-i venea să creadă că i se întâmplă ei toate acestea – parcă era un scenariu de film. Dar nu era așa – totul era real. Șocată și furioasă în egală măsură, știa că viața ei fusese dată peste cap.

Două lucruri o frământau. Pe de o parte, ar fi vrut să afle de ce îi făcuse Tip așa ceva tocmai ei, o străină? Iar pe de alta, era hotărâtă să-i arate lui Jay că o judecase greșit, chiar dacă va avea nevoie de ani întregi ca să-i demonstreze asta. Nu se va lăsa până nu va recunoaște că s-a înșelat în privința ei.

Era atât de furioasă, că vedea roșu în fața ochilor.

– Numai două milioane de dolari? spuse ea pătimaș. Mă crezi proastă? Nu, m-am hotărât să rămân...

Când îi văzu privirea ucigătoare, fu gata să se răzgândească, dar era prea mândră ca s-o facă.

Probabil că Tip a avut un motiv serios ca să facă așa ceva, își spuse ea hotărâtă. Nu avea să afle care era acesta dacă ar fi plecat. Poate că Jay Travers putea să-i determine pe alții să facă ce voia el, dar avea să afle că ea nu primește ordine de la nici un bărbat!

– Gândește-te bine, Natasha, o sfătui calm Harvey. Două milioane reprezintă o sumă imensă. Ai putea să trăiești împărătește tot restul vieții.

Avocatul zâmbi ușor.

– Texasul nu este chiar cel mai frumos loc din lume, indiferent de ce ți-a povestit Tip. Iar viața la fermă nu e deloc ușoară...

Știuse de la bun început că Harvey era de partea lui Jay, iar acum nu făcea decât să demonstreze acest lucru. Chiar o credeau proastă? Numai pământul valora mai mult de patru milioane de dolari. Dar nu conta! Se întrebă cum ar reacționa cei doi dacă le-ar spune că ea avea în cont suma pe care i-o ofereau. Și încă mai mult, pentru că era în lire sterline. Ar fi vrut să le spună numai pentru a le vedea fețele uimite.

Dar dacă Tip, care cunoștea starea ei financiară, nu le spusese, nici ea nu le va dezvălui acest secret. Ceva îi spunea că era mai mult decât o simplă moștenire. Chiar

dacă ar fi fost iubita lui Tip, știa că nu ar fi primit o asemenea răsplată doar pentru că i s-a dăruit. Cu atât mai puțin dacă fuseseră doar foarte buni prieteni, așa cum se întâmplase în realitate.

Atunci ... de ce? De ce făcuse așa ceva? Se gândi că poate Tip nu fusese în cea mai bună stare psihică atunci când redactase testamentul. Dar nu se putea – Jay ar fi reacționat dacă așa ar fi stat lucrurile!

Tip hotărâse ca ea și Jay să fie tutorii legali ai fetițelor. Acest lucru o preocupa mai mult decât pământul și animalele. Poate că Tip sesizase că ce făcea Jay nu era suficient pentru ele. Putea să renunțe la fermă și la bani, dar nu și la fetițe...

Descurcă-te, își spuse ea, cu ironie. Tu ai vrut să vii. Iar acum vrei să rămâi, nu doar pentru că fetele ți-ar putea face viața mai plină. Ci pentru că vrei să-i demonstrezi lui Jay că te-a judecat greșit.

Da, avea să-i facă mare plăcere să-l facă pe Jay să recunoască faptul că s-a înșelat!

Măcar acum înțelegea de ce Dolores și Jay se purtaseră atât de urât cu ea. Nici ea nu ar fi primit cu brațele deschise o persoană care venea să ia jumătate din ceea ce i s-ar fi cuvenit ei.

Și totuși, nu avea nici o scuză pentru insinuările răutăcioase privind relația ei cu Tip.

– Ți-a spus Tip că am fost amanți? întrebă ea direct.

– N-a fost nevoie.

Asprimea vocii lui o înfioră.

– Nu ți-ar fi lăsat jumătate din averea lui, dacă acest lucru n-ar fi adevărat.

– Nu.

Îi zâmbi ușor, simțind că îl urăște la fel de mult cum o ura el. Cum îndrăznea să presupună asemenea lucruri? Cum îndrăznea să o denigreze și să o insulte în acest mod?

– Dar poate se gândea că unicul lui nepot nu merită să moștenească averea lui...

El tăcu brusc, apoi se înroși la față. Ochii lui aruncau flăcări.

– Cum... cum...

– Jay, calmează-te! Dacă Natasha vrea să respecte condițiile testamentare, o să locuiți împreună. Asta înseamnă că trebuie să găsiți o cale să vă înțelegeți.

– Avocații ăștia... Ce naiba, Harvey! La urma urmei, nu e problema ta, nu? Nu tu trebuie să locuiești cu ea – cu femeia asta! Ia-o de aici până nu fac un gest necugetat. N-am chef să ajung la închisoare din cauza ei...

Deși ar fi vrut să îl înfrunte, Natasha ieși din cameră însoțită de Harvey.

– Îmi pare rău că s-a întâpmlat așa, dar Jay e, în mod firesc, foarte supărat. A trăit și a muncit aici toată viața și nu e ușor să vadă cum jumătate din ea trece în mâinile unei străine... Chiar nu vrei să accepți banii?

– Dacă îi accept, mai pot păstra tutelă fetelor? îl testă Natasha.

El făcu o pauză, apoi clătină din cap.

– Nu. Nu știu de ce a făcut Tip această clauză, dar Jay nu... nu consideră că ai o influență bună asupra lor...

– De ce? Pentru că el crede că m-am culcat cu bunicul lui?

Harvey nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire semnificativă.

– Oricum, nu mai contează, adăugă ea. Am hotărât să rămân, iar Jay nu mă poate împiedica. Nu-i așa?

El clătină din nou din cap.

– Nu, dar poate să-ți facă viața un calvar, o avertiză el. Chiar cred că așa va face. Jay are sânge indian în vene, iar indienii nu uită și nu iartă așa ușor.

– Mă avertizezi sau mă amenințI Harvey? întrebă ea cu un zâmbet slab.

El se întoarse în cameră, iar Natasha simți că îl compătimește. De fapt, nu făcea decât să îndeplinească niște instrucțiuni.

Cu toate astea, ea credea că trebuie să se impună și să le arate de la început că nu poate fi manipulată.

Deci Jay putea să-i facă zile grele, da? Ei bine, nici până atunci viața ei nu fusese foarte ușoară – dar supraviețuise!

Capitolul 4

– O să rămâi aici și o să ai grijă de noi, așa cum a dorit Bunu'?

Fetițele urcaseră în camera Natashei imediat după masa de prânz. Spre ușurarea ei, Jay nu apăruse la masă. Din felul cum se purta Dolores, înțelese că aflase ce se întâmplase în acea dimineață și că nu era de acord cu decizia ei.

– Voi ce ați vrea? le testă ea.

Nu mai era atât de furioasă și încerca să judece la rece această întâmplare extraordinară. Nu pricepea de ce Tip își făcuse un testament atât de neobișnuit și credea că, dacă Jay s-ar fi purtat frumos cu ea, ar fi renunțat bucuroasă la tot primise moștenire și s-ar fi întors rapid la Londra..

Dar așa... Așa s-a condamnat singură. Trebuia ca, în fiecare an, să petreacă șase luni în locul acesta străin și ostil, unde toată lumea o privea ca pe o intrusă, interesată doar de averea bătrânului.

Oare chiar toți credeau că primise moștenirea pentru că se culcase cu Tip? Această ipoteză i se părea atât de absurdă, încât nici măcar nu era jignită. Era doar extrem de uimită și îi părea rău că nu era nimeni de partea ei, nimeni căruia să-i împărtășească gândurile și sentimetele. Nimeni care să o cunoască și să știe că nu era în stare de un asemenea comportament.

Ultima oară când se simțise atât de singură fusese după moartea părinților ei. Aceleași trăiri profunde o copleșeau acum.

Se uită către fetițe și își aminti că și ele își pierduseră părinții. Rămăseseră cu un unchi care nu știa să fie aproape de ele și care, după cum se vedea, nu știa să cântărească bine caracterele semenilor lui. În ciuda mândriei și a furiei pe care le simțea, știa că nu are de ales. Fetele...

– Da, vrem să rămâi, îi spuse Cherry, întrerupându-i gândurile. Ne-ar plăcea, nu, Rosalie?

Se întoarse spre sora ei mai tăcută, cerându-i aprobarea.

– Știi, Bunu' ne-a spus un secret. Ne-a spus că te-a ales special, ca să ai grijă de noi. Unchiul Jay nu are timp să

vină la întâlnirile cu părinții. Și nu ne scoate niciodată în oraș, așa cum fac părinții celorlați copii. El nu are niciodată timp pentru noi.

Făcu o pauză.

– Am putea să te adoptăm, nu, Rosalie?

Văzând zâmbetul aprobator al lui Rosalie, Natasha simți un fior de plăcere. Deși împrejurările erau foarte ciudate, își dorea să rămână. Avea nevoie de un motiv care să-i justifice decizia pe care o luase într-un moment de furie, iar fetele i l-au oferit.

Poate că sângele strămoșilor ei ruși nu-i permitea să renunțe la un lucru fără luptă. Da, chiar avea de luptat... Era sigură că Jay nu-i va face viața ușoară în cele șase luni pe care era obligată să le petreacă la fermă.

Dar avea dreptul să stea acolo, ca și el! Încercă să ignore vocea interioară care-i spunea că, de fapt, nu avea dreptul moral de a se afla acolo. Se întâmplase așa doar datorită testamentului lui Tip.

Se încruntă, gândindu-se în continuare de ce procedase așa. Nu-l înțelegea, dar știa că trebuia să fi avut motive serioase.

Să fi avut îndoieli cu privire la modul în care Jay urma să administreze ferma? Nu, nu putea să gândească așa! La urma urmei, ce știa ea despre creșterea vitelor? Atunci? Care era explicația? Oare era îngrijorat de faptul că gemenele nu aveau o influență feminină în viața lor? Se putea, dar n-ar fi crezut...

Chiar dacă n-a petrecut cu Tip decât o săptămână, își dăduse seama că fusese un bărbat adevărat. Dacă i s-ar cere să-l caracterizeze, ar fi spus că este inteligent și calculat, în nici un caz sentimentalist. Cu cât se gândea mai mult la testament, cu atât era mai convinsă că Tip urmărise un anume scop. Dar care era acela?

Poate va afla, dacă va sta la fermă suficient de mult timp... Poate... Poate că Tip își dorise ca ea să stea la fermă. Dar de ce?

– Mergem să călărim. Vrei să voi cu noi?

– Vin să vă văd pe voi, le temperă Natasha.

Trecuse multă vreme de când nu mai urcase pe un cal și știa că în această zonă se folosea un tip de șa cu care nu era obișnuită. Nu avea un costum de călărie, dar putea să poarte blugi.

– Așteptați-mă să mă schimb și cobor cu voi. Fiecare are poneiul ei, nu?

Trecu în dormitor, dar lăsă ușa deschisă ca să poată vorbi cu fetițele.

– Da, i-am primit în dar de la unchiul Jay de ziua noastră. Sunt rasa Palaminos.

Natasha își puse blugii, un tricou de bumbac și se încălță cu cizmele. I-ar fi trebuit o pălărie, dar cea pe care o avea era mult prea pretențioasă pentru această ținută.

– Mamă, ce repede! Arăți grozav în blugi, îi spuse Cherry. Mama nu purta niciodată blugi, ci numai rochii de mătase. Avea multe discuții cu tata, pentru că nu încerca să se adapteze la viața de la fermă...

Natasha își dădea seama că fetița repetă conversațiile adulților, pe care le auzise întâmplător. Ar fi trebuit s-o oprească! își spuse ea. Dacă Jay le-ar fi auzit, ar fi crezut că încearcă să le tragă de limbă.

– Toți oamenii mari se mai ceartă din când în când; spuse ea.

– La ei era altceva. Aveau de gând să divorțeze. Am auzit-o eu pe mama!

Cea care vorbise era Rosalie. Ochii ei cenușii erau plini de lacrimi.

Natashei îi era milă de ea. Fără îndoială că părinții lor nu știuseră că erau auziți, dar discuțiile lăsaseră urme adânci în sufletele fetițelor.

– Mama spunea că nu-l mai iubește pe tata și că e îndrăgostită de...

Rosalie o trase de mână pe Cherry, împiedicând-o astfel să mai continue.

Prin urmare, știau că despre unele lucruri nu aveau voie să vorbească! se gândi Natasha.

– ... de altcineva, încheie Cherry evaziv.

– Tu ai fost îndrăgostită vreodată, Natasha?

Întrebarea pusă de Cherry o luă prin surprindere. Cu mâna pe tocul ușii, se gândi puțin dacă să răspundă sau nu. La urma urmei, cel mai bun răspuns era adevărul.

– Nu, nu am fost, recunoscu ea. Am cunoscut un băiat de mult, când trăiau părinții mei, dar aveam numai paisprezece ani. Iar după ce ferma a fost vândută...

– Ferma! Ai locuit la o fermă? Unchiul Jay ne-a spus că locuiești la Londra și că habar n-ai ce înseamnă viața la țară...

– Păi, nu prea știu, recunoscu ea.

Sigur, Jay trebuia să le monteze pe fete împotriva ei! Tipic pentru el! Îi era foarte greu să găsească o cale de împăcare cu bărbatul acesta crud și batjocoritor, care nu ascundea faptul că o ura. Nu semăna deloc cu descrierea pe care i-o făcuse bunicul lui. După părerea lui Tip, singurul defect al lui Jay era faptul că nu avea o soție și copii.

– Ferma părinților mei nu se compară cu a voastră.

– Povestește-ne, o rugă Cherry, luând-o de mână.

Rosalie o luă și ea de mână și porniră împreună spre scară.

Cum ar putea să le spună unor copii crescuți în Texas despre pajiștile imense și verzi din Cheshire? Se gândi că e mai bine să amâne și le promise, în schimb, că le va arăta niște fotografii.

În apartamentul ei erau cutii întregi cu poze de la fermă. Când plecase, vorbise cu femeia în vârstă care stătea la etajul inferior să treacă săptămânal și să verifice dacă toate lucrurile erau în ordine. O s-o roage să împacheteze câteva albume și să i le trimită la fermă.

Apartamentul ei...Își aminti că avea să fie plecată șase luni. Nu putea să îl lase neocupat și nici nu se putea baza pe doamna Oates o perioadă atât de lungă.

Ajunseră la parter. Ușa era deschisă și văzură un vehicul demarând în trombă.

– Cred că era unchiul Jay, care îl ducea pe domnul Goldstein înapoi la Dallas, remarcă Cherry.

Și încă ceva! Dacă avea să rămână acolo, avea nevoie de un mijloc de transport. O ideé trăsnită îi încolți în minte, făcând-o să zâmbească. Credea că aleargă după bani? N-avea decât! O să-i plătească! În stil mare!

Dolores apăru chiar când ieșeau din casă. Părea mirată de bucuria evidentă a gemenelor.

– Fetele vor să-mi arate poneii, îi explică ea.

O privi fix și continuă.

– Dolores, o să stau aici timp de șase luni. Te rog să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

Simțea că menajera o măsoară din cap până-n picioare. Nu se așteptase la această ofertă.

– E multă treabă în bucătărie când Jay dă câte o cină în onoarea cumpărătorilor din afara statului. Te pricepi să speli vase?

Era clar că Dolores o provoacă, așa că se stăpâni.

– Sunt expertă! Mama m-a învățat de mică...

– Dolores! N-o mai necăji, interveni Cherry. Doar avem mașină de spălat vase.

Natasha nu se îndoia de asta. Dimineață, când intrase în bucătărie, văzuse că era echipată cu tot ce-și putea dori o bucătăreasă.

– Mda... O să treacă ceva timp până când pielea ta albă o să se deprindă cu soarele puternic din Texas. Ar fi bine să porți o pălărie. Dacă aștepți puțin, o să-ți aduc una din casă.

În mod miraculos, Dolores părea că-și schimbă atitudinea față de ea, dar nu înțelegea de ce.

De fapt, nici Dolores n-ar fi putut spune de ce. Dar se uitase în ochii mari, căprui ai fetei și avu impresia clară că posesoara lor nu putea să mintă. Așa avea să-i spună mai târziu soțului ei Miguel, adăugând însă că, probabil, fusese vrăjită, pentru că toată lumea știa ce-i făcuse lui Jay și cum îi furase jumătate din averea care i se cuvenea.

Grajdul în care stăteau poneii gemenelor și alți cai de călărie nu era departe de casă. Împreună cu țarcul, dădeau impresia unei ferme englezești. Natasha își simți ochii în lacrimi, dându-și seama cât de încordată fusese de când venise în Texas.

De fapt, curtea, țarcul și grajdurile erau tot în stil spaniol, ca și casa, se gândi ea. Oare ce istorie aveau casa și familia aceasta? Tip îi spusese mare parte, dar din punctul de vedere al unui bărbat, fără să-i spună nimic despre femeile care locuiseră aici, alături de bărbații pe care îi iubiseră.

– Aceștia sunt poneii noștri, îi arătă mândră Rosalie.

Două nasuri umede apărură peste ușile boxelor. Două perechi de ochi mari studiau, curioase, vizitatorii.

Nu se știe de unde, apăru un bărbat cărunt, mic de înălțime. Se apropie de ele și scuipă ceea ce mestecase până atunci. Își dădu seama că era tutun.

– Ia să vedem... Cum au ajuns mogâldețele astea aici?

Natasha nu se aștepta să audă pe cineva cu accent irlandez în mijlocul Texas-ului.

– Am venit să vedem poneii și să-i arătăm Natashei, Rory.

Se uită la ea scurt, parcă avertizând-o că știa totul despre ea, dar Natasha refuză să-și ferească privirea sau să-și plece capul.

– Ai venit tocmai din Anglia, nu? Trebuie să ai grijă la soarele de pe aici, o atenționă el. O să ai nevoie de o pălărie.

– Am vrut să-mi cumpăr una din Dallas, dar n-am avut timp...

– Șefu' se duce mâine în oraș. Poate te ia cu el.

– Da, Natasha, mergem și noi. Amândouă vrem să ne cumpărăm niște haine noi, nu, Rosalie? Trebuie să ne cumpărăm ceva pentru petrecerea pe care Jamie Claire o dă luna viitoare. Am fi mers cu unchiul Jay, dar el nu are niciodată răbdare cu noi.

Și ea avea nevoie de câteva lucruri, pe care nu și le adusese de acasă. Se gândise că va rămâne peste noapte la Dallas și că va avea timp meargă la cumpărături. Și mai avea de rezolvat și problema mijlocului de transport pentru ea.

– Să vedem mai întâi dacă unchiul vostru chiar merge la Dallas, le temperă ea. Credeam că ați venit aici ca să călăriți.

– Tu călărești? o întrebă Rory, ajutând-le pe fete să încalece.

– Călăream când eram mică... Dar au trecut ani buni de atunci.

– Dacă ai învățat să călărești, nu uiți niciodată! Avem, la celălalt capăt al grajdului, o iapă foarte blândă. Jay a cumpărat-o pentru...

Se opri brusc, roșu la față, speriat să nu fi comis o indiscreție.

Natasha ignoră cuvintele lui. Nu era treaba ei pentru cine cumpărase Jay animalul!

– N-a mai fost încălecată de multă vreme. O mai scot eu la plimbare, din când în când, așa că s-ar putea să fie puțin speriată. Vrei s-o vezi?

Fetele erau gata să iasă din grajd.

– O să se descurce singure?

– Da, nici o problemă! Cunosc regulile fermei și știu că nu au voie să le încalce.

Dincolo de gard se întindeau zeci de kilometri de pământ uscat și roșietic, fără nici o urmă de viață, fie că era vorba de oameni sau animale. În depărtare, Natasha abia distingea puțurile de petrol peste care zburaseră noaptea trecută.

– Unde sunt vitele? întrebă ea.

– Animalele de prăsilă sunt ținute în țarcuri speciale. Restul, cele care sunt crescute pentru carne, sunt acum la păscut. În perioada asta a anului stau aproape de râu.

– Am înțeles că Jay încearcă să obțină o nouă rasă – vite cu carnea mai slabă...

Rory ridică sprâncenele, surprins de interesul și cunoștințele ei.

– Da, așa-i. N-a dormit multe nopți și a cheltuit o grămadă de bani. Prima dată când a încercat, jumătate din vaci au avortat, pentru că viteii erau prea mari. Acum folosește o altă rasă de tauri. Așteptăm să nască din clipă în clipă. Sperăm ca de data asta să avem succes.

– Abia acum nasc? E cam târziu, nu?

Ea zâmbi, văzându-i privirea mirată.

– Tatăl meu a fost fermier, în Cheshire. Știu că în perioada aceasta nimeni nu are liniște. Multe dintre ele intră în travaliu noaptea, mai ales cele care au probleme. Țin minte că mama se trezea ca să fie lângă ele...

Zâmbetul ei dispăru brusc din pricina amintirilor dureroase. Rory înțelese că nu trebuie să insiste.

– Iapa e aici, îi arătă el. E un animal foarte frumos, dar temperamental. Tip i-a cerut de nenumărate ori lui Jay să scape de ea. Cel puțin, așa voia înainte să plece la Londra. De când s-a întors, nu i-a mai spus nimic.

Iapa era rasă arabă pură. Se mișca neliniștită, simțindu-le apropierea. Natasha întinse mâna, pentru ca animalul să se familiarizeze cu mirosul ei. Știa exact cum să procedeze ca s-o liniștească.

– Gata, gata. Se vede că Raisa te-a îndrăgit, zise el, văzând că iapa o lasă pe Natasha să o mângâie pe gât. Vrei să o încaleci?

– Nu astăzi, îi mulțumi ea cu un zâmbet. După cum spuneai, trebuie să-mi iau mai întâi o pălărie...

Deja simțea că nu e bine să umble cu capul descoperit. O cuprinsese o ușoară amețeală și ar fi vrut să nu mai stea

în soare. Dar fetele erau încă la plimbare și, datorită responsabilității pe carte o moștenise de la tatăl său, nu putea să intre în casă înainte ca ele să se întoarcă.

Se uită prin curte, căutând puțină umbră. Nu exista. Transpirase și nu vedea în jurul ei decât soarele chinuitor. Își trecu limba peste buzele uscate și închise ochii.

Tenul ei cu probleme! Dacă ar fi avut vacanță vreo două săptămâni, poate n-ar fi avut probleme. Dar, pentru că venea în arșița din Texas direct din umeda Londră, îi era de două ori mai greu.

– De ce nu vii să stai aici, într-una din boxele goale? Nu mai sta în soare.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

– Poate să-ți facă mult rău dacă nu ești învățat. Când am venit eu din Irlanda... Atunci munceam în Virginia, ca băiat la grajduri. Am avut o insolație de toată frumusețea!

Natasha îl asculta, atrasă de vocea lui calmă, și intră în grajdul răcoros. Nu mai simțea razele soarelui, dar credea că răul fusese făcut.

Și nu era pentru prima oară, fir-ar să fie! N-ar fi pățit nimic dacă ar fi avut capul acoperit, dar pur și simplu nu-și dăduse seama cât era de cald.

Se așeză pe un scăunel, asigurându-l pe Rory că se simte bine.

– Atunci mă duc să mă ocup de treburile mele. Nu vreau să vină șefu' și să mă găsească trândăvind.

– Nu, aprobă ea. Nu cred că este un tip prea înțelegător.

Remarca ironică îi scăpă fără să-şi dea seama. Natasha înţelese din grimasa irlandezului că nu-i plăcea să se vorbească urât despre stăpânul lui.

– Da, e foarte dur atunci când trebuie, dar e un om corect... foarte corect. E foarte iubit şi respectat în zonă. Şi pe bună dreptate! Plăteşte bine şi se ocupă de asigurarea medicală a angajaţilor.

Natashei îi venea greu să creadă că stăpînul perfect este acelaşi bărbat care a acuzat-o că fusese amanta bunicului lui.

Durerea de cap era din ce în ce mai puternică, simţea că are febră şi o senzaţie neplăcută de la stomac. Cunoştea bine simptomele şi ştia că era la un pas de insolaţie. Nu putea face nimic. Şi era doar vina ei! Dar de unde să ştie că putea să păţească aşa ceva dacă o să stea în soare mai puţin de jumătate de oră!

Auzi tropotul cailor şi ieşi în întâmpinarea fetelor. Observă cu plăcere că acestea fuseseră învăţate să aibă grijă de cai după ce termină plimbarea.

Erau gata să se întoarcă acasă, când Rosalie scoase un strigăt de bucurie.

– Uite-l pe unchiul Jay!

Natasha întoarse capul neîncrezătoare, dar îl văzu pe Jay apropiindu-se cu paşi mari.

Acesta îşi scoase pălăria şi se şterse pe faţă.

– Căldură mare, Rory...

Natasha se uită către fetiţe şi văzu că ar fi vrut să alerge către el, dar le era frică. Oare de aceea făcuse Tip acel

testament neobișnuit? Din cauza fetelor? Parcă nu-i venea să creadă. Vorbise foarte puțin despre ele, când fusese în Londra, dar îi spusese de nenumărate ori că-și dorește un strănepot. Nu, altul trebuie să fie motivul...

– Unchiule Jay, Natasha are nevoie de o pălărie care s-o protejeze de soare, îl anunță Cherry când binevoi să le bage în seamă.

– Iar noi avem nevoie de rochițe pentru petrecerea lui Jamie, adăugă Rosalie. Ne iei mâine cu tine la Dallas?

– Mâine nu, dar poate poimâine...

Natasha văzu că fetele erau gata să protesteze, dar renunțară și se întoarseră, dezamăgite, spre ea.

– Nu-i nimic, mâine o să-mi arătați restul fermei, le consolă ea.

Atmosfera devenise foarte apăsătoare. Natasha încercă să treacă pe lângă el, indiferentă, dar nu luase în considerare razele puternice ale soarelui. Acestea o loviră în plin, ametind-o și făcându-i capul să explodeze.

Simți că-și pierde cunoștința și se sperie. Mintea îi juca feste, ducând-o înapoi în timp. I se părea că este din nou copil, la ferma tatălui ei. I se făcuse rău pe câmp, pentru că n-o ascultase pe mama ei și nu purtase pălărie de soare. Ca și atunci, niște brațe puternice o protejau și, fără să se gândească, se agăță de gâtul acelei persoane.

Auzi ușile deschizându-se și simți răcoarea binefăcătoare a aerului condiționat. Deslușea în jurul ei voci și înțelese că persoana pe pieptul căreia își odihnea capul le răspunde, deși nu pricepea ce își spun.

Fusese așezată pe ceva moale și răcoros. Ar fi vrut să adoarmă, dar se temea să piardă contactul cu bărbatul care o ținea. Își încleștase degetele de cămașa lui și simți că cineva i le desface cu brutalitate. Un chip dur i se profilă în lumină și o voce aspră o aduse la realitate.

– Gata, nu te mai preface. Nu mai e nimeni în jurul tău. Ce vrei să faci? Să impresionezi pe toată lumea, așa cum l-ai impresionat pe Bunu'? Cu mine nu-ți merge, drăguțo! Eu nu sunt un bărbat bătrân, vulnerabil și singur...

Cuvintele lui o treziră complet. Deschise ochii, fără pic de culoare în obraji. Era destul de rău că îi leșinase în brațe. Chiar trebuia să o acuze că înscenase totul? Ce fel de femeie credea că e?

Știa răspunsul la această întrebare, dar nu era de acord cu el.

Durerea de cap încă o chinuia, dar era atât de furioasă încât se ridică pentru a-l înfrunta.

– Dacă într-adevăr crezi așa ceva despre mine... cum că eu am încercat să-l seduc pe bunicul tău... că am fost amanți...înseamnă că nu știi prea multe despre femei...

– Și tu ești gata să-mi fii profesoară, nu-i așa, scumpo?

Figura lui exprima un dispreț total.

– Pe mine nu mă atrag resturile altor bărbați...

Natasha se înecă de furie auzindu-i răspunsul grosolan. Cum îndrăznea să sugereze că încercase să se

facă remarcată ca femeie? Îl privea ieșind din cameră și, deși era prea târziu, ar fi preferat să moară decât să se lase ajutată de el.

Cum să-i explice că avea în minte imaginea tatălui ei, că uitase pentru o clipă unde se află și căutase doar protecție? Atunci când fusese în brațele lui reacționase instinctiv și complet nevinovat. Nu se gândise la o astfel de apropiere, dar n-o să-l convingă niciodată de asta. Niciodată!

Dar, la urma urmei, de ce ar vrea? De ce ar interesa-o părerea lui? Era clar că se grăbise să tragă concluzii complet false. Tip spusese că nepotul lui e un misogin. Așa era? Antipatia lui se manifesta față de toate femeile, nu doar față de ea? Oare de ce?

O bătaie scurtă în ușă îi întrerupse gândurile. Dolores intră, aducându-i un pahar cu lapte și câteva sandvișuri.

– Jay mi-a spus că nu te simți prea bine și că n-o să cobori la masa de prânz.

– Insolație, se strâmbă Natasha. E numai vina mea. Am ieșit fără pălărie. Aveam de gând să-mi cumpăr una din Dallas. Plănuisem să rămân acolo peste noapte. Nu mă așteptam să-l întâlnesc pe Jay la aeroport. Nu mă așteptam la nimic din ce s-a întâmplat aici.

Natasha spusese totul dintr-o suflare, sub privirile curioase ale lui Dolores.

– Vrei să spui că nu știai nimic de testament?

– Nu vreau să spun nimic, dar chiar nu știam. Nu-l cunoșteam bine pe Tip și nu mă așteptam să primesc

nimic moștenire, cu atât mai puțin ceea ce mi-a lăsat el. Nu mi-a spus nimic despre gemene. Nu vorbea decât despre Jay și despre faptul că acesta nu e căsătorit. Mi se părea chiar că făcuse o obsesie. Își dorea ca Jay să aibă un fiu sau, chiar mai bine, mai mulți fii.

– Da, așa era Tip, aprobă Dolores.

Lăsă tava pe masă și se așeză pe marginea patului.

– Nu știu de ce, dar cred că spui adevărul. În cazul ăsta...

– De ce am rămas și nu am renunțat la moștenire în favoarea lui Jay? Nu prea știu. După cum ți-am spus, l-am cunoscut pe Tip doar o săptămână, dar mi s-a părut un bărbat inteligent, care-și pune familia pe primul loc. Mi se pare că nu era în firea lui să-mi lase o moștenire atât de importantă. Trebuie să fi avut un motiv... Iar dacă rămân, poate îl aflu...

– Mmm...

Dolores o privea amuzată și aprobatoare, de parcă tocmai o supusese pe Natasha unui test pe care aceasta îl trecuse.

– Gemenele mi-au spus că ai locuit la o fermă.

– Da, așa e. În Cheshire. Era ferma familiei mele de câteva generații, dar a trebuit s-o vând după ce părinții mei au murit. Le-am promis fetelor că o să le arăt niște fotografii, pentru că mi-e foarte greu să le descriu ferma. Totul era atât de verde!

Regretul din vocea ei nu trecu neobservat.

– Da, am auzit că așa e în Anglia. Fratele lui Jay s
însurat cu o englezoaică. Tip dorise altceva pentru
Chiar îi alesese o fată, dar Nat a hotărât să se însoare
una pe care a cunoscut-o în Vegas – o animatoare. T
n-a aprobat niciodată această căsătorie și s-a certat foar
tare cu Nat din acest motiv. Chiar l-a dat afară din casă. J
l-a convins pe bunicul lor să-l primească înapoi. Și poa
că Tip ar fi acceptat-o pe fată dacă ar fi născut băieți. D
Jay l-a ajutat foarte tare pe fratele său, dar totul s-a întor
împotriva lui și...

Brusc, se opri, parcă dându-și seama cu cine vorbește
Se ridică, devenind aceeași menajeră politicoasă.

– O să trimit mai târziu pe cineva să ia tava.

Fusese o zi foarte ciudată, se gândi Natasha jumătat
de oră mai târziu când sedativele pe care le luase pentru
durerea de cap începură să-și facă efectul.

Acum, după ce se hotărâse să rămână, trebuia să cear
băncii ei să-i transfere niște fonduri. Și mai trebuia...

Adormi la jumătatea gândului și avu un vis confuz, î
care imagini reale se împleteau cu amintiri dureroase.

Capitolul 5

– Trezește-te, Natasha! Ai uitat că unchiul Jay ne duce astăzi la Dallas?

Da, uitasem! Protestă când simți că una fete trage pătura de pe ea. Deschise ochii și o recunoscu pe Cherry. După ce petrecuse o zi în pat, efectele insolației dispăruseră, dar ar fi vrut să pretindă că nu se simte bine doar ca să evite drumul în oraș.

Închise din nou ochii, simțindu-se și lipsită de curaj, și vinovată. Fetele așteptaseră acest moment cu atâta nerăbdare, că nu se îndura să le explice că nu voia să stea cu unchiul lor decât timpul strict necesar.

De fapt, dacă n-ar fi fost sigură că mai există un motiv pentru care Tip făcuse acele clauze testamentare, acum ar fi fost înapoi la Londra. Dar era clar că Tip dorise ca ea să stea la fermă. Știuse că banii n-o vor tenta – la urma urmei, avea destui. Se părea, însă, că nepotului îi lipsea puterea de înțelegere a bătrânului.

Aruncându-le fetelor o privire cruntă, se ridică din pat.

– Haide! o grăbi Cherry. Dolores face clătite. Sunt grozave...

Știa că era o bucătăreasă minunată, dar gândul că aveau clătite la micul dejun n-o atrăgea deloc. O atrăgea, însă, cafeaua pe care o făcea Dolores.

– Lasă-mă zece minute, îi ceru ea lui Cherry. Când trebuie să plecăm?

– Imediat după masă. Așa ne-a spus unchiul Jay aseară, după ce te-ai dus la culcare.

Natasha își strânse buzele. În fiecare seară de când venise la fermă, căutase diverse pretexte pentru a se duce la culcare devreme, ca să evite compania lui Jay. Nu-i era frică de el – nici gând de așa ceva! Își dorea să-l țină la distanță pentru că, lângă el, se simțea vulnerabilă emoțional. Dar de ce simțea așa ceva? Ce risc emoțional putea să reprezinte Jay?

Nu știa. Nu voia să știe, recunoscu ea după ce plecă fetița. Deschise șifonierul, neștiind cu ce să se îmbrace. Aveau să petreacă o zi întreagă în oraș, să meargă la cumpărături, să ia prânzul... Revăzu în minte hainele drăguțe și colorate pe care le adusese cu ea, dar alese un costum sobru pe care și-l cumpărase în primăvară de la Harrods.

Fusta de culoare bleumarin îi punea în evidență șoldurile. Bluza alb cu albastru, la baza gâtului și cu mâneci bufante, era foarte feminină. Sacoul lung

bleumarin cu alb, completa ținuta elegantă, chiar sofisticată. Era genul de ținută pe care o purta o femeie serioasă. Genul de ținută care îi arăta lui Jay Travers cu ce adversar avea de-a face.

Dolores se încruntă când o văzu intrând în cameră și îi arătă cana de cafea pe care tocmai o pusese pe masă.

– Acum am făcut-o, e fierbinte!

Natasha se gândi că Dolores îi descoperise deja slăbiciunea.

Se uită prin cameră și respiră ușurată când văzu că Jay nu era acolo. Fetele mâncau cu poftă, turnându-și sirop din belșug pe clătite.

– Unchiul Jay a zis să terminăm până la ora zece. Ne așteaptă în fața casei, o informă Rosalie. Papa se supăra mereu pe mama când îl lăsa s-o aștepte. Ți-aduci aminte, Cherry?

Chipul fetiței se înnegură, făcând-o pe Natasha să-i pară rău pentru ea. Știa ce înseamnă să-ți pierzi părinții. Simțea că e gata să plângă – nu din cauza ei, ci a fetelor. Era clar că Jay, cu felul lui de a fi, nu era persoana cea mai potrivită să aibă grijă de aceste fetițe și să le împlinească nevoile emoționale. Ele aveau nevoie de cineva în care să aibă încredere, care să înțeleagă prin ce trec, cu care să vorbească...

Cineva ca ea. Aceasta să fie explicația pentru testamentul lui Tip? Și totuși, n-ar fi crezut că bătrânul este genul care se gândește la nevoile emoționale ale unor fetițe.

– Tot timpul se certau, se auzi vocea tăioasă a lui Cherry.

Privind-o, Natasha văzu pentru prima oară că avea ceva din ironia unchiului ei.

Rosalie se strâmbă, uşor dispreţuitoare, dar Cherry n-avea de gând să tacă.

– Ştii că aşa e. Presupun că aveau de gând să divorţeze. Mama spunea mereu că nu-l iubeşte pe tata, că n-ar fi vrut să se mărite cu el şi să locuiască la o fermă. Se plângea mereu că n-ar fi trebuit să se lasă convinsă. Uneori mă gândeam că îl preferă pe unchiul Jay.

Se lăsă tăcerea, întreruptă de Dolores, care le aminti că trebuie să se grăbească. Oare să fi auzit ce spusese Cherry sau era doar o coincidenţă?

Să fi fost Jay îndrăgostit de soţia fratelui său? De aceea era atât de retras şi de cinic? De aceea nu se căsătorise, în ciuda dorinţei bunicului său?

Gândul acesta o întristă pe Natasha. Dacă era adevărat, înseamnă că a fost un calvar pentru tatăl fetiţelor! Pentru toţi cei implicaţi! Oare dragostea neîmpărtăşită pentru soţia fratelui său l-a transformat pe Jay într-un misogin? Era genul care ar pune loialitatea faţă de fratele lui mai presus de sentimentele proprii şi care ar considera-o vinovată pe femeia care provocase aceste trăiri.

Se gândea prea mult la motivele lui Jay! îşi spuse ea terminând a doua ceaşcă de cafea şi ridicându-se de la masă.

Mai avea timp să urce în camera ei și să-și verifice ținuta. Se uită în oglindă, mulțumită că nu avea de făcut prea mult machiaj. O cremă protectoare, puțin fard de obraz, luciu de buze – și era gata!

De data asta, își luă pălăria de pai care se lega sub bărbie. Ca o măsură suplimentară de protecție, adăugă și ochelarii de soare. Nu avea de gând să repete greșeala de acum două zile și să fie acuzată că se preface, doar ca să câștige atenția lui Jay.

Încă o durea faptul că îi adresase cuvintele acelea. Nu numai pentru că nu erau adevărate, ci și pentru că întotdeauna detestase trucurile acestea ieftine. Nu-i plăcea rolul de *femme fatale* pe care i-l atribuise Jay, așa cum nu era de acord nici cu impresia lui că este interesată doar de bani.

Ajunse la parter o dată cu gemenele, așa cum dorise. Ca și ea, fetițele erau îmbrăcate cu haine de oraș.

– Jenneth ne-a cumpărat hainele astea, ultima dată când am fost la Dallas.

– Jenneth a fost iubita unchiului Jay, îi explică Cherry pe un ton confidențial. Nouă nu ne-a plăcut de ea. Prea făcea pe șefa! Și ne-am bucurat când s-a măritat cu altcineva, nu-i așa, Ros?

– Bă da, aprobă sora ei. Dar cred că l-ar fi preferat pe unchiul Jay în locul lui Howie. Bunu' n-a fost de acord ca ei să se căsătorească. Spunea că Jenneth n-are bani și umblă după averea lui Jay. Și mai spunea că trebuie să-l protejeze cineva de influența ei. Nu-i așa, Cherry?

Natasha ascultă discuția fetelor, pe deplin conștientă că ar fi trebuit să pună capăt dezvăluirilor făcute de ele. Deși se simțea vinovată, ar fi vrut să afle mai multe despre Jay. Oare greșise atunci când presupusese că fusese îndrăgostit de mama fetelor? Se părea că da...

Și era sigură că Tip se opusese categoric unei căsătorii pe care o considera nepotrivită pentru nepotul lui. Probabil că cei doi avuseseră o discuție serioasă, pentru că Jay nu i se părea genul care să asculte de opiniile altora.

Cherry îi întrerupse, din nou, gândurile.

– Jenneth și Howie vin la noi la cină, mâine seară. Howie se ocupă de petrol și e foarte, foarte bogat. Mai bogat decât Bunu' sau Jay.

– Da! Și Jenneth nu pierde nici o ocazie ca să aducă vorba despre asta! rosti Rosalie cu o voce tărăgănată care semăna extrem de mult cu a unchiului ei.

Fetele chicotiră.

– Stai să vezi, Natasha! Rochii de mătase și multe, multe bijuterii...

– Și machiaj! O tonă... Și dacă ai vedea cum se uită la unchiul Jay... Mă întreb cine o să-l mai protejeze de ea acum, când Bunu' nu mai e.

Rosalie se strâmbă.

– Nu mi-ar plăcea să divorțeze de Howie și să se mute aici. Ne-ar trimite la un pensionîn Europa, știu eu! Nu-i place de noi.

– Da, Bunu' zicea că e ca un măr – frumos pe dinafară și găunos pe dinăuntru. Și că, dacă unchiul Jay ar încerca să muște, i-ar rămâne în gât!

În mod clar, trebuia să pună punct acestei conversații.

– Gata, potoliți-vă amândouă! spuse ea hotărâtă. Unchiului vostru nu i-ar plăcea să vorbiți așa despre viața lui particulară.

Din fericire, înainte ca vreuna să răspundă, apăru Jay. Conducea același camion care îi așteptase, acum câteva seri, la pista de aterizare.

Ca și atunci, Natasha preferă să stea în spate, cu fetele. Dar acum privea cu atenție pe geamul mașini. De-a lungul drumului către pistă păștеau vite, din două rase diferite. Își dădu seama că Jay voia să încrucișeze aceste rase pentru a obține un nou tip, mai puternic.

Îi spuse ce credea, iar Jay întoarse capul spre ea, foarte uimit de ce auzise.

– N-ai stat degeaba, ți-ai făcut temele! îi spuse el ironic. Dar cu mine nu ține tactica asta, n-are rost să-ți pierzi timpul!

Natasha se înroși de furie și era gata să-i răspundă așa cum merita, dar își aminti că nu erau singuri. Ajunseră la avion și fetele, entuziasmate de călătorie, nu se mai gândeau la discuția dintre ei.

Drumul către Dallas nu dură mult.

Natasha era încă supărată din pricina sarcasmului lui și refuză mâna pe care i-o întinse ca s-o ajute să coboare din

avion. Din cauza tocurilor înalte, era foarte ezitantă pe scările de metal. Îl auzi pe Jay înjurând și simți niște mâini puternice cuprinzând-o. O învălui un puternic parfum bărbătesc.

Îi dădu drumul imediat. Totul durase doar câteva secunde, dar avusese un efect devastator asupra ei. Pe de o parte, ar fi vrut să se agațe de el. Pe de alta, ar fi vrut să-l împingă de lângă ea. Era șocată de reacția ei, și totuși, îi plăcea.

În Dallas era foarte cald și bătea vântul. Spre uimirea ei, la scară îi aștepta o limuzină condusă de un șofer foarte elegant.

Jay le ajută pe toate trei să urce, apoi se așeză în spate, lângă ea. Natasha simțea apăsarea ușoară a coapsei lui și, deși știa că n-o făcea intenționat, recepta fiecare mișcare a corpului lui.

– Am rezervat o cameră la hotelul Crescent Court. O să mergem întâi acolo, după care mașina și șoferul vor rămâne la dispoziția ta toată ziua.

Natasha era gată să protesteze, dar se opri. Nu era obișnuită să meargă la cumpărături cu o limuzină cu șofer după ea! Dar Dallas-ul nu era Londra, își spuse ea amintindu-și că Tip îi spusese la un moment dat că americanilor nu le place să meargă pe jos.

Pentru că fetele nu comentară afirmația lui Jay, își dădu seama că așa procedau de obicei. Preferă să-și țină impresiile pentru ea.

Natasha rămase fără cuvinte când văzu hotelul, împrejurimile acestuia și complexul comercial care avea trei etaje.

Jay le conduse înăuntru. Senzațiile pe care i le provocase n-o părăsiră. Dacă în spațiul închis al mașinii i se păreau normale, acum era stânjenită.

Spre deosebire de majoritatea bărbaților din holul hotelului, Jay purta un costum gri deschis, absolut impecabil. Părea că se simte foarte bine, chiar dacă trăia la o fermă. Sincer vorbind, trebuia să recunoască faptul că hainele îi veneau foarte bine și îi accentuau masculinitatea evidentă.

Nu era singura care-l remarcase! Văzu că fata de la recepție, o blondă atrăgătoare, îi zâmbea fermecător. După cuvintele pe care și le-au adresat, era clar că cei doi se cunoșteau. Tonul ei îi spunea că fata îl respectă și-i recunoaște statutul în societate.

– Poftim.

Jay îi dădu cheia de la cameră.

– Camera asta e ta întreaga zi. O să ne întâlnim aici la ora unu, pentru masa de prânz. I-am spus lui Jake să te aducă înapoi până la acea oră. O să plecăm acasă la ora cinci. Ai timp suficient să cumperi tot ce vrei.

Făcu un pas spre ieșire, dar ezită. Se întoarse și scoase din buzunar un plic pe care i-l înmână.

– Ai aici bani pentru fete. Dacă nu sunt suficienți, spune-le să treacă în cont și să-mi trimită factura. Nu e nici o problemă.

Natasha făcu ochii mari când văzu câți bani erau în plic. Nu știa cum erau prețurile în Dallas, dar cu siguranță putea să le îmbrace pe fete din cap până-n picioare cu haine de firmă. Și nu cu singur rând de haine, ci cu mai multe.

Înainte să plece, Jay îi arătă unde era cafeneaua. Dar văzând expresia nerăbdătoare a fetelor, hotărî că nu avea nevoie de cafea. Prima oprire o făcură la noile magazine din complexul Crescent.

Găsiră foarte repede un magazin cu haine pentru copii. Deși credea că fustele și bluzele de mătase erau prea împopoțonate și nepotrivite pentru vârsta lor, Natashei îi plăceau hainele de bumbac, plăcut colorate, pe care vânzătoarea i le arată. Le îndemnă pe fete să aleagă câte o pereche de pantaloni cu manșete, bluze și pantofi. Lucrurile nu erau ieftine, dar erau de bună calitate.

Vitrinele erau foarte atrăgătoare, iar magazinele cu bijuterii o lăsară fără cuvinte. Dintr-un magazin aranjat ca un bar dintr-un film western, Natasha își cumpără o pălărie texană de culoare crem și două perechi de blugi. Știa că avea nevoie de pălărie pentru că avea de gând să se plimbe cu fetele și să cunoască ferma în totalitate. Doar trebuia să stea acolo timp de șase luni...

Se încruntă. Luase decizia de a rămâne fără să se gândească prea mult, mai degrabă ambiționată de comportamentul lui Jay. Acum, când văzuse lucrurile așa cum erau

în realitate, se întrebă dacă va fi în stare să-și respecte angajamentul. Chiar dacă Dolores se purta mai frumos cu ea, știa că era în continuare de partea lui Jay.

Jay putea, și era sigură că nu va ezita, să-i facă zile grele. Natasha ar fi putut găsi câteva motive serioase pentru a pleca din Texas și numai unul pentru a rămâne – convingerea că Tip avusese un motiv foarte important când redactase testamentul. Nu voia să-l dezamăgească. Părea că se baza pe ea, și nu pe nepotul lui, iar acest lucru îi dădea încredere și, în același timp, o obliga foarte mult.

Rosalie o trase de mână, aducând-o cu picioarele pe pământ.

– Uite ce mașină! E absolut grozavă! Una ca asta aș vrea să am când o să-mi iau carnetul de conducere.

Era în fața unui magazin auto care avea în vitrină un Mercedes, model sport. În mod ciudat, se gândise o dată să-și cumpere o asemenea mașină, dar renunțase pentru că nu era deloc potrivită pentru un oraș ca Londra. Acum admira acest automobil și îi veni o idee năstrușnică – dacă și-ar cumpăra-o, Jay ar fi pur și simplu șocat.

Avea nevoie de o mașină pentru perioada pe care o va petrece în Texas. Dacă și-ar cumpăra o asemenea mașină, ar însemna că este într-adevăr hotărâtă să rămână acolo. Se uită gânditoare la automobilul roșu, strălucitor și se întrebă de ce mai ezită. Doar își permitea s-o cumpere! Era adevărat că era foarte calculată cu banii din bancă, dar

putea să cheltuie măcar dobânda! Se gândi rapid – trebuia să sune la banca ei din Londra, apoi să explice situația vânzătorilor...

– Hai să intrăm, le spuse ea fetelor. Cred că o s-o cumpăr.

În sufletul ei, se gândea că Jay o să rămână fără cuvinte când va vedea achiziția ei. În felul acesta, o să-și dea seama că nu este o sărăntoacă interesată doar de banii lui Tip și va fi obligat să-și schimbe atitudinea față de ea. O să renunțe la acuzațiile lui răutăcioase și... poate că o să-și ceară scuze!

Momentan, se bucura văzând cât de uimite sunt gemenele!

Îi explică vânzătorului întreaga situație, în timp ce fetițele cutreierau prin magazin. I se puse un telefon la dispoziție și sună la Londra. Deși mirat de cererea ei, funcționarul îi promise că îi va trimite imediat banii ceruți.

Se urcă la volanul mașinii și fu impresionată de ușurința cu care se manevra. Vânzătorul o asigură că mașina îi va fi trimisă la fermă în două zile.

Tot drumul spre hotel, fetele sporovăiră, entuziasmate de noua ei mașină.

– Să vezi ce surprins o să fie unchiul Jay! exclamă Cherry. Abia aștept s-o primești! O să ne iei și pe noi la plimbare?

Natasha le liniști, spunându-le că vor fi primele care vor urca în mașina ei, și le indrumă spre locul unde le aștepta șoferul.

Cu o voce tărăgănată, acesta o informă că trebuia să se întoarcă pentru masa de prânz. Ajunseră la hotel la douăsprezece și jumătate, astfel că mai aveau timp să urce în cameră și să se pregătească de masă.

După standardul englezesc, camera era imensă. Natasha făcu un duș și își refăcu machiajul. După ce și fetele făcură duș, coborâră în restaurant. Sala era foarte elegantă, iar doamnele erau îmbrăcate corespunzător. Multe dintre ele luau prânzul singure, în grupuri de patru sau șase.

– Bărbații lor iau masa la club, îi șopti Cherry.

– Uite-l pe unchiul Jay!

În momentul în care Jay veni lângă ele, apăru un chelner pentru a lua comanda pentru băuturi. Ca și fetele, Natasha optă pentru un suc de fructe. El ceru whisky și apă.

– Ei, fetelor, ați luat tot ce v-ați dorit?

Zâmbetul, aerul lui relaxat și amabil se adresau doar gemenelor, în timp ce ea era, în mod clar, exclusă.

– Da, am cumpărat niște lucruri grozave, da' să vezi ce și-a luat Natasha...

Era sigură că fetele îi vor spune surpriza ei. Nu știa de ce, dar simți că i se strânge stomacul. Cherry începu, plină de entuziasm, să-i descrie mașina și să-i explice cum au intrat în magazin și au cumpărat-o pur și simplu.

Natasha încercă să le potolească pe fete. Oare ele nu vedeau că unchiul lor este supărat? Nu-i vedeau privirea dură? Nu înțelegeau că, deși nu spunea nimic, nu era de acord cu ce făcuse?

Spre ușurarea ei, apăru șeful de sală care îi conduse la masă.

Masa era foarte plăcută, dar ea simțea că tensiunea crescuse. Ceva nu era în regulă. În loc să fie plăcut impresionat de achiziția ei, Jay era și mai distant. Atitudinea lui nu se schimbase deloc.

După masă, Jay plecă la întâlnirile lui de afaceri.

Natasha și fetele își petrecură după-amiaza tot în magazine. Mai întâi, cumpărară toate lucrurile de care aveau nevoie fetele.

Ea fu tentată de o rochie de mătase pe care o văzuse într-o vitrină și, convinsă de fete, intră să o probeze. Îi venea ca turnată. Se gândi că, din punct de vedere al cheltuielilor, răul fusese făcut, așa că decise să o cumpere.

Rochia fusese făcută de un designer britanic, în stilul preferat de prințesa de Wales. Avea talia joasă, era albă și avea din loc în loc flori galbene și portocalii. Era croită la baza gâtului, cu mâneci lungi și se potrivea doar persoanelor suple. Natasha credea, deși nu putea spune de ce, că era o rochie pe care o femeie o purta pentru un bărbat special. Știa că are o jachetă neagră din lână pe care o putea purta deasupra și niște pantofi

înalți, albi cu negru, care se potriveau de minune, așa că refuză să mai cumpere altceva și le scoase pe fete din magazin.

În timpul care le mai rămăsese până la întoarcerea la hotel, Natasha bău o cafea și le cumpără fetelor înghețată.

– Sunt frântă, comentă Cherry în limuzină. Nu știu cum poți să stai toată ziua cu tocurile astea, atât de înalte!

– Sunt obișnuită, răspunse ea. Pentru că lucram într-o galerie importantă de pe Bond Street, eram obligată să mă îmbrac elegant. Iar asta implica și pantofi cu toc.

Cu toate acestea, când intră în cameră se descălță rapid și își masă tălpile și degetele.

– Mmm... grozav. Când se întoarce unchiul vostru?

– Mai durează. Mie mi-e foame, se plânse Cherry.

– Putem să comandăm ceva în cameră, dacă vrei.

– Nu, clătină ea din cap. Mai bine mergem jos, în hol. Putem să mâncăm acolo și să ne uităm la oamenii care intră și ies din hotel.

Până la urmă coborâră toate trei. Natasha ceru o cafea pentru ea și câteva sandvișuri pentru fetițe.

– A venit unchiul Jay, spuse Rosalie, punând pe masă paharul de suc.

– Da! Da' uite cine e cu el, adăugă Cherry.

Se simțea din vocea ei că nu-i plăcea ce vedea.

– Ea e, se întoarse ea spre Natasha.

Jay era însoțit de o fată înaltă, blondă.

– Știi tu, cea despre care ți-am spus, cea cu care trebuia să se însoare. Pun pariu că știa că vine în Dallas și l-a urmărit.

Natasha avu o senzație ciudată când îl văzu lângă acea femeie. Îi spunea ceva, îi atingea, parcă întâmplător, mâna, îi zâmbea, îl privea tot timpul. Era prea departe de ei și nu putea vedea chipul lui Jay, dar, după modul în care se apleca spre ea, părea că se simte bine lângă ea. Brusc, Natasha fu conștientă de faptul că viața ei era goală și că nu avea un bărbat pe care să-l iubească și care s-o iubească, la rândul lui.

Lipsa unui soț și a copiilor îi provoca o mare durere. Se uită la fete, și apoi la Jay... Sentimentul că îi lipsește ceva foarte important era atât de acut, încât ochii îi erau plini de lacrimi.

Ce se întâmplase cu ea? Se emoționase atât de tare, doar pentru că îl văzuse pe Jay uitându-se cu tandrețe și grijă la o altă femeie?

– Nu pot s-o sufăr. Și aș vrea să-l lase în pace pe unchiul Jay!

Duritatea din vocea lui Rosalie o trezi la realitate.

În ciuda voinței ei, privea în continuare cuplul din holul hotelului. Cei doi erau foarte apropiați, iar Jay îi atingea mâna, de parcă ar fi vrut s-o liniștească. Trecuse o veșnicie de când cineva se purtase așa frumos cu ea... trecuse o veșnicie de când se simțise protejată de cineva...

– Nici mama nu putea s-o sufere, adăugă Cherry. Mi-ar plăcea să găsim o cale să nu se mai apropie de unchiul Jay.

Ochii i se luminară brusc și se întoarse spre Natasha.

– Ce-ar fi să ne prefacem că e îndrăgostit de tine?

Era foarte uimită de imaginația fetiței, dar nu avu timp să răspundă.

– Unchiul Jay ne-a văzut, anunță Rosalie. Vine încoace.

Natasha se uită pe furiș și îl văzu apropiindu-se. Era singur.

– Gata cumpărăturile, copii?

– Sigur! Sunt sus, în cameră.

– Ar trebui să mergem și să le luăm, după care să plecăm acasă.

Se ridicară de la masă și intrară în lift.

Natasha nu era deloc în largul ei. I se părea ridicol să fie emoționată din cauză că era atât de aproape de el, și totuși așa stăteau lucrurile. Era foarte confuză din pricina sentimentului de singurătate, ba chiar de trădare, pe care-l avusese când îl văzuse lângă altcineva. Ar fi vrut să o placă, să îi zâmbească așa cum îi zâmbise celeilalte femei.

Dar de ce? Cum se putea ca el să-i trezească asemenea sentimente? Reprezenta tot ce ura la un bărbat – era încrezut, grosolan, încăpățânat, avea idei preconcepute... Și lista ar putea continua. Cu toate astea, tot ce-și dorea era să primească un zâmbet.

Ca în transă, le urmă pe fete în cameră. Acestea își adunară pachetele și i le puseră în brațe lui Jay,

– Astea sunt ale tale, Natasha, îi aminti Cherry.

Se uită la el cu coada ochiului și îl văzu încruntându-se. Ar fi vrut să strige la el și să-i spună că și-a plătit singură

cumpărăturile, dar era prea mândră. El avea aceeași reacție ca atunci când fetele îi spuseseră de mașină. Nu-i plăcea faptul că ea, o femeie, își luase o asemenea mașină? Asta era problema?

Cu brațele pline de pachete, fetele ieșiră din cameră. Ezitantă, Natasha vru să le urmeze, dar Jay o prinse cu brutalitate de mână.

– Nu, încă nu, rosti el printre dinți, închizând ușa cu piciorul.

Aruncă pachetele pe pat.

– Vreau să discutăm ceva. Cum adică – ai plătit singură mașina? Ce ai făcut? Ai cerut ca factura să fie trimisă la fermă? Nu știu ce crezi... dar să nu-ți imaginezi că testamentul lui Bunu' îți dă dreptul să cheltuiești bani cum te taie capul!

Natasha era furioasă, jignită și, în egală măsură, uimită de reacția lui.

– Și ce ai de gând să faci?

Își lăsă capul pe spate, ca să-l poată privi în ochi.

– O să te duci la magazin, să anunți că nu pot să cumpăr mașina?

Chiar își dorea să o facă. Ar fi dat orice să-i vadă expresia atunci când vânzătorul i-ar spune cum a fost plătită mașină. Chiar credea că ar putea să cumpere pe numele ei un asemenea automobil, fără să-l anunțe? Chiar avea o părere atât de proastă despre ea?

– Hai, du-te, îl provocă ea.

– Şi să fac de râs numele meu şi al bunicului meu? Niciodată! Ai fost isteaţă, drăguţo! Poţi să păstrezi maşina, dar să ştii că, într-un fel sau altul, o să plăteşti pentru ea.

– Şi cine o să mă oblige? îşi păstră ea atitudinea. Tu?

De îndată ce rosti cuvântul, îşi dădu seama că exagerase. Încercă să facă un pas înapoi, dar se lovi de marginea patului. O cuprinse cu braţele şi se lipi de ea.

– Al naibii să fiu dacă nu eu.

Gura lui coborî peste a ei, hotărâtă, poruncitoare, şi îi răvăşi toate simţurile. Sărutul fusese lipsit de pasiune, dar îi demonstrase că era extrem de lipsită de putere în faţa lui. Ştia că, dacă ar fi vrut să profite de ea, nu s-ar fi putut împotrivi. Iar el era pe deplin conştient de acest lucru.

Îi dădu drumul şi se depărtă de ea. Ca un copil supărat, Natasha se şterse la gură, de parcă ar fi încercat să alunge orice urmă a lui de pe corpul ei.

Ochii lui sclipiră ciudat, iar ea îşi dădu seama ce avea să urmeze. O s-o sărute din nou, iar ea nu putea să se opună! Nu putea să facă nimic!

– Nici o femeie nu alungă de pe buze urma sărutului meu, de parcă ar fi otravă. În nici un caz o femeie ca tine!

O prinse de umeri şi o trase mai aproape, aplecându-se spre ea. Natasha îi simţi respiraţia pe piele şi încercă să evite sărutul. Întoarse capul, dar Jay o sili să stea nemişcată.

– Dacă nu-ți place deloc atingerea mea, înseamnă că asta e cea mai dură pedeapsă, îi spuse el cu o voce gravă.

Ea se opuse apropierii, dar, fără să-și dea seama, trupul o trădă. Pielea ei se înfioră sub asaltul plăcut al buzelor lui. Simțea că nu se mai poate ține pe picioare și se agăță de el cu disperare. Nu știa că cineva poate să-i trezească asemenea senzații. Sfârșiră prin a fi amândoi răvășiți de sărutul pasional.

Natasha își reveni prima, alarmată atât de mâna lui fierbinte care îi presa sânul, cât și de vocile fetițelor. Pentru prima oară în viața ei, simțise pasiunea sălbatică a unui bărbat.

– Fir-ar să fie! șopti el. Să fii blestemată...

Cuvântul care urmă o răni adânc.

– Să nu te lași păcălită de ce s-a întâmplat acum. Se pare că bărbații din familia mea sunt atrași de femei ca tine, dar eu n-am de gând să cad în aceeași capcană.

Înainte ca ea să-i poată răspunde și să-i explice că se înșela în privința ei, fetele năvăliră în cameră, întrebându-i de ce întârzie.

Natasha se întoarse cu spatele și îl lăsă să se descurce singur în fața interogatoriului lor.

Capitolul 6

Mașina pe care Natasha o cumpărase cu atâta entuziasm stătea nefolosită într-un garaj pe care, fără tragere de inimă, i-l repartizase Jay.

Nu doar mândria o împiedicase pe Natasha să-i spună adevărul în legătură cu plata mașinii. La urma urmei, el avea să-și dea seama când o să vadă că nu sosește nici o factură la fermă.

Era mai mult la mijloc. Mult mai mult... Acum, mașina îi amintea de modul irațional și nedrept în care se purtase cu ea. Abuzase de ea! Iar acum, chiar dacă avea voie să-și cheltuie banii așa cum voia, simțea că nu e în stare să conducă acea mașină.

Fetele se rugaseră de ea să le ia la plimbare, dar de fiecare dată amânase.

În schimb, le convinsese să călărească împreună și să-i arate întreaga fermă. Rory îi pregătise iapa și apoi le

pusese la punct pe fetițele care râdeau de felul ei de a călări, explicându-le că există o diferență între modul englezesc și cel american.

Noua ei pălărie texană o proteja de soare, astfel că putu să călărească suficient ca să-și dea seama de mărimea fermei.

După ce se întorseseră de la Dallas, Jenneth și Howie fuseseră invitați la cină. Natasha nu coborâse la masă, pentru că nu voia să vadă cât de frumos se poartă cu Jenneth. Nu voia să vadă cât de amabil și atent este cu o altă femeie, spre deosebire de atitudinea față de ea.

Nu voia să caute explicații, dar era extrem de speriată după apropierea lor atât de pasională. Chiar și atunci, când orice bărbat și-ar fi dat seama că este vulnerabilă, el o acuzase și o învinovățise.

Descălecă și încercă să se dezmorțească după cele patru ore pe care le petrecuse în șa. Se simțea foarte bine pe cal și își dădea seama că își amintea tot ce învățase când era copil.

Jenneth și soțul ei erau așteptați din nou la cină, în această seară. Gemenele îi dădură această veste pe un ton neutru, dar erau convinse că fosta iubită pune ceva la cale.

– Stai să vezi! O să divorțeze de Howie și o să se mărite cu unchiul Jay cât ai zice pește!

– Și ar fi chiar atât de rău? întrebă ea, dându-și seama că această posibilitate o speria.

– Da! Ne-ar trimite imediat în Europa. De ce nu-l faci pe unchiul Jay să se îndrăgostească de tine? Ne-ar plăcea mai mult să se însoare cu tine...

Rosalie, care avea o intuiție mai bună decât sora ei, îi făcu sémn acesteia să tacă.

– Nu trebuie să faci asta, dar, dacă măcar te-ai preface, poate l-ar lăsa în pace.

– Da, am citit odată o poveste în care așa s-a întâmplat.

Se părea că fetele nu-și dădeau seama că scenariul acesta, destul de puțin probabil, putea fi distrus cu un singur cuvânt chiar de către unchiul lor. Nu se opuneau acestei legături doar pentru că n-o plăceau pe Jenneth. Ele chiar țineau la Jay și se temeau că-l vor pierde dacă se va însura cu ea. Și Natasha era îngrijorată din același motiv...

După cum spuneau fetele, Jay și Jenneth se certaseră și rupseseră logodna. Ea a plecat la Fort Worth, de unde s-a întors ca soție a lui Howie. Acum se părea că s-a săturat de această căsătorie, iar Jay se părea că îi duce dorul.

De fiecare dată când se gândea la Jay și la iubita lui blondă, simțea că i se strânge inima.

Îi învățase programul zilnic și făcuse tot posibilul să nu-l întâlnească, așa că fu foarte uimită când îl întâlni în hol.

Se priviră câteva clipe în tăcere.

– Nu te-am văzut în noua ta achiziție, îi spuse el cu o voce aspră. De ce n-o folosești? Vrei să arăți că îți pare rău? Vrei să mă impresionezi?

Natasha se înroşi de furie, văzând cât de mult se înşală.

– Să te impresionez! spuse ea disprețuitoare. N-am nici cea mai mică intenție să fac așa ceva.

Simți că tot corpul lui era încordat și că ochii lui aruncau flăcări. Trecu în fugă pe lângă el, fără să regrete cuvintele spuse. Probabil că mai târziu îi va părea rău, dar acum îi făcu plăcere să se uite la el din capul scărilor și să vadă cât de furios era.

Nu ar fi vrut să coboare la cină, însă nu mai știa ce scuze să inventeze. În plus, dacă ar fi rămas în camera ei în acea seară, Jay ar putea crede că îi este frică.

Trecu în revistă toate hainele, fără să știe ce căuta, până găsi un costum pe care îl cumpărase din Londra, cu o zi înainte să plece. Ținuta fusese creată de Flora Kung și era compusă dintr-o fustă scurtă, galbenă, de mătase și o jachetă, combinație de alb, galben și roșu, cu mâneci lungi și cambrată pe talie. Culorile îi puneau în evidență părul și ochii.

Preferă un machiaj strălucitor, dar nu strident, și alese un parfum pe care îl primise de Crăciun de la Adam. Acum se simțea *femme fatale*, așa cum o considera Jay.

Se întâlni cu fetițele care tocmai ieșeau din camera lor. O admirară în tăcere, iar Cherry își reveni prima.

– Grozav! Știam c-o să fii de acord! Cu ținuta asta, n-o să-ți fie greu s-o convingi pe Jenneth că unchiul Jay e îndrăgostit de tine.

Natasha rămase fără cuvinte. Se înfuriase atât de tare pe Jay, încât uitase ce-i spuseseră fetele. Vru să le spună ceva, dar o văzu pe Dolores.

– Ar trebui să coborâți, le spuse aceasta. Oaspeții trebuie să sosească din clipă în clipă.

Nu mai avu ocazia să le explice fetelor, pentru că o luară la fugă pe scări. Acum erau convinse că o să le facă jocul și era numai vina ei!

Își vor da seama că lucrurile nu stau așa! se gândi ea. Vor fi dezamăgite, dar o să le explice și o să înțeleagă.

Coborî scările chiar când se auzi soneria. Jay se repezi să răspundă la ușă, astfel că stătea lângă el atunci când intrară invitații.

Tânăra blondă se încruntă când o văzu, dar soțul ei părea foarte încântat.

– Hei, Jay! Ce doamnă drăguță ai lângă tine! exclamă el.

Natashei i se păru că exagerează și, ascunzându-și dezgustul, îi întinse mâna. Se aștepta ca Jay s-o prezinte ca fiind femeia care îi sucise mințile bunicului lui.

– Natasha e... o prietenă de familie și stă cu noi o vreme, spuse el, spre surprinderea ei.

Era clar că Jenneth nu știa nimic despre testamentul lui Tip. Oare pentru că Jay se temea că n-ar mai fi interesată de el dacă ar ști că nu este singurul beneficiar al averii?

Ochii albaștri ai blondei o priveau cu răceală.

– Nu e o prietenă a ta, nu-i așa, Jay? Cel puțin, eu nu știam de ea...

Natasha se trezi vorbind.

– Jay și cu mine suntem prieteni vechi. Bunicul lui ne-a făcut cunoștință.

Îl luă de braț pe Jay, așa cum văzuse că făcuse cealaltă femeie în holul lotelului din Dallas. Sub atingerea ei, brațul lui Jay deveni de piatră, iar respirația i se acceleră. Îi plăcea că era atât de aproape de el, încât uită de ce făcea asta. Ba chiar avu curajul să-i arunce o privire jucăușă.

Avea dreptate să fie furios. Și ea ar fi, în locul lui.

Dar trebuia să procedeze așa! Altfel le-ar fi dezamăgit pe fetițe! își spuse ea, bucuroasă că are o scuză. Îi dădu drumul la braț și începu să discute cu Howie. Jay merita să sufere. După tot ce-i făcuse...

Nu știa de unde apăruse dorința aceasta subită de răzbunare. Dar era prea târziu să se răzgândească. Jenneth o privea plină de ură, iar gemenele chicoteau mulțumite. Văzându-le, își spuse că, în mod sigur, nu era în toate mințile!

Și totuși – îi plăcea să stea lângă el și să-l atingă. Oare de ce? De ce ținea cu tot dinadinsul să-și schimbe părerea despre ea? De ce nu putea s-o sufere pe Jenneth?

– Ce costum neobișnuit ai! remarcă Jenneth când intrară în salon.

Ea purta o rochie roz, cu volane, deloc atrăgătoare.

Pentru prima oară în viața ei, Natasha fu mândră de hainele ei.

– Nu-i așa? zâmbi ea. L-am cumpărat din Londra, din magazinul în care se îmbracă și Prințesa de Wales.

Nu avea rost să-i spună că prințesa nu-și cumpărase niciodată haine semnate de același designer.

– Serios?

Jennneth simțea că pierde teren, așa că insistă.

– Mă rog, ea este blondă. Dar o roșcată... cu asemenea culori...

– Da, noi, roșcatele, suntem foarte norocoase. Putem purta culori aprinse, nu suntem obligate să ne limităm la nuanțele pastelate. Nu e nimic mai ridicol decât o femeie în toată firea îmbrăcată în roz sau bleu, precum copiii. Nu crezi?

Natsha primi încă o privire ucigătoare, dar schimbul de replici se întrerupse pentru că Dolores le anunță că masa era servită.

Nu se aștepta să stea în capul mesei, în fața lui Jay, de parcă ei ar fi fost gazdele.

– Nici Dolores n-o place pe Jenneth, îi explică șoptit Cherry când îi văzu privirea uimită. A spus că, dacă vine Jenneth aici, ea pleacă.

Se părea că toată casa conspira pentru a-l scăpa pe Jay de această posibilă soție. Nu știa dacă Jay este de acord cu această încercare, dar nu voia să se gândească la sentimentele lui. Nici el ne se gândea la ale ei!

Toată seara avea aerul unei farse bine puse la punct.

Mai întâi, Jenneth se plânse că nu putea mânca raci. Jay părea sincer îngrijorat, dar Natasha credea că Dolores pregătise acest fel doar pentru că știa de alergia blondei. Apoi li se aduse friptură, iar Jenneth comentă că avea prea multe calorii și o să-și strice silueta. Pentru că oricum era foarte slabă, Natasha bănuia că voia doar să-i atragă atenția lui Jay.

Se uită spre Howie și văzu că acesta urmărea încruntat încercările de flirt ale soției sale. Își spuse că nu era treaba ei să-l apere pe Jay de propriile greșeli și se întoarse spre bărbatul mai în vârstă. În ciuda primei impresii, descoperi că Howie era o persoană foarte plăcută și interesantă, căreia îi plăceau baletul și opera. Natasha era conștientă că Jay îi privea atent.

În cele din urmă, îi întrerupse.

– Natasha, Jenneth te-a întrebat ceva.

– Scuză-mă, dragule, îi replică ea cu un zâmbet fermecător și se întoarse spre blondă.

Purtarea ei provoca reacții diferite. Pe de o parte, gemenele erau încântate, dar pe de alta, Jenneth nu era deloc încântată de tonul ei intim și familiar.

La insistențele lui Jenneth, ieșiră să bea cafeaua pe verandă. Howie protestă, dar nu avu succes.

– Jay, trebuie să-mi arăți grădina mamei tale, îi ceru ea alintându-se. Cred că arată minunat în această perioadă. Știi, mama lui Jay era din Boston și avea cea mai frumoasă grădină, în stil englezesc. Avea un sistem de irigații cu totul deosebit. Ai văzut-o?

Întâmplător, Natasha o văzuse. Fetele o duseseră să o vadă și fusese impresionată. Era clar că fusese nevoie de multă muncă pentru a se obține o asemenea grădină într-o zonă atât de potrivnică. Mai ales seara, grădina era o încântare, iar parfumul florilor se simțea din plin. Natasha se bucura de aceste momente plăcute în fiecare seară, dar bănuia că, acum, Jenneth nu este interesată de flori, ci mai degrabă de compania lui Jay.

Doar ca s-o enerveze, Natasha îl luă pe Jay de braț și se lipi de el.

– Te rog, iubitule, rămâi aici. Astăzi nu te-am văzut aproape deloc... Sunt sigură că Jenneth o să înțeleagă, ca o prietenă bună ce este. Poate vrea să-i arate grădina lui Howie, dacă tot o cunoaște atât de bine.

Auzi că cineva chicotește în spatele ei. Cu siguranță era una dintre fete. Simțea că Jay este cam nervos, dar, în mod ciudat, nu spuse nimic. Îi plăcea că era atât de bine crescut și că n-o făcea de râs în public. Știa că avea să-i ceară socoteală pentru purtarea ei, dar putea profita de prezența fetițelor și, de ce nu? putea să-l evite în următoarele zile, până se calma..

Oricum, nepoatele lui aveau dreptate. Jenneth nu era femeia potrivită pentru el. Era mult prea lacomă, prea interesată de partea materială. Sincer vorbind, nu-i venea să creadă că se lăsase păcălit de ea. Ce ciudați erau

bărbații! Trăgeau concluzii greșite fără să aibă dovezi serioase, în schimb nu vedeau lucrurile clare care se întâmplau chiar sub nasul lor.

Howie se ridicase în picioare, așa că Jenneth fu nevoită să îl însoțească în grădină. Când trecu pe lângă ea îi aruncă o privire ucigătoare, avertizând-o că o să i-o plătească. Se așeză într-un fotoliu confortabil, bucurându-se de aerul răcoros al serii. Atmosfera plăcută se evaporă brusc când fetițele se ridicară.

– Noi mergem la culcare, spuseră ele într-un glas. Suntem obosite.

Natasha nu le putu opri, astfel că rămase singură cu Jay. Credea că era furios și ar fi vrut să plece și ea, dar nu avea curaj.

– Deci... începu el. Ce-ar fi să-mi explici care e jocul tău.

Nici prin cap nu-i trecea să mintă.

– Fetele sunt îngrijorate că o să te însori cu Jenneth. Au vrut ca eu să...

– Să o faci să plece, nu?

Nu-i putea distinge chipul din cauza întunericului, dar înțelese din vocea lui că era foarte supărat. Se ridică și se apropie, iar Natasha sări de pe scaun și încercă să fugă.

– Nu! Nu pleci nicăieri, hotărî el prinzând-o de braț. Poate că ai păcălit mulți bărbați cu trucuri din astea, dar cu mine nu-ți merge. După cum te-ai purtat în timpul cinei, nimeni nu mai are nici o îndoială cu privire la

relația dintre noi. Nimeni nu își bate joc de mine fără să plătească, domnișoară! Mai ales o târfă care nu mai știe numărul bărbaților care i-au trecut prin pat.

Știa că are de gând să o sărute și se smuci din strânsoarea lui.

– Nu te mai purta ca o fată mare! Amândoi știm că, dacă vreau, pot să te fac să mă dorești...

– Nu!

Natasha simțea că se înecă de furie. Nu-i plăcea ce sugera, dar știa că are dreptate. Însă nu spunea decât jumătate de adevăr. Și el o dorea, dar nu voia să recunoască.

În ciuda faptului că negase spusele lui și că ridicase mâna pentru a se apăra de el, Jay înjură abia auzit și o trase mai aproape. Când simți trupul lui tensionat lipit de al ei, se sperie. Încercă să scape și îl lovi cu pumnii.

– Încetează! Nu te mai preface că ți-e frică!

Dar nu se prefăcea! De ce ar fi făcut-o? Îl împinse cu putere, aproape dezechilibrându-l, și începu să strige. Dar țipătul fu înăbușit de buzele lui care le apăsau cu putere pe ale ei.

Îi spusese că putea să-o facă să-l dorească și se părea că avusese dreptate. Fără să se poată împotrivi, trupul ei răspundea atingerilor lui. Strângerea degetelor se transformă într-o mângâiere blândă. Gura lui o cuprinse pe a ei, într-un sărut adevărat, pasional.

Îl dorea...

Îl dorea așa cum nu dorise niciodată vreun bărbat. Să
lipi de el, speriată că l-ar putea pierde.

Cineva îl strigă pe Jay. Avu nevoie de câteva secunde
bune ca să-și dea seama că era Jenneth și că oaspeții lor
se întorceau pe verandă. Reacția lui Jay era la fel de lentă

– Doamne, Dumnezeule! strigă el.

Se șterse la gură cu același gest pe care îl făcuse ea în
camera de hotel din Dallas.

– Fii blestemată!

Natasha fugi înainte ca cealaltă pereche să ajungă la ei
Jay putea să spună ce voia ca să-i justifice plecarea. Nu-
păsa!

Ba îi păsa, se văzu ea obligată să recunoască mai târziu
Îi păsa mult... poate prea mult.

– Unchiul Jay a plecat din nou la Dallas. Crezi că se
întânește cu Jenneth? întrebă Cherry pe un ton deloc prie
etenos.

Fetele și Natasha stăteau în grădina englezească a
mamei lui Jay

– Nu știu.

După seara în care avuseseră oaspeți la cină, Jay făcuse
mai multe drumuri la Dallas. Nimeni nu știa ce vorbiseră
Jay și femeia care, credeau fetele, era hotărâtă să-i devină
soție. Poate că-i spusese adevărul – că încercase să com-
plice lucrurile inventând o relație care nu exista și nu va
exista niciodată.

– Ai fost grozavă, Natasha! O consolă Cherry. Dar Jenneth aia...

– Aș vrea că unchiul Jay să se îndrăgostească de tine cu adevărat, o întrerupse brusc Rosalie. Dacă v-ați căsători, n-ai mai pleca niciodată de aici!

– Oricum, o să stau aici șase luni în fiecare an.

– Nu-i același lucru. Dacă te-ai mărita cu unchiul Jay, o să fim o adevărată familie. Poate o să faceți și copii...

Natasha nu știa ce să le răspundă.

– Uite, vine cineva, anunță Cherry.

Pe drum se vedea un nor de praf.

– Hai să vedem cine e.

Împotriva voinței ei, le însoți pe fete către intrarea principală a casei.

Jenneth coborî dintr-un automobil scump. Era singură, observă Natasha, deranjată de eleganța femeii. Ea era îmbrăcată în blugi și cu un tricou de bumbac, în timp ce Jenneth purta o rochie de mătase și o pălărie elegantă.

– Vreau să vorbesc cu Natasha, le concedie pe fete cu o mișcare a mâinii. Hai să mergem undeva unde să nu putem fi auzite, bine?

Singurul loc care-i veni în minte era grădina. Oare despre ce voia să vorbească? Era sigură că Jay i-a spus adevărul.

Se așeză și așteptă ca Jenneth să pornească atacul împotriva ei.

– Uite ce e! Știu exact ce faci aici, dar n-ai nici o șansă. Poate că bătrânul te-a ales să-i fii nevastă, dar n-o să se însoare cu tine.

Se strâmbă disprețuitoare.

– Poate ai crezut că m-ai păcălit cu tot teatrul pe care l-ai jucat în seara aceea... Dar eu îl cunosc pe Jay. Este un bărbat puternic, pasional. Tu habar n-ai să te porți cu un asemenea bărbat. Probabil că de aceea te-a ales Tip.

Dădu din mână, extrem de arogantă.

– O englezoaică virtuoasă și virgină pentru nepotul lui. Ha! Jay n-o să se mărite cu tine, indiferent cât o să te învârți pe aici...

Făcu o pauză că să-și tragă respirația, iat Natasha profită.

– Ai observat asta pe pielea ta?

Săgeata ei își atinse ținta. Jenneth se schimbă la față, dar își reveni repede.

– Da, recunosc că Tip a reușit să ne despartă, dar n-ar fi reușit dacă nu era nenorocita aia de Helen, nevasta lui Nat. Faptul că nu s-a însurat cu mine nu e în avantajul tău, crede-mă. Jay e un romantic incurabil și e îndrăgostit de o femeie pe care n-o s-o aibă niciodată.

Izbucni în râs când văzu uimirea Natashei.

– Așa e! Mă mir că încă nu ai aflat. E o poveste care a stârnit mult zgomot – doi frați îndrăgostiți de aceeași femeie. Mai mult decât atât, unul din frați era însurat cu

ca. Da, așa e! A început să-i facă avansuri de cum a ajuns la fermă. Știi, Nat nu se putea compara cu Jay. Și a contat și faptul că ferma avea să-i rămână lui Jay. Oricum, încercările ei au avut succes, pentru că cei doi erau pe cale să fugă împreună.

Natasha asculta totul cu mare atenție.

– Voia să-l părăsească pe Nat și să ceară divorțul, iar apoi să se mărite cu Jay. Aranjaseră totul, dar Nat a aflat și a plecat după ei. I-a găsit în Dallas și a obligat-o să se întoarcă la fermă cu el. În mașină s-au luat la bătaie. Nimeni nu știe cum s-a întâmplat, dar a avut loc un accident și au murit amândoi.

Jenneth îi spusese toată povestea dintr-o suflare.

– Așa că acum înțelegi. Jay n-o să se însoare niciodată. Dragostea lui a murit. Dar... este încă un bărbat senzual... și are anumite nevoi. Nevoi pe care nu i le poate satisface o femei lipsită de pasiune ca tine.

– În schimb tu poți, nu?

Natasha nu-și ascunse disprețul.

– N-ai de ce să te temi de mine, Jenneth. Nu m-aș înjosi atât de mult încât să mă dăruiesc unui bărbat care mă folosește pentru a uita altă femeie.

Nu mai era atentă la cealaltă femeie. În alte condiții, i-ar fi fost milă de ea, dar tot ce aflase o afectase profund.

Acum se explica tot misterul, acum înțelegea de ce Tip făcuse un semenea testament. Știa că Jay nu mai vrea

să se însoare, pentru că femeia pe care a iubit-o a murit. Așa că a făcut în așa fel încât să vină ea la fermă, ca momeală. I-a lăsat jumătate din proprietate pentru ca Jay... Ce să facă? Să se însoare cu ea pentru a-și recupera averea?

Zâmbi amar. Tip făcuse o singură greșeală. Crezuse că, dacă pentru el era clar că nu avea nici un fel de experiență cu bărbații, și Jay o să vadă rapid acest lucru. Jenneth înțelesese, dar Jay nu. Pentru el, Natasha era o femeie care fusese iubita bunicului lui.

Nu mai putea rămâne. Trebuia să plece cât mai repede. O privea pe Jenneth care se îndepărta și se gândea că îi va fi foarte greu să le părăsească pe fete. Le dezamăgea, dar nu avea încotro.

Va renunța la moștenire, dar ce mai conta? Oricum n-o dorise.

Dar gândul că nu-l va mai vedea pe Jay îi provoca foarte mulă durere. Mai bine pleca acum, cât încă mai putea.

Capitolul 7

– Natasha, coboară! Ai un musafir!

Cherry intră ca un taifun în camera în care era Natasha. Stătea la masă, căutând cea mai bună formulă pentru a-i explica avocatului ei întreaga situație. Voia să plece din Texas și să renunțe la moștenire, dar nu voia să piardă legătura cu fetițele. Nu voia ca ele să simtă că le-a abandonat.

Nu avea chef de încă o discuție plină de ură cu Jenneth, dar își dădu seama că Cherry nu-i spusese că o caută o femeie. Atunci cine era?

Fetița refuză să-i dezvăluie numele musafirului și o conduse în salon. În mijlocul camerei stătea Adam! Ca de obicei, era îmbrăcat într-un costum impecabil.

Era atât de bucuroasă și de surprinsă că îl vede, încât se repezi la el și-l îmbrățișă.

– Adam! Ce cauți aici?

– Am însoțit un transport de antichități, deoarece cumpărătorul voia să se asigure că vor ajunge în perfectă stare. Aveam puțin timp liber și m-am gândit să te caut.

O privi fix.

– Tip ți-a lăsat o moștenire frumușică.

– De unde știi? întrebă ea, circumspectă.

– Ei, am auzit lumea vorbind, răspunse el evaziv. Știi că oamenii bârfesc.

Știa prea bine. Și îl știa și pe Adam, cel care profita de toate ocaziile care i se iveau. Era gata să-i spună că își pierdea timpul cu ea când... Îi veni o idee.

Destinul îi oferea pretextul ideal pentru a pleca din Texas. Nu avea nevoie să-i scrie avocatului. Putea să se întoarcă la Londra cu Adam și să discute cu el personal.

De fapt... Se înroși brusc amintindu-și ce-i spusese Jenneth despre intențiile lui Tip. Oare cât va mai dura până când alți oameni vor înțelege adevăratul motiv pentru care Tip o chemase acolo? Cât va mai dura până când Jay va înțelege adevărul –și anume că Tip nu o privise niciodată ca pe iubita lui, ci ca pe soția nepotului lui?

La început, își dorise cu tărie ca Jay să descopere că se înșela în privința ei. Acum, gândul acesta o îngrozea. Nu voia să-și dea seama de lipsa ei de experiență și, mai rău, s-o compătimească.

Nu!

Dar totul ar fi perfect dacă ar pretinde că Adam este iubitul ei care a venit să o ia înapoi la Londra. Calculă rapid toate posibilitățile, încercând să nu se gândească la faptul că, de fapt, fugea de Jay.

– Cât mai trebuie să stai aici? o întrebă Adam. Parcă am înțeles că testamentul îți impune să stai aici o anumită perioadă.

– Nu, pot să plec oricând vreau, răspunse ea evaziv. De fapt, chiar mă gândeam să fac o scurtă călătorie acasă. Ce-ar fi să mă întorc cu tine?

Îi zâmbi și îl luă de mână. Nu-i plăcea jocul acesta, dar știa că n-are încotro. Adam o strânse de mână, iar Natasha se pomeni făcând comparații. Palma lui era moale și transpirată, spre deosebire de cea aspră a lui Jay.

– Știi că întotdeauna am fost atras de tine, Natasha, prinse el curaj. Și nu din cauza banilor. Întoarce-te cu mine și lasă-mă să-ți arăt ce simt pentru tine.

Era mai mult decât sperase ea, dar nu-i plăcea că-l manipulează. Dar nici el nu procedase corect când îi arătă că, de fapt, era interesat de averea ei.

În adâncul ei, trebuia să admită că nu voia să plece. Dar dacă rămânea, Jay avea s-o atingă din nou, s-o sărute din nou. Problema era că își dorea ca el să se apropie din nou de ea. Voia să-i simtă corpul lipit de al ei, voia să-i simtă mângâierile. Îi era frică de lipsa de reacție în fața lui.

– Am putea avea o relație foarte frumoasă, Natasha.

Simți buzele lui Adam pe păr și se retrase imediat. În aceeași clipă se deschise ușa și intrară fetițele, care o priveau acuzator.

Ce Dumnezeu era în mintea ei? Făcu prezentările și remarcă faptul că gemenele erau politicoase, dar entuziasmul le dispăruse cu desăvârșire.

Cherry și Rosalie au stat lângă ei toată după-amiaza, astfel că nu au putut să-și pregătească plecarea. Știa la ce hotel stătea, așa că urmau să stabilească totul prin telefon.

– Îmi pare rău, dar nu mai pot rămâne. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva la cină.

Se uită la ceas și își aranjă manșeta cămășii. Era un tic nervos pe care îl remarcase de multă vreme. Știa că, dacă urma să stea cu el zi de zi, avea să i se pară extrem de enervant.

Îl conduse până la mașină și îi acceptă sărutul, conștientă că fetițele erau pe verandă și îi priveau cu atenție.

– Te sun mâine, sugeră ea. Când vei să te întorci acasă?

– Nu știu exact, dar ce-ar fi să vii mâine la Dallas? Am putea să luăm prânzul împreună.

Se gândi că așa ar fi avut suficient timp ca să pună la punct toate detaliile, fără să fie auziți. Voia să le spună fetelor atunci va considera ea că este momentul.

Întârzie puțin la masa de seară. Jay și fetele erau deja la locurile lor. Dolores, care își schimbase atitudinea față de ea, o fixă cu privirea. Abia atunci remarcă faptul că atmosfera era tensionată..

– Fetele mi-au spus că ai avut un musafir, comentă Jay.

Natasha fu uimită când auzi tonul lui tăios.

– Da. Fostul... un prieten vechi, se corectă ea.

Se gândi că nu era prea prudent să le spună că Adam era fostul ei șef.

– Bărbatul ăla vrea că Natasha să se întoarcă la Londra cu el, anunță Cherry spre uimirea tuturor.

Oare cât auziseră din conversația lor? Și cum – trăseseră cu urechea? Se încruntă la ele, dar Rosalie îi aruncă o privire nepăsătoare.

– Și vorbea și despre bani, nu Rosalie? Despre banii pe care i-a lăsat Bunu'...

Natasha se înroși brusc. Cum Dumnezeu să corecteze impresia total greșită pe care o creau fetele? Dacă ar fi început să explice, ar fi agravat lucrurile.

Îndrăzni să se uite la el și văzu că buzele îi erau albe de furie, iar privirea ucigătoare.

– Vă rog să mă scuzați, dar nu mi-e foame.

Natasha împinse farfuria spre mijlocul mesei și se ridică.

De fapt, îi era frică să stea lângă el, și știa asta.

Stătea în dormitor, uitându-se fără țintă pe fereastră, când ușa se trânti de perete.

– Încă mai ești aici? tună el. N-ai plecat să te întâlnești cu iubitul tău? Ați plănuit asta de la bun început, Natasha? Asta era?

O scutură cu putere și îi dădu brusc drumul. Natasha își pierdu echilibrul și se prinse de spătarul scaunului.

– Nu știu despre ce vorbești.

O fixă o clipă cu privirea.

– vorbesc despre tine și iubitul tău, rosti el răspicat. I-ați întins o cursă bunicului meu. Iar el a înghițit momeala, nu? A fost atât de mulțumit de tine încât ți-a lăsat jumătate din avere. Dar a fost mai mult decât ai crezut, nu? Te-a pomenit și cu fetele pe cap, ca să nu mai spunem că trebuie să stai aici jumătate de an. El ce părere are? Știe că dacă pleci, pierzi tot?

Era gata să-i spună cât de mult greșește și că renunța bucuroasă la tot ce-i lăsase Tip, cu singura condiție să nu piardă legătura cu fetele. Dar se controlă.

– Ce te face să crezi că plecăm? Adam și cu mine am putea să ne căsătorim și să ne mutăm aici. În felul ăsta n-o să renunț la nimic, nu?

Nu știa că era o actriță atât de talentată. Jay era livid.

– Târfă ce ești! Așa ai face, nu? Ei bine, n-o să-ți permit!

Se apropie de ea, amenințător. Curajul ei dispărea cu fiecare pas pe care îl făcea Jay. Era prea târziu ca să-și retragă cuvintele, așa că îl sfidă.

– Nu poți să mă oprești. Mă mărit cu cine vreau. În testament nu scrie nimic legat de căsătoria mea!

Jay zâmbi diavolește.

– Deci vrei să te măriți? Bine! Atunci o să te măriți! Dar nu cu iubițelul tău blond, nu cu cineva care o să capete ce mi se cuvine mie.

Natasha era cu adevărat speriată.

– Nu, Jay, n-o să mă mărit cu el. Eu...

– E prea târziu, n-are rost. Am înțeles cât de ușor pot să pierd totul. Nu, singurul mod în care pot să-mi întăresc proprietatea... singurul mod în care pot să te împiedic să o distrugi... e să mă însor chiar eu cu tine!

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat.

– Să... tu și cu mine? Nu... nu se poate!

El zâmbi din nou, fără pic de veselie.

– Nu poți, Jay, nu poți să mă obligi.

Și chiar nu putea! Cu toate acestea, după felul în care o privea, Natasha era convinsă că putea să facă tot ce-și punea în minte.

Se sperie și începu să se bâlbâie, cerându-i să se răzgândească, spunându-i că va renunța la partea ei de moștenire, asigurându-l că va pleca și nu se va mai întoarce niciodată.

Dar Jay o fixa cu privirea.

– Așa spui acum, dar nu va trece mult timp și te vei răzgândi. Cum o să ai un moment liber, o să angajezi un avocat ca să-ți revendici proprietatea. Nu! Căsătoria e cea mai bună soluție.

Jay privea în podea și părea că vorbește pentru sine.

– Nu se poate! Tu nu mă iubești!

Ridică privirea și se uită la ea consternat.

– Iubire? Doamne Dumenzeule! Îndrăznești să-mi spui așa ceva?

O prinse de braț și o scutură cu putere.

– Tu care te-ai culcat cu cine știe câți bărbați doar pentru bani... Iubire! Iubirea nu există. Am crezit că am întâlnit-o o dată, dar a fost doar o himeră... o iluzie... un miraj creat de o femeie lacomă ca și tine, care dorea locul ăsta mai mult decât mă dorea pe mine.

– Te referi la mama fetițelor?

Imediat după ce rosti cuvintele, își dădu seama că a făcut o greșeală.

El îi dădu drumul la mână de parcă l-ar fi ars.

– Cine ți-a spus despre ea?

– Jenneth... Jenneth mi-a spus că ai iubit-o...

– Deci Jenneth a fost!

Nu știa de ce, dar părea chiar amuzat.

– Nu se poate să te însori cu mine, Jay, protestă ea.

Nu-i plăcea senzația pe care o avea când rostea aceste cuvinte. Simțea că i se strânge stomacul. Ce se întâmpla? De ce avea un efect atât de puternic asupra ei?

– Ba pot și am s-o fac, hotărî el. Ba chiar sunt unii care abia așteaptă, iubito.

Își aminti atunci felul în care flirtase cu el la cină și își mușcă tare buza de jos. Frica ei era ridicolă. Doar nu putea s-o oblige!

Se auzi o bătaie în ușă.

– Te caută cineva la telefon, spuse Dolores. E de la asociație și spune că este foarte important.

Dolores părea că nu observase tensiunea din cameră și plecă o dată cu Jay.

Nu era deloc mirată că l-a găsit pe Jay la ea în cameră! observă Natasha. Aproape că se uita la ei ca la un cuplu.

Ideea aceasta o neliniștea. Ceea ce nu însemna că era imposibilă.

Ba da! își reveni ea. Avea întâlnire cu Adam și avea de gând să plece în Anglia. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Era ora zece. Era prea devreme să se ducă la culcare, dar nu avea nimic de făcut. Ar fi vrut să nu recunoască efectul pe care Jay îl avea asupra ei, dar nu putea. Era atât de încordată, că nu putea sta pe scaun. Cum era să doarmă? Se uită spre raftul de băuturi. De când venise la fermă, nu băuse nimic. În mod normal, nu bea și descoperise, de-a lungul anilor, că un pahar de vin era mai mult decât suficient pentru corpul ei. Un medic îi explicase că avea o toleranță mică la alcool. Dar în seara asta...

Găsi o sticlă de coniac și se gândi că, dacă va bea un pahar, va dormi fără probleme. Avea nevoie de un somn

bun! Pentru că nu era băutoare, nu știa cât să toarne în pahar. La urma urmei, ce dacă se amețea puțin? Oricum mergea direct la culcare! Va bea paharul, apoi va face o baie și, dacă tot nu-i va fi somn, o să-și mai toarne o porție.

Alcoolul îi încălzi stomacul, dar se gândi că nu era destul și vru să-și mai toarne.

– N-am terminat de vorbit, năvăli Jay în cameră.

– Așa crezi tu, replică ea. Eu nu mai am ce să-ți spun.

Văzu paharul din mâna ei și se încruntă.

– Ai băut?

Tonul lui dezaprobator o enervă.

– E vreo lege care îmi interzice?

Sfidătoare, își mai turnă un pahar pe care îl bău în fața lui.

În secunda următoare știu că face o greșeală. Alcoolul i se urcă la cap și credea că se învârte întreaga încăpere. Dar se simțea puternică, așa că începu să se răstească la el.

– Te rog să pleci din camera mea!

– Încă nu, avem de vorbit.

– Despre ce? îl luă ea în râs. Despre căsătoria noastră?

– Nu exagera, o avertiză Jay.

– De ce nu?

Fără să-și dea seama, se trezi chicotind.

– Ce-o să-mi faci? O să mă târăști chiar acum la un judecător?

– Nu-i o idee rea...

Natasha văzu că se apropie și se sperie. Știa că ar trebui să fugă, să se îndepărteze, dar nu se putea mișca. Era gata să o sărute, simțea asta. Oare știa cât era de vulnerabilă la această metodă de convingere?

Se opuse doar o clipă, apoi se predă senzațiilor care o copleșeau. Ceva îi spunea că nu e stăpână nici pe ea, nici pe situație. Dar preferă să se concentreze doar asupra corpului puternic a lui Jay.

Gura lui era poruncitoare și tandră, o chinuia și o tachina în același timp.

– Mărită-te cu mine, îi ceru el printre sărutări. Hai să ne căsătorim chiar în seara asta.

O atingea pe tot corpul, înfiorând-o și împiedicând-o să gândească limpede. Corpul ei tânjea după atingerile lui, dar mintea îi spunea că e în pericol.

– Nu putem să ne căsătorim așa, dintr-o dată, protestă ea fără putere.

– De ce nu? Avionul meu e pregătit. Putem să zburăm în Mexic și până mâine dimineață suntem căsătoriți.

Căsătoriți! Cuvântul acesta o înfiora, iar sărutările o amețiră cu totul. Îl îmbrățișă, incapabilă să-și mai ascundă sentimentele.

I se păru că Jay scoate un oftat de satisfacție, dar nu avea timp să se gândească la asta, pentru că o luase în brațe purtând-o în întunericul nopții texane.

Acesta fu ultimul lucru pe care și-l aduse aminte cu claritate. Restul se amestecau în mintea ei – aroma nopții mexicane, zgomotul unui taxi, dar, mai ales, senzația plăcută pe care o avea atunci când își rezema capul de umărul lui.

El o privi o clipă. Părea atât de vulnerabilă, de fragilă... În plus, era și amețită de alcool. Conștiința lui protestă, dar o ignoră. Nu merita nici compasiunea, nici considerația lui. Soarta îi oferise această ocazie și nu era atât de prost încât să o rateze.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la reacția ei atunci când va afla ce se petrecuse.

Își concentră atenția asupra șoferului de taxi, dându-i indicații într-o spaniolă fluentă. Ajutase odată un prieten să fugă pentru a se căsători, dar nu se gândise că va avea și el nevoie de tot ce învățase atunci.

Capitolul 8

Natasha era într-o biserică mică, obișnuită, în fața unui preot care vorbea cu un accent total necunoscut, dar îi adresa niște cuvinte familiare. Răspunse automat și apoi se trezi sărutată.

Se uită la bărbatul înalt care o ținea în brațe.

– Jay...

– Da, doamnă Travers.

Ceva nu era în regulă. Acela nu era numele ei.

Nu pricepea nimic. Îl auzea pe Jay vorbind cu preotul într-o limbă pe care n-o înțelegea. Apoi a semnat ceva. A semnat și Jay, dar totul era ca prin ceață, ca într-un vis.

Jay îi oferi brațul și o conduse afară din biserică.

– Gata, asta a fost tot. E timpul să ne întoarcem.

Îi spusese doamna Travers, dar nu știa de ce... Nu știa nici ce caută la aeroport și nici cum ajunsese acolo.

Jay discuta cu cineva și, după tonul vocii lui, părea că nu-i place ce auzea.

– O să fie furtună, îi spuse el direct. Una serioasă. Trebuie să rămânem aici peste noapte. O să mergem la hotel, n-avem de ales.

Parcă începea să gândească mai limpede, dar tot nu știa unde este, cum ajunsese acolo și de ce i se spusese doamna Travers. Și, încă mai important, de ce era cu Jay.

Poate că avea să înțeleagă totul, mai târziu. Sau poate că era doar un vis. Se ciupi ușor ca să se convingă de faptul că nu visa. Într-adevăr, era trează!

– Hai.

Jay o prinse de mână și o sili să se grăbească spre mașina care îi aștepta. Vorbi cu șoferul în aceeași limbă necunoscută. Și totuși, îî suna familiar...

Dolores... O văzu brusc în fața ochilor pe menajera familiei și își dădu seama. Asta era! Jay vorbea spaniola. Dar ce căutau în Mexic?

Se întoarseră în oraș și intrară într-o piață mică, în care se afla o biserică albă, foarte simplă. Vederea bisericii îi aduse în minte câteva imagini din ce se întâmplase mai devreme – preotul... altarul... cuvintele familiare. Totul se lega.

– Suntem căsătoriți, exclamă ea prostește.

El n-o privea.

– Da. Și o să divorțăm de îndată ce o să semnezi o hârtie prin care îmi cedezi tot ce ți-a lăsat Bunu' prin testament.

Totul... adică și tutela fetelor, se gândi ea. Mașina se opri, iar Jay o ajută să coboare. Gestul era politicos, dar nu avea nici un pic de tandrețe.

– Dar eu eram amețită, poate chiar beată, spuse ea încet. N-am știut ce fac. Iar preotul...

– I-am spus că s-a prelungit prea mult petrecerea burlacilor, o întrerupse el.

– Și te-a crezut?

Ei i se părea imposibil.

– Da, n-a fost greu deloc. De fapt...

Natasha nu-l mai asculta. Îi reveneau în minte imagini din noaptea trecută – îl îmbrățișa, îl săruta și era sărutată. Oare ce-o apucase? Și cât de mult băuse?

– De obicei nu beau, încercă ea să-i explice. Nu am o toleranță bună la alcool.

– Serios?

Încercă să nu ia în seamă sarcasmul lui.

– Coniacul ăla e foarte tare și ar fi mai bine să-l lași unor băutori adevărați.

Râdea de ea, fir-ar să fie! Natasha își strânse pumnii, furioasă că nu putea face nimic. Profitase de momentul ei de slăbiciune, dar ea era vinovată!

Se apropiară de intrarea în hotel, iar Jay îi deschise ușa.

– Vrem două camere pentru această noapte, îi ceru el recepționerlui.

– Două camere? Îmi pare rău, *senor*, dar nu avem decât una. Restul camerelor sunt ocupate.

Jay înjură încet.

– Bine, o luăm.

Recepționerul le dădu cheia și le explică în spaniolă unde este situată.

– N-am de gând să dorm în aceeași cameră cu tine, chiar dacă suntem căsătoriți, îi reproșe ea după ce funcționarul nu-i mai putea auzi.

– Nu-ți face griji, nu e nici un pericol. Ți-am mai spus că nu mă interesează ce abandonează alți bărbați...

– Nici dacă e vorba de fratele tău? întrebă ea cu cinism.

Privirea lui putea să transforme pe oricine în stană de piatră, iar Natasha își dădu seama că n-ar fi trebuit să spună așa ceva.

– Aici, spuse el și descuie ușa.

Camera era simplă și de modă veche.

– Baia e acolo, îi arătă el. Dacă ai nevoie, du-te, apoi ar trebui să dormim.

Pentru un bărbat care o răpise și o silise să se mărite cu el, părea mult prea nepăsător.

– N-am de gând să dorm în aceeași cameră cu tine, repetă ea încăpățânată.

Brusc o cuprinse amețeala și nu mai știa ce voia să spună. Era gata să cadă, când simți că Jay o prinde și o așează pe pat. Avea impresia că i-a spus ceva, dar era un efort prea mare de care nu se simțea în stare. Se lăsă în voia somnului.

Se trezise după câteva ore. Nu se simțea în largul ei și nu știa de ce, dar observă că nu era singură în pat. Mai mult, nu era îmbrăcată în cămașă de noapte, ci avea pe ea doar sutienul și chiloții. Era cu Jay în pat...

Încet-încet, își aducea aminte de biserică, de preot... Se ridică brusc.

Era măritată cu Jay! O luase de nevastă doar ca să nu se mărite cu Adam și să nu piardă jumătate din proprietate. Spre bucuria fetelor, planul lor devenise realitate.

Dar nu puteau rămâne căsătoriți. Nu putea să fie nevasta unui bărbat care o disprețuia, care o răpise... Care îi spusese clar că o urăște! Așa cum și ea îl ura pe el!

Așa era, nu? Decise să nu ia în considerație senzația pe care o avea de câte ori se afla în apropierea lui sau o atingea.

El dormea adânc, iar Natasha îi privi cu atenție genele lungi, maxilarul puternic, tenul ars de soare. De ce-și pierdea timpul și se uita la el? Ar fi trebuit să plece, să plece de lângă el și să spună lumii întregi ce făcuse. N-avea nici un motiv să rămână acolo. Absolut nici unul...

Făcu o încercare de a coborî din pat, dar o mână puternică o opri.

– Unde crezi că te duci?

– La baie. Eu...

Încercă să-i dea o explicație și să-și acopere trupul dezgolit.

– Nu face pe rușinoasa cu mine. Ai uitat că știu totul despre tine?

Natasha vru să-i spună că, dimpotrivă, nu știa nimic, dar tăcu. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să se certe din nou cu el.

Înțelegea că depinde de el. Se afla într-o țară străină, într-un oraș necunoscut, nu avea bani și nici acte. Dacă Jay ar pleca și ar lăsa-o aici... Refuză acest gând.

Sigur, ar fi putut să-l sune pe Adam, dar cum să-i explice tot ce se întâmplase? Cum era s-o creadă că fusese beată și se măritase contrar voinței ei?

– Ce aștepți? o îmboldi el. Să mă întorc cu spatele?

Jignită de remarca lui, nu-i răspunse și coborî din pat. Își adună hainele, care erau împăturite pe un scaun, și intră în baie. Probabil că Jay îi scosese hainele; bine că avusese decența de a-i lăsa lenjeria...Era surprinsă că n-o lăsase să doarmă îmbrăcată. Făcu un duș și regretă că nu avea o periuță de dinți. Dar n-avea de unde să știe că va petrece noapte în altă parte. Nici măcar Jay nu știuse, își spuse ea, amintinându-și cât de furios fusese când aflase de furtună.

Se uită la ceas. Era trecut de opt. Probabil că toți cei de la fermă au observat că lipsesc și se întrebau unde sunt.

Își trase rochia pe ea și se întoarse în cameră, dar rămase în pragul ușii când văzu că el stătea pe marginea patului, trecându-și mâna prin părul de pe piept.

– Ce-ai pățit? N-ai mai văzut niciodată un bărbat adevărat? Ar trebui să-ți alegi partenerii cu mai multă atenție.

Ar fi vrut să-l lovească sau măcar să arunce cu ceva în el! Dar se abținu, pentru că privirea lui era foarte clară și știa că îi va răspunde cum știa el mai bine.

Își luă privirea de la el.

– E trecut de opt. Probabil că cei de la fermă se întreabă unde suntem.

– Da, ar trebui să ne întoarcem.

Cât stătu el în baie, Natasha se gândi să fugă, dar știa că nu e posibil. Până unde putea să ajungă, fără bani și fără acte? Era mai bine să meargă cu el la fermă și să caute mai târziu o rezolvare a situației. Parcă spusese ceva de divorț... Dorea să cedeze partea ei de moștenire, dacă înțelesese bine. O să vadă mai târziu.

– Ce o să le spui când ajungem la fermă? întrebă Natasha o jumătate de oră mai târziu, când erau în avion spre Texas.

– Ce să le spun? Că ne-am căsătorit, evident.

– O să intre în istorie drept cea mai scurtă căsătorie, îl avertiză ea. O să mă duc direct la Dallas și o să...

– Ce-o să faci? O să-i spui iubițelului tău?

– Nu, o să caut un avocat care o să mă scape de farsa asta.

Jay nu răspunse, iar ea lăsă pe spate, furioasă.

În momentul în care aterizară, o mașină apăru într-un nor de praf. Rory nu-și ascunse nici o clipă curiozitatea.

– Dac-ați ști ce agitație e acasă! Fetițele nu se mai liniștesc și întreabă într-una unde ai plecat.

Ultima parte îi era adresată Natashei. Deși furioasă de tot ce se întâmplase, ea zâmbi, mișcată de atenția fetelor.

– Taci din gură și vezi-ți de drum, Rory, îi ceru Jay. Am avut o noapte foarte grea.

Cuvintele lui puteau avea mai multe interpretări, iar Natasha se trezi roșind. Acum probail că Rory va crede că au fugit de acasă ca să-și facă de cap o noapte întreagă! Nu mai putea corecta această impresie!

Rory opri în fața casei. Jay coborî și apoi o ajută pe ea. Ea îl împinse, supărată că era politicos cu ea doar de ochii lumii.

– Ai venit! Unde ai fost?

Cherry alergă în întâmpinarea ei, iar Rosalie o urmă îndeaproape.

– Am crezut că te-ai dus la Dallas, dar...

Se întrerupse și se întoarse către bărbatul care era în spatele lor.

Natasha încremeni. Adam o privea încruntat.

– Noi i-am dat telefon, pentru că am crezut că te-ai dus la el, îi explică Cherry.

– Da, și el ne-a spus că nu ești acolo și a găsit pe cineva care l-a adus aici.

– Natasha! Ce dracu' se întâmplă aici?

Adam se apropie de ea și o prinse cu putere de mână. În aceeași clipă, Jay apăru între ei, amenințător.

– Ia mâna de pe soția mea, spuse el încet. Sau trebuie să te oblig?

Vorbele lui avură efectul unei lovituri de tun. Toată lumea încremeni cu ochii la Natasha. Gemenele își reveniră primele și săriră, bucuroase, s-o îmbrățișeze.

– Ai făcut-o! Ai făcut-o! strigă Cherry. L-ai făcut pe unchiul Jay să se îndrăgostească de tine! Știam eu că poți...

Rosalie era mai tăcută, dar la fel de bucuroasă. Dolores stătea în pragul ușii, foarte mulțumită și zâmbitoare. Dintre toți, doar ea și Adam nu știau cum să reacționeze. Adam o privea de parcă o vedea pentru prima oară în viața lui, în timp ce Jay juca rolul soțului protector. Natasha se gândea că o persoană din exterior, care nu știe adevărul, ar putea crede acest lucru.

Era gata să strige că totul este o farsă, că o luase de nevastă ca să-i facă în ciudă și pentru că era lacom, dar ceva o oprea. Adam îi dă drumul la mână.

– Ești o proastă, Natasha, îi spuse el la plecare. S-a însurat cu tine doar ca să aibă control deplin asupra fermei.

Știa și singură acest lucru. În spatele ei, Jay pufni batjocoritor.

– L-ai pierdut, spuse el în bătaie de joc. Crede că te-ai vândut celui care a plătit mai bine.

Natasha se controlă din nou, hotărâtă să pară indiferentă. Intră în casă, cu fetele după ea.

– Lăsați-o în pace, o apără Dolores, privind-o fix. Să fugiți așa și să vă căsătoriți în mijlocul nopții. Cine a mai pomenit așa ceva!

– Dar e foarte romantic, interveni Cherry visătoare. Înseamnă că unchiul Jay te iubește foarte mult, Natasha.

Ce putea să le răspundă? Se așeză pe un scaun și acceptă ceașca de cafea oferită de Dolores. Se oferi să-i facă și ceva de mâncare, dar Natasha refuză.

– Ai slăbit, observă ea nemulțumită. Jay ar fi trebuit să aleagă o perioadă mai liniștită și să-ți ofere o lună de miere așa cum se cuvine. Poate la Paris...

Chiar toată lumea credea că se căsătoriseră din dragoste? Nu era evident că acest sentiment nu exista între ei? În cazul fetelor, înțelegea că își doreau cu disperare o nouă familie. Însă Dolores...

Era foarte obosită și tot ce își dorea era să urce în dormitorul ei și să doarmă. Dar putea? Pe de o parte, fetele nu mai conteneau cu felicitările, iar pe de alta Dolores îi spunea că ar trebui să dea o petrecere pentru a sărbători căsătoria. Se gândi că era mai bine să se ocupe Jay de asta.

Știa că putea fi nemilos, dar nu îl credea în stare de așa ceva – să o silească să se mărite cu el. Căsătoria aceasta nu va dura prea mult, își spuse ea în gând. O va anula cât va putea de repede. Era sigură că Jay nu se va împotrivi, o ată ce va renunța la jumătatea ei.

Pentru că aveau mult de lucru cu vitele în această perioadă a anului, Jay era la grajduri. Dolores văzu că avea nevoie de odihnă, așa că se ocupă de fetițe și le trimise la joacă.

– Du-te pe verandă, îi sugeră Dolores. Acolo n-o să te deranjeze nimeni. O să-ți aduc și niște limonadă.

De multă vreme nu mai fusese răsfățată, se gândi Natasha. Acum, că era măritată cu Jay, se părea că Dolores o privește cu alți ochi. Atitudinea ei rece de la început fusese înlocuită de o atitudine maternă.

Era plăcut să stea într-un șezlong pe verandă și să se relaxeze cu ochii închiși. I-ar fi plăcut să facă o baie în piscină, dar nu se simțea în stare. O fată care o ajuta pe Dolores la bucătărie îi aduse limonada, dar o găsi dormind.

Natasha fu trezită de fetițe, care o anunțară că dormea de câteva ore bune și că se apropia masa de seară.

– Unchiul Jay s-a întors, îi spuse Rosalie. E în birou și dă niște telefoane.

Jay... O trecură fiorii la gândul că acum era soțul ei. Dar nu, nu era de fapt! De ce dormise toată după-amiaza? Ar fi trebuit să încerce să găsească un avocat și să pună capăt acelei căsătorii.

Era convinsă că Jay era un bărbat nemilos, hotărât să obțină ce voia indiferent prin ce mijloace.

Urcă în dormitor și descoperi că toate lucrurile ei dispăruseră. Vru să iasă din cameră și să ceară explicații când îl văzu pe Jay stând în cadrul ușii.

– Unde sunt lucrurile mele?

– Unde să fie? În camera mea. Dolores le-a mutat acolo în timpul după-amiezii.

Era mult prea șocată ca să mai spună ceva. Nu era adevărat, Dolores n-ar fi făcut așa ceva. Dar apoi își aminti că, din punctul ei de vedere, erau soț și soție. Dar ei nu erau soț și soție!

– Foarte bine! N-are decât să le aducă înapoi. Nu vreau să stau în camera ta.

– Și eu sunt de aceeași părere, spuse el încrucișându-și brațele la piept. Dar uiți ceva. Fetele, ca de altfel toată lumea din casa asta, cred că suntem îndrăgostiți.

– Nu e vina mea, îl asigură ea.

– Nu?

Tonul lui spunea însă altceva.

– Nu! răspunse Natasha apăsat.

– Atunci cum îți explici felicitările pe care ți le-a adresat Cherry azi dimineață?

Își ridică sprâncenele întrebător, iar ea se simți vinovată.

– Nu e ceea ce crezi. Rosalie și Cherry...

Cum să-i explice că fetele se temeau de o posibilă căsătorie între el și Jenneth? De aceea i-au sugerat să încerce să-l facă să se îndrăgostească de ea.

– Recunosc că n-am vrut să se întâmple așa, îi spuse Jay. Am vrut, chiar am vrut, să păstrăm...

– Să păstrăm secretul, nu? îl ironiză ea.

– Cele trei părți interesate ar fi știut adevărul – adică eu, tu și iubitul tău. Este evident că, după ce ar fi aflat că te-ai măritat cu mine, ar fi dispărut din peisaj.

– Iar ca să plec cu el, trebuia să-ți cedez jumătatea mea de fermă.

– Trebuie să admit că nu mă așteptam să-l găsesc aici, continuă el.

Și a trebuit să anunți atunci, în fața tuturor, că ne-am căsătorit, ca să mă împiedici să plec cu Adam, completă Natasha în sinea ei.

– Nu o dorm în aceeași cameră cu tine, rămase ea pe poziții.

– De ce ți-e frică?

Nu-i plăcea privirea plină de ironie pe care i-o aruncase.

– Doar nu de mine?

– Cum poți să spui asta, după tot ce mi-ai făcut?

– Unii oameni ar spune că am procedat așa numai ca răspuns la acțiunile tale.

– Ferma asta e așa de importantă pentru tine încât ești gata să te înjosești și să te însori cu o femeie pe care o disprețuiești?

– Da.

Răspunsul lui veni imediat.

– Nu în sensul material, explică el. Dar e vorba de pământul acesta și de toți oamenii care au muncit, au

luptat, au murit aici. Da, ei sunt importanți pentru mine. Mult mai importanți decât sentimentele mele. E datoria mea față de ei să mențin proprietatea întreagă și s-o las moștenire generației următoare.

– Dar nu ai nici un fiu, îi aminti Natasha.

El se încruntă, uitându-se la ea de parcă n-ar fi știut cu cine vorbește.

– Fetele or să se mărite și o să aibă copii. Băieți, fete, n-are nici o importanță.

Natasha se miră că nu-i spuse nimic de posibilitatea să aibă chiar el copii. Înseamnă că o iubise atât de mult pe mama gemenelor încât nu putea suporta gândul de a avea copii cu o altă femeie?

Dolores intră în cameră.

– Aici erați. Ți-am mutat toate lucrurile în camera lui Jay, îi spuse ea Natashei, deși nu mai era nevoie. În zece minute e gata masa.

Avea ocazia să-i spună adevărul lui Dolores, dar tăcu și se apropie de ușă însoțită de Jay.

– Pe aici, îi arătă el.

O luă de braț, iar ea tresări.

Camera lui era în capătul culoarului. Era mult mai mare decât a ei și era mobilată cu piese solide în stil spaniol. Patul era imens și era acoperit cu o cuvertură rustică, tradițională din Mexic. Avea impresia că în el puteau dormi lejer patru persoane. Natasha își întoarse privirea, simțind că i se face un gol în stomac.

Jay avea dreptate într-o privință. Nu trebuia să-și facă griji că ar putea fi interesat din punct de vedere sexual de ea. Dorința pe care o trezise în el fusese evidentă când o sărutase, dar dispăruse complet după căsătorie. În plus, știa că el se opusese acelor sentimente.

– Baia e acolo, îi arătă el deschizând o ușă. Camera aceasta a fost a părinților mei, dar m-am mutat aici numai după ce a muri Bunu'. Iar garderoba este acolo.

Natasha deschise ușa pe care i-o arătase și intră pe un culoar lung, cu dulapuri pe ambele părți. În primul dintre ele erau aranjate toate hainele ei. Garderoba era cam cât dormitorul din apartamentul ei din Londra. Dacă ar fi avut un scaun, ar fi dormit acolo și nu s-ar fi atins de patul lui Jay.

– Vreau să fac un duș, îl auzi pe Jay. Și ar trebui să ne grăbim, altfel Dolores o să ne certe că întârziem la masă.

Natasha se schimbă rapid și coborî la masă, fără să-l aștepte pe Jay. Gemenele erau surprinse s-o vadă singură.

De ce nu le spusese de la bun început că ce doreau ele nu se putea împlini? Răspunsul era simplu – nu voia să le dezamăgească. Evitase adevărul, iar acum plătea pentru slăbiciunea ei.

Capitolul 9

Natasha a fost foarte neliniștită pe tot parcursul mesei. Se uita pe furiș la Jay, dar încerca să pară veselă și lipsită de griji în fața fetelor.

Când Jay anunță că are ceva de lucru, ea respiră ușurată, deși fetițele protestau. Cu puțin noroc, când va merge în dormitor, ea va dormi deja.

Le trimise pe fete la culcare și apoi își făcu de lucru prin salon, numărând minutele până când putea merge și ea în dormitor fără să dea de bănuit.

Era trecut de ora zece. Își luă cămașa de noapte și intră în baie. Cada imensă o tenta, dar parcă nu îndrăznea. Oare cine o comandase? Era suficient de mare ca să încapă două... Brusc, i se uscă gura și pulsul i se acceleră. Gândul că Jay fusese aici cu o femeie o lăsa fără aer. Oare venise aici cu mama gemenelor?

Nu! Nu trebuia să aibă astfel de gânduri.

Făcu repede un duș și se îmbrăcă în cămașa ei de bumbac. Din pragul ușii se uita nemulțumită către pat. Oricât de mare era, nu voia să-l împartă cu Jay. Nu voia... nu voia să aibă de-a face cu el, își spuse ea hotărâtă să ignore senzația de căldură plăcută care îi invada tot corpul când se gândea la el. De ce era atrasă fizic de un bărbat pe care avea toate motivele să-l urască?

Se uită îngrijorată prin cameră, căutând o soluție pentru problema ei. Ar fi putut să doarmă în garderobă, pe un scaun... Nu era prea confortabil, dar era cea mai bună soluție.

Singurul scaun era, de fapt, un fotoliu foarte greu, pe care îl trase cu dificultate în spațiul îngust. Era un efort foarte mare pentru ea. Mai mult, îi era frică să n-o surprindă Jay. Nu știa unde să găsească așternuturi, așa că luă o pătură de pe pat și un prosop mare de pe raftul din baie. Poziția pe care o găsise nu era confortabilă, iar corpul o durea la fiecare mișcare. Se uita cu jind la pat, dar imaginea lui Jay o împiedica să se apropie de el. Poate că o obligase să se mărite cu el, dar erau unele lucruri pe care știa sigur că nu le va face.

Fără să-și dea seama, adormi.

Nu văzu ușa dormitorului, o oră mai târziu, și nici nu văzu regretul de pe fața lui când descoperi patul gol. Simți, în schimb, brațele lui puternice care o ridicară din

patul improvizat și se lipi de el. Când o lăsă în pat, Natasha se întinse, fiind amorțită din pricina poziției incomode.

Jay o studie câteva secunde, încercând să afle de ce anume simțea o dorință atât de puetrnică față de ea. Știa ce înseamnă atracția fizică, dar acum era altceva. Acum simțea o durere profundă în adâncul inimii.

În ciuda patului spațios, Natasha avu un somn foarte agitat. Nu se liniști decât atunci când, din pricina mișcărilor ei necontrolate, se lipi de ceva cald și puternic.

Se trezi din pricina unui coșmar, din pricina unor creaturi diforme care o urmăreau. De frică, strigă și tresări, astfel că îl trezi și pe Jay.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a pricepe că nu este singură în pat și de alte câteva pentru a-și da seama că ar fi trebuit să se afle în fotoliu.

– Ce s-a întâmplat?

Se sperie când auzi vocea lui Jay și se trase spre marginea patului. El o prinse de mână și nu-i dădu voie să plece din pat.

– Dă-mi drumul, îi ceru Natasha. Dacă tu crezi că o să dorm în același pat cu tine...

Zâmbetul lui arogant o făcu să tacă.

– Serios? Atunci cum îți explici că asta faci cam de o oră? Ba mai mult, că nu știi cum să te apropii de mine?

– Nu-i adevărat! Eu am dormit în garderobă.

– Da, unde te putea vedea toată lumea, inclusiv fetele, îi spuse el supărat. Dar nu la asta mă refer. Mă refer la faptul că, de cum te-am adus în pat, te-ai lipit de mine cum se lipește iedera de zid.

– Nu!

Simțea că mâna lui Jay caută ceva prin întuneric, dar se liniști când înțelese că voia să aprindă veioza.

– Ba da!

O prinse de bărbie și o obligă să-l privească. Nu purta bluza de pijama, iar pielea lui bronzată strălucea în lumină. Pieptul i se mișca în ritmul respirației, iar Natasha simțea că nu-și poate lua privirea de la buzele lui.

– Minți, spuse ea cu o voce nesigură. Nu m-aș apropia de tine nici pentru o moștenire de zece ori mai mare.

Înțelese, din reacția lui, că nu i-au căzut bine cuvintele ei.

– Nu zău!

Se uită spre noptiera unde lăsase banii și văzu câteva bancnote.

– Pun pariu că, dacă ți-aș da o sută de dolari, aș putea să fac tot ce vreau cu tine. Ba chiar m-ai ruga să nu mă opresc.

– Nu! protestă ea.

Îi era foarte frică și nu se simțea în stare să spună mai mult.

– Nu, ce? Nu aș putea sau nu...

Ce i se întâmpla? Parcă trăia un coșmar continuu.

– O să consider că ai spus da, îl auzi pe Jay. Vreau să-ți arăt exact cât valorezi... Te-ai dăruit vreodată unui bărbat fără să primești bani, Natasha? Doar pentru că voiai să fii a lui? Îți promit că în această noapte o să te chinui...

Se apropie de ea și începu să o sărute pe gât.

– ...așa cum mă chinui tu pe mine, continuă el șoptit.

Natasha era sigură că auzise greșit.

Deschise gura să protesteze, dar nu putu să articuleze nici un cuvânt. Mâinile lui se plimbau experte pe tot corpul, înfierbântând-o. Îi dezlegă cordonul cămășii și se bucură de priveliștea sânilor ei. Natasha închise ochii, cuprinsă de rușine și de încă o senzație pe care nu știa cum s-o definească, dar care o înfiora.

– Da, îl auzi ea și simți că îi cuprinde sânii în palme. Așa mi i-am imaginat. Calzi, plini, catifelați.

Degetele lui îi mângâiară până obținură răspunsul dorit.

– Și atât de sensibili, mai ales față de un bărbat pe care nu-l dorești. Dar tu nu dorești nici un bărbat, nu-i așa, Natasha? Pe tine te interesează doar banii lor.

Natasha scoase un strigăt și încercă să-l împingă de lângă ea, dar era prea puternic. O înconjurase cu un braț și o ținea strâns lipită de pieptul lui. Se zbătea, dar își dădu seama că nu are nici o șansă. Încercă din nou să

strige, dar era mai mult un oftat. Însă nu scoase nici un sunet când îi arcui spatele și se aplecă puțin pentru a-i dezmierda sânii.

Fără să mai poată gândi, Natasha se prinse de mâinile lui puternice, răvășită complet de senzațiile pe care i le provocau buzele lui. Oftă adânc și își strânse cu putere ochii.

Tremurul ei puternic îl luă pe Jay pe nepregătite. Nu se așteptase la o asemenea reacție. Era ca și când nici un bărbat nu mai...

Înseamnă că era o actriță foarte bună, hotărî el și îi dădu brusc drumul.

Natasha deschise ochii, șocată de trezirea la o realitate atât de crudă.

– Ce spui? îl auzi pe Jay. Tot mai susții că nu vrei să dormi în același pat cu mine? Și că nu...

Natasha își acoperi urechile. O podidiră lacrimile. Simțea că abuzase de ea în modul cel mai cumplit.

Ar fi vrut să moară în clipa aceea. Ar fi vrut... Ar fi vrut să fie din nou în brațele lui, să-i simtă sărutările și mângâierile. Ar fi vrut... Îl voia pe el în modul cel mai intens și intim, așa cum nu se crezuse capabilă. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Dar cu adevărat, din toată inima...

O lăsă la marginea patului și stinse lumina. Nu mai avea de gând să o atingă. Știa că nu i-ar putea rezista dacă ar fi făcut-o.

– N-ai putut să te abții prea mult, nu? continuă el tortura. Doamne, aș fi putut...

Se opri brusc, parcă dându-și seama de ceva.

– Încep să înțeleg ce impresie le faci bărbaților. Mi-ai oferit o reprezentație pe cinste!

Nu mai putea să tacă. Se străduia să-și lege cordonul de la cămașa de noapte, dar se opri.

– Eu nu...

– Ce? Nu le oferi tuturor ce mi-ai oferit mie? Păcat! Știu câțiva bărbați dispuși să plătească bine pentru așa ceva. Oricum, pentru tine nu există nici o diferență, nu? Apropo, la ce te gândești când închizi ochii? La primul tău iubit? Sau la contul din bancă?

În ciuda întunericului, el își dădu seama de chinurile prin care trecea Natasha. Se întoarse cu spatele la ea, hotărât să înceteze. Nu mai putea da vina pe Tip pentru ce se petrecea acum. El singur era vinovat. Încercă să și-o scoată din minte pe femeia de lângă el și tot ce avea legătură cu ea.

Natasha rămase trează mult timp după ce Jay adormise. Lacrimile îi curgeau încet pe obraz. Știa că nu mai putea rămâne acolo. N-ar fi trebuit să accepte să se mărite cu el. N-a încercat să se opună pentru că... pentru că, în adâncul ființei ei, voia să se întâmple așa. Pentru că îl iubea.

Nu!

Refuza acest cuvânt cu toată puterea. Cum putea să-l iubească? Cum putea o femeie să iubească un bărbat care o trata așa cum o trata Jay pe ea? Un bărbat care avea o impresie atât de proastă despre ea...

În întunericul nopții putea să recunoască – îl iubea pe Jay Travers. Nu știa cum, de ce sau când se întâmplase asta. Știa doar că nu mai simțise niciodată ceea ce simțea atunci când o privea, îi vorbea, o atingea.

Mândria o împiedica să mai rămână acolo. Dacă ar fi făcut dragoste, el ar fi aflat adevărul, dar tot n-ar fi simțit nimic pentru ea. Faptul că nu era vinovată de acuzațiile pe care i le aducea nu schimba cu nimic sentimentele lui pentru ea.

Se însurase cu ea din pricina testamentului. Foarte bine! Atunci o să facă așa cum plănuise de la bun început. O să plece în Anglia și o să ceară unui avocat să redacteze un acord prin care renunța la dreptul ei asupra fermei.

Trebuia să plece. Dar cum?

Natasha se trezi cu sentimentul că s-a întâmplat ceva absolut cutremurător. Trecură câteva minute înainte să-și dea seama despre ce e vorba. Era obișnuită să-și ascundă sentimentele și era tentată să nu recunoască faptul că-l iubea pe Jay. Dar nu se putea! Îl iubea și poate că se măritase cu el pentru că sperase că o va iubi și el.

Ce idei! Semăna cu cele două gemene.

Îmbrăcă primele haine care-i căzură în mână și coborî. Dolores o privi cu mare atenție, dar era prea cufundată în propriile gânduri și nu băgă de seamă.

– Ai întârziat. Unchiul Jay e deja la vite... Te duci la el? începură fetele tirul de întrebări.

Natasha clătină din cap.

– Am văzut că Jake ți-a spălat mașina. În sfârșit, ai de gând s-o scoți din garaj?

Mașina ei! Sigur că da! Uitase cu totul de Mercedes-ul ei, dar își dădu seama că ar putea să meargă cu ea până la Dallas și de acolo să ia avionul până la Londra. Găsise răspunsul la întrebarea care o chinuise toată noaptea.

– Da. Chiar azi am să fac o scurtă plimbare.

– Grozav! Putem să mergem și noi?

– Astăzi nu. Mai întâi să mă obișnuiesc eu cu ea.

Spera ca fetele să nu fie supărate pe ea din cauza a ceea ce voia să facă. Când vor crește mari, poate vor înțelege de ce a fost nevoită să plece. Dacă Jay ar fi fost mai înțelegător, poate că ar fi putut să stea de vorbă cu el și să-l convingă s-o lase să plece.

Dolores îi mai ofei o ceașcă de cafea.

– E totul în regulă? întrebă ea când văzu că Natasha refuză.

– Sunt puțin obosită, atâta tot.

Nu-i plăcea că trebuie să mintă, dar n-avea încotro. Dacă nu făcea nimic, ar fi devenit o jucărie în mâinile lui

Jay, lucru pe care nu-l putea accepta.

Era într-o situație imposibilă. Îl iubea pe Jay atât de mult, încât probabil că i-ar ceda dacă ar insista. Dar după ce ar afla adevărul, era posibil să o urască pentru că nu fusese destul de puternică și nu îi rezistase. Ca orice bărbat, avea să ia tot ce i se oferea, fără să dea nimic în schimb.

Își făcu bagajele când fetițele erau la obișnuita lor plimbare călare și le duse la mașină când fu convinsă că Dolores are treabă în bucătărie. Din fericire, zona garajului nu era foarte umblată.

Hotărî să plece după masa de prânz. În felul acesta, nimeni nu-i va observa absența până la cină. Iar la acea oră ea avea să fie la Dallas sau poate chiar la bordul unui avoin cu destinația Londra.

Acasă...

Cuvântul nu-i provoca atâta bucurie pe cât se așteptase. Asta pentru că îl părăsea pe bărbatul iubit.

Capitolul 10

Căldura câmpiilor texane o copleşea. Chiar dacă aerul condiţionat era pornit în maşină, simţea transpiraţia curgându-i pe spate.

Căldura nu era singurul motiv. Inima îi bătea atât de tare şi din cauza fricii.

Habar nu avea la ce distanţă era de Dallas. Conducea de peste două ore, dar nu se vedea nimic. Era mulţumită că nu observase nimeni când plecase. Ferma avea propria staţie de benzină, aşa că făcuse plinul maşinii.

În curând va ieşi de pe proprietatea lui Jay. Apasă şi mai tare pe acceleraţie, dornică să depăşească această barieră psihologică.

Iepurele apăru dintr-odată în faţa maşinii, iar Natasha frână brusc când îl văzu. Se lovi cu capul de tavanul maşinii şi scăpă volanul din mâini. Roata din faţă se izbi de un bolovan foarte mare şi îşi pierdu direcţia. Maşina

zbură prin aer câțiva metri, apoi se prăbuși cu un zgomot înfiorător. Partea din față era acum un morman de fiare. Natasha coborî din mașină.

Primul ei gând fu că era prinsă în capcană și că nu va putea scăpa de Jay niciodată. Dar acum mai era un pericol, și anume acela că ar putea muri în pustietatea acea, fără ca nimeni s-o găsească vreodată.

Absența ei avea să fie observată abia peste câteva ore. Oare cum va rezista pielea ei sensibilă, expusă acestei arșițe? Nu avea apă și nici mâncare.

Abia acum își dădu seama ce prostie făcuse. Poate ar fi bine să meargă pe jos. Dar încotro? La fermă? Distanța era mult prea mare și n-o să reușească!

Se întoarse în mașină și se ghemui pe scaunul din față. E adevărat că era la fel de cald ca afară, dar măcar avea o protecție în fața razelor soarelui.

Știa că nu trebuie să adoarmă, dar îi venea greu să reziste. I se părea că aude sunetul unei mașini, dar nu vedea nimic. Doar peisajul arid al Texas-ului și cerul uimitor de albastru.

– Jay!

– De-a ce dracului crezi că te joci, Natasha?

Ea clipi de câteva ori, fără să fie sigură că Jay era în realitate lângă ea. Camionul era parcat lângă mașina ei, dar nu-l auzise. Jay o luă în brațe și o scoase din mașina care se transformase într-un adevărat cuptor.

– Copil prost ce ești! Nu știi că ai fi putut să mori aici?

– Și de ce nu m-ai lăsat?

Ochii i se umplură de lacrimi și începu să plângă cu suspine. O lăsă jos, dar era foarte nesigură pe picioare. Îl auzi pe Jay înjurând și simți că o ia din nou în brațe și o duce în cabina camionului lui. Închise ușa și apoi îi luă din portbagaj toate valizele.

Natasha își dădu seama că plecau doar atunci când auzi motorul camionului.

– Mașina mea, protestă ea slab.

– O să trimit pe cineva să se ocupe de ea. Chiar nu ți-ai dat seama ce faci? Nici măcar...

Se opri brusc. Stăteau lipiți unul de altul și pentru amândoi era evident că apare o tensiune pe care nici unul nu o putea controla.

– Mi-e... mi-e sete.

Jay îi întinse un bidon cu apă.

– Bea încet, o sfătui el. Nu cred că e vorba de deshidratare, dar dacă bei prea repede s-ar putea să ți se facă rău.

Natasha observă că nu mergea către fermă, ci în direcție opusă.

– Unde mă duci?

Îi aruncă o privire scurtă.

– Nu acolo unde vrei să ajungi tu... Avem câteva lucruri de lămurit înainte să te las să pleci.

– N-avem nimic de vorbit, încercă ea să spună. O să renunț la partea mea de moștenire și... și trebuie să plec de aici.

Cuvintele îi scăpară fără voia ei.

Jay opri camionul.

– Ai idee cum m-am simțit când mi-a spus Dolores că ai plecat? o întrebă el cu o voce blândă.

– Nu credeam că o să observe cineva înainte de cină.

– Dacă n-ar fi fost Dolores, așa s-ar fi întâmplat. Dar era îngrijorată din pricina ta...

Se lăsă o liniște apăsătoare.

– Natasha...

– Jay...

Începură amândoi să vorbească, apoi tăcură amândoi.

– Nu mă interesează câți bărbați au fost înainte, pentru că de acum încolo n-am să fiu decât eu. Nu pot să te las să pleci, Natasha. Stai cu mine... Te iubesc.

O spuse simplu, privind-o în ochi.

– Simt că-mi pierd mințile. Am încercat să mă opun, mi-am spus că sunt un prost... Dar n-a contat. Nimic nu contează. Rămâi aici! Putem s-o luăm de la capăt împreună.

Inima Natashei se umplu de bucurie. Jay o iubea. Îi cercetă chipul cu atenție, dar nu văzu nici o urmă de înșelătorie. Nu vedea decât ochii lui plini de pasiune și durere, ca și ai ei.

– Jay, trebuie să-ți spun ceva, începu ea.

El o opri.

– Nu! Fără explicații... fără mărturisiri...

O strânse de mână.

– Doar tu, eu și un nou început. Spune-mi, Natasha. Spune-mi că rămâi cu mine.

Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună, atâtea explicații, atâtea lucruri pe care el nu le știa.

– Rămân.

Nu știa la ce să se aștepte, dar el porni camionul fără nici un cuvânt.

– Nu mergem în direcția bună, îi atrase ea atenția.

– Ba nu, o contrazise el. În apropiere e o cabană unde veneam când eram copil. O să ajungem imediat.

Cabana era puțin mai mare decât își închipuise Natasha. Jay opri camionul și o ajută să coboare. Atingerea lui o înfioră și îi aminti că trebuia să-i spună ceva.

– Jay, spui că mă iubești, dar Jenneth mi-a spus că ai iubit-o pe mama fetițelor. Că ați vrut să fugiți împreună.

– Nu e adevărat. Helen i-a spus asta lui Jenneth ca să ne despartă, ripostă el. Bunicul n-a fost de acord cu căsătoria dintre Nat și Helen și a făcut tot ce i-a stat în putință ca s-o împiedice. El spunea că Helen e interesată doar de bani și avea dreptate! Tot timpul stârnea zâzanie între mine și Nat, doar din răutate. Mereu îl amenința că o să-l părăsească. Și când a făcut-o, Nat s-a dus după ea și au murit amândoi în accidentul ăla stupid.

– Şi Jenneth?

– O cunosc pe Jenneth de când eram copii. A fost o vreme când am crezut că o să ne căsătorim, dar şi ea, ca şi Helen, era interesată mai mult de avere şi de numele nostru.

Acum Natasha înţelegea purtarea lui Jay. Nu era de mirare că avea o asemenea impresie despre ea – considerase că intră în aceeaşi categorie cu Helen şi Jenneth.

Îi părea rău pentru el, dar mai avea un lucru de lămurit.

– Dar... m-am culcat cu bunicul tău! Cum poţi să spui că mă iubeşti?

El clătină din cap, iar vocea i se înăspri.

– Dacă ai şti cât m-am chinuit din cauza asta! După ce a murit Nat, am hotărât să nu mă însor decât cu o femeie care să mă iubească pentru mine, nu pentru banii mei. Am jurat că n-o să alerg, ca el, după o femeie care nu dă doi bani pe mine. N-o să fiu umilit şi până la urmă ucis din pricina ei. Dar cu tine e ceva, nu ştiu ce! N-am putut să mi te scot din minte, oricât de mult am încercat.

Făcu o pauză şi respiră adânc.

– Nu spun că o ne fie uşor. Poate că relaţia noastră o să aibă de suferit din cauza trecutului tău, dar mă tot gândesc la noaptea trecută, la modul în care ai răspuns sărutărilor mele, la... Nu pot să cred că te-ai prefăcut, Natasha. Nu pot să cred că nu ai simţit nimic!

– Dar noaptea trecută ai spus că...

– Lasă ce-am spus, îi ceru el și o strânse în brațe. Nu știu ce mi-ai făcut, femeie! Cred că m-ai vrăjit! Aici și acum, nu mai contează câți bărbați au fost înaintea mea.

Ba conta! Natasha nu se mai îndoia de dragostea lui. Tot ce voia acum era să elimine toate neînțelegerile care le amenințaseră de la bun început relația.

– Și dacă... dacă n-a mai fost nici un bărbat înaintea ta? M-ai mai iubi, Jay?

El o privi, fără să înțeleagă ce-i spune.

– Tip te-a mințit, Jay, îi spuse ea blând. Nu știu de ce... Știu că-i plăcea să exagereze. N-am fost decât prieteni. În viața mea n-a fost nici un bărbat, Jay.

Râse ușor.

– De fapt, mi-e teamă că o să mă consideri lipsită de experiență. Sper să nu te superi...

Jay respiră adânc și o duse în brațe până la patul din cabană. Se dezbrăcă rapid, fără să o scape din ochi. Zâmbi ușor când îi văzu reacția în fața goliciunii lui.

– E în ordine. O să te obișnuiești.

Era bucuroasă că îi acceptase afirmațiile fără să-i ceară lămuriri. Aveau timp pentru acestea mai târziu.

Nu pierdu mult timp cu hainele ei, iar Natasha uită repede senzația de stânjeneală când simți mâinile lui plimbându-se pe tot corpul ei.

– Iubește-mă, Natasha... Iubește-mă.

Îl dorea atât de mult!

Femeie și bărbat, s-au iubit deplin, complet, așa cum visaseră amândoi.

Se sperie o singură dată și strigă de durere, dar Jay o alintă, îi sărută fața și alină duritatea masculină cu tandrețea dragostei adevărate.

Strigă încântată când simți valuri de plăcere copleșind-o și deschise ochii. Jay o privea fix.

– Ești a mea, Natasha! Îi spuse el pe un ton hotărât. A mea!

Atinseră amândoi cele mai înalte culmi ale extazului și căzură într-un somn adânc.

Când se trezi Natasha, afară era întuneric. Era învelită cu o pătură și nu știa unde se află. Când își aminti, se uită neliniștită după Jay. Îl văzu în fața sobei, aprinzând focul. Parcă simțind că s-a trezit, se uită spre ea, cu o privire plină de regrete.

Se ridică și veni spre pat.

– O să mă ierți vreodată? o întrebă el luându-o de mână.

Ochii Natashei se umplură de lacrimi. Visase la momentul acesta de atâtea ori... Dar acum, umilința lui o durea.

– Aș fi putut să-ți spun adevărul, să te fac să mă asculți...

– Probabil că cineva acolo sus mă iubește, dacă mă răsplătește așa. M-am purtat îngrozitor. M-am însurat cu tine din răzbunare, din ură. Dar dacă nu aș fi făcut-o, dacă ți-aș fi permis să pleci...

Respiră adânc.

– De ce ți-a lăsat Bunu' jumătate din fermă? De ce a făcut un asemenea testament? Nu avea încredere în mine? Ți-a spus ceva despre asta?

Natasha neagă cu o mișcare a capului.

– Nu mi-a spus despre tine decât că vrea să te însori și să ai copii.

Acum era momentul să-i explice ce credea ea despre testamentul lui Tip.

– Nu-l cunoșteam prea bine pe bunicul tău, dar mi s-a părut un bărbat inteligent, care știe să-și atingă scopurile. Nu un bărbat care să acționeze în funcție de sentimentele sale. Cred că... și-a asumat rolul de petitoare. Înțelegi? Mi-a lăsat jumătate din fermă ca să mă facă să vin aici. Iar tutela fetelor și condiția de a sta aici șase luni cred că are legătură cu cea mai mare dorință a mea – aceea de a avea o familie. Iar Tip știa asta. Cred că a vrut să ne cunoaștem și s-a bazat pe noi să facem restul.

Jay se strâmbă ușor, neîncrezător.

– E o idee foarte frumoasă, dar nu cred că așa s-a întâmplat. Nu vreau să te jignesc, iubito, dar Bunu' voia să mă mărit cu o fată dintr-o familie înstărită. Cineva ca noi... pentru că nu putea uita ce a pățit Nat cu Helen.

Se încruntă la Natasha care izbucnise în râs.

– Ce e cu tine?

Ea avu nevoie de câteva minute să se calmeze și să-i explice adevărata ei situație financiară.

Jay nu spuse nimic, iar ea se temu că a făcut o greșeală.

– Dacă bunicul ar fi acum aici, cred că l-aș strânge de gât, spuse el în cele din urmă. Când mă gândesc cum m-am purtat cu tine...

– Puteam să-ți spun adevărul... Dar voiam să afli singur.

– Și am aflat! Când ai apărut, credeam că reprezinți tot ce uram la o femeie, dar tot m-am îndrăgostit de tine... Mi-am spus că e doar atracție fizică, dar de câte ori mă priveai mi se strângea inima.

– Și nu e doar o atracție fizică?

– Doamnă, îi spuse el solemn, relația noastră nu va fi niciodată doar o atracție fizică. Dar aș putea să-ți arăt...

Se apropie de ea și începu să o sărute. Natasha se mișcă în brațele lui, alintându-se.

– Sper că știi că fac asta pentru Bunu', spuse el printre sărutări.

– Pentru Bunu'? repetă ea fără să înțeleagă.

– Strănepotul pe care și-l dorea, îi șopti el la ureche. Cred că n-o să treacă prea mult timp până o să apară.

***

Și n-a trecut! La un an de la căsătorie, Natasha și Jay stăteau unul lângă altul, privindu-le pe fetele care țineau mândre în brațe câte un bebeluș îmbrăcat în haine de botez.

– Nu mi-ai spus că în familia ta există gemeni.

Natasha îl privi cu dragoste. Teama care o chinuise înainte să-i spună ce simte pentru el dispăruse de mult.

– Nu mi-ai dat posibilitatea.

– Ce tot vorbiți acolo? vru să știe Cherry. Oricum nu cred că o să ne spuneți. Adulții ăștia...

Se uită către sora ei cu superioritate.

Când cele două fetițe îi spuseseră Natashei că ar trebui să se mărite cu Jay și să facă un copil, nu s-au gândit la o altă pereche de gemeni. Dar acum erau încântate de cei doi băieți!

– Rosalie, ți-am spus că nu ții bine bebelușul! se încruntă ea spre sora ei mai mică, e drept, cu doar zece minute. Uite, așa trebuie!

– Ce-ai zice de o mică vacanță? îi sugeră Jay.

Nu plecaseră nicăieri de când se căsătoriseră, așa că Natasha se uită la el plină de speranță.

– Chiar am putea? Dar unde să mergem?

– Mă gândeam că tu știi totul despre mine și casa mea, dar eu nu știu nimic despre a ta. Ce-ar fi să mergem în Anglia? Poți să consideri călătoria asta un dar de nuntă. Întârziat, e adevărat...

O luă în brațe, emoționat de lacrimile care îi umpluseră ochii. Era totul pentru el și nu credea că va uita vreodată cât de aproape fusese să o piardă.

– Ei, ce spui? o întrebă el, mascându-și emoția cu un zâmbet.

– Spun că nu contează unde mergem, atâta timp cât suntem împreună.

– Mmm... În cazul ăsta, știu o cabană retrasă...

Izbucniră amândoi în râs.

– Nu, mulțumesc! Nu vreau să mă pomenesc cu încă o pereche de gemeni atât de repede. Cred că de vină e apa din zonă...

– A, da? Așa crezi?

– Hai, Rosalie!

Cherry o îndemnă pe sora ei să meargă mai repede.

– Cred că e momentul să-i lăsăm singuri.

Sfârșit